

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Příprava ku sv. přijímání.

(Vira.)

*Mé oko vidí na oltáři
jen prostou chleba hostii.
Či asi tvář to tajně září
v té bílé, něžné Lítii?*

*Ó dítě, závojem tím haří
Syn Boží velebu tam svou;
je katích trůnem nebes Kráti,
chléb lítiovou záclonou.*

*A přece Bohem zůstal stále
On z lásky k tobě skryl se tam.
On pro tě sstoupil v jesle matě
a pro tě za byt volí chrám.*

*Jen pro tě žije ve Svátosti
i člověčenství skrýváje,
chléb s vínem v sobě Boha hosti,
to Jeho lásky zázrak je.*

*A v srdce hloubi pevná vira
vsříc Jemu volá v svatostan:
„To Ježíš je, nač oko zírá,
ten živý Chléb, můj Bůh a Pán!“*

Jidáš.

Dítko milé, hledělo jsi někdy pozorně na obraz poslední večeře Páně? — Vidělo bys Pána Ježíše za stolem uprostřed dvanácti apoštolů. Celý obraz jest krásný, svatý — až na malý koutek. V tom koutku jest vymalován Jidáš, který prodal Pána Ježíše nejhorším nepřátelům.

Hle — jak se Jidáš zamračeně odvrací od Spasitele. V ruce drží sáček se třiceti stříbrňáky, jež dostal za svoji zradu.

Byl kdysi také Jidáš malým, nevinným dítkem. — Těžká ruka, svírající dychtivě peníze, byla kdysi měkká ručka dětská, neposkvrněná hříchem, otevřená, ochotná rozdávat. Tvář nyní tak šeredně skřivená byla kdysi jasná dětská tvářička bez klamu. Kdysi zářila usměvavá dětská dušička z těch očí, jež nyní tak zle hledí, tak hrozivě! --

Po letech vybíral si Pán Ježíš dvanáct apoštolů. Právě tak vážně volal: „Jidáši Iškariotský, pojď se mnou“ — jako volal svatého Petra. A Jidáš nebyl ještě tehdy nehodným! I jeho oko se zalesklo vděčnou i pokornou radostí — i jeho srdce zahřelo láskou při slovech Ježíšových. —

Jak se však časy změnily! Za tři roky vzpomíná Božský Spasitel na onu chvíli, kdy každý z apoštolů s láskou spěchal k němu; a praví: „Vyvolil jsem vás dvanáct — ale jeden z vás jest ďábel!“ — Kdo jest ten nešťastník? — „To pravil o Jidášovi“, vysvětluje sv. Jan Evangelista.

Ten dobrý, milý, tichý, milosrdný Ježíš, jenž hrozil kdysi pekelným ohněm tomu, kdo nazve svého bratra „bláznem“ — ten Ježíš nazývá Jidáše — ďáblem! Jaký asi děsný zločin má Jidáš na svědomí! — —

Jaký zločin má Jidáš na svědomí? On chce prodati svého Mistra, chce nevinného vydati vrahům! A s tou ohavnou myšlenkou, s tím hříšným úmyslem odvažuje se při poslední večeři přistoupiti ku sv. přijímání. —

Když Jidáš nehodně přijal Tělo Páně, vešel do něho ďábel; Jidáš opravdu zradil Pána Ježíše! Jidáš měl těžký hřích na svědomí — šel přece ku sv. přijímání — a stal se docela obětí zlého ducha. Naplnila se slova Božského Mistra: „Jeden z vás jest ďábel.“

Smutek až ke smrti zachvátil svatou duší Ježíšovu při myšlence na tento zločin všech zločinů nejhorší. Avšak i hněv Boží sesypal se na hlavu zločincovu: nenalezl Jidáš cesty zpět ku Pánu Ježíši — zoufal si — sám si vzal život a novým hříchem poskvrněn předstoupil před soud Boží! —

Dušinko moje — hrůza jímá tě, když si vzpomeneš na Jidáše. Snad se ale těšíš: Tu bolest mělo srdce Pána Ježíše jenom jednou. Byl jenom jeden Jidáš! —

Byl jenom jeden Jidáš? Kéž by to bylo pravda!

Jasná záplava běloučkových hostií ve zlatém kalichu, před níž padáme na kolena — to není chléb — to jest nejsvětější živé Tělo Pána Ježíše! Hle — pod sněhobílou rouškou chleba vidí duše naše zářiti červeně svatých pět ran. Pod tichými, nehybnými způsobami chleba bije Srdce láskou k nám — láskou jaké není rovné. Z němé hostie volá Ježíš k lidstvu stále důrazněji: Pojďte ke mně — já vás občerstvím! —

Ale zároveň dodá á: „Zkoumej srdce svoje, než přijdeš — aby nebylo v něm zrady, hříchu! — K tomu Ježíši leckdy přijde člověk. Duše plna nenávisti, pýchy, nečistoty. — Přijímá Pána Ježíše — ač se nechce polepsiti — ač se nechce vzdáti hříchu!“

Co jest člověk takový? Jidáš jest — zločinný Jidáš — třeba jest mu teprve snad deset nebo dvanácte let! —

Dušinko — není většího štěstí nad hodné svaté přijímání. — Není většího neštěstí nad zločin Jidášův, nad nehodné svaté přijímání.

Aby těbe nepotkalo takové neštěstí, třeba bys dalo dobrý pozor. Třeba bys stále opatrovalo svoji dušičku, dítko moje. Povím ti letos, co třeba činiti — a ty mi slib, že budeš pozorně poslouchati, že se přičiníš abys vyplnilo co poradím!

Zlostný Pepa.

Pepa, Anežka i Jeník si brají na dvoře s dětmi. Jejich pronikavé hlásky zaléhají až do světnice, kde sedí otec u lůžka nemocné matky a vypravuje, jak byly dívky tiché dokud matčina nemoc nepolevila. Šťastný úsměv ozářil matčinu tvář — ale již skoro úzkostlivě se táže: „Což Pepa? Neprovedl zase něco?“

„Docela nic,“ chválí otec. „Vůbec se mi zdá, že jest rozumnější, klidnější od té doby, co se připravuje na první svaté přijímání; i velebný pán mi řekl, že Pepa jest hodný a velmi pozorný.“ —

„Díky Bohu“ — vzdychla matka. „Tak veliké starosti mi působila prchlivost a zlostnost Pepy jinak hodného.“ —

„Nemysli na to“ — těšil otec, a chtěl dodat, že bude již dobře s Pepou. Ale byl přerušen hořkým pláčem před dveřmi. Do světnice vrazila Anežka, vrhla se otcí do náruče: „Tatínku! Macek — Macek!“ — „Poškrabal tě Macek?“ usmívá se otec.

„Ne — Macek leží na dvoře a jest mrtvý,“ znova nařká Anežka. Otec vyšel, aby viděl co se kočičce stalo; sotva zavřel dveře, pověsila se mu Anežka na ruku a šeptala: „Macka zabil Pepa. Vid, tatínku, že se mu za to nic nestane? Vždyť jest všecek bledý — myslím, že ani nechtěl kočičku zabít. Zlý Macek roztrhal Pepovi holoubka — ten jest chudnka také mrtev.“

Otec vidí již Pepu s Jeníkem. Nebnutě stojí a zaražení upírají oči na zemi. Hledí jako udiveně na zabitého Macka jako by nechtěli věřit, že opravdu nežije ta krásná, světle šedá kočka. Za živa byla postrachem všech myší, ba i potkanů, pročež všichni v domě Macka měli rádi. A nyní hněv Pepův a silný kus dřeva učinily všemu konec. — Otec sklonil se a hladil mrtvé zvíře: „Ubohý Macku, to máš za to, že's nám věrně sloužil. Budeš nám všem scházeti.“ Pak se obrátil k dětem: „Kdo zabil Macka?“

Pepa sotva mohl vysloviti svoje „já“. Zarmoucená otcova tvář jej bolela více než nejpřísnější trest. Veškera zlost se mu vykouřila z hlavy — s radostí by dal všecky svoje poklady, kdyby mohl vrátiti kočce život; i hodně poškrabati by jej mohla, jen kdyby vyskočila živa. Tolik se přemáhal, aby úplně zkontrolil svoji zlostnou povahu než přijme Pána Ježíše tichého a pokorného srdcem — a nyní zase pro jednoho holoubka podlehl zlosti, otcí způsobil bolest i škodu!

Otec přerušil vyčítavé jeho myšlenky: „Zakopej sám kočku. Tam v koutě pod bezovým keřem vykopáš jámu dlouhou jako kočka a hlubokou jak jsi vysoký. — Ty, Jeníku s Anežkou jděte domů — ale ať neříkáte ani slova mamince!“ — Než Anežka již chvilu byla pryč. Malá žvatlalka již seděla u matčiny židle a horlivě vykládala: „Víš mamínko, všecko vím; od začátku až

do konce.“ A vypověděla všecko, co chtěl otec zatajiti aby matky nezarmoutil: jak se Pepa rozzlobil, když uviděl roztrhanou holubičku — jak uhodil dřevem Macka, jak V tom vešel otec a vida matčinu smutnou tvář, poznal, že Anežčina vyřídilka všecko prozradila. Poslal dívenku do zahrady a těšil matku; že neviděl Pepu tak smutného jako dnes, když poznal, jak chybil — ač nebyl trestán za to

Pepa za tím kopal a kopal. Půda byla tvrdá. — Pepa co chvíle ustával v práci a stíral potůčky potu. Pak pohlédl na Macka — zase kopal — a čím dále kopal, tím byl smutnější, — Co řekne matička. Tolik přemýšlel, jakou by jí udělal radost až přijde po nemoci do zahrady — a zatím? Jak jen před matičku předstoupí?

— „Húúú — to je hluboká jáma! Již jest dosti hluboká. Počkej, Pepo, pomohu ti!“ To se Anežka lichotila, vystlala jámu natrhaným listím, přikryla listím Macka a, když byla jáma zahrabána, těšila Pepu: „Nebud tak smutný, Pepo! Maminka již všecko ví — a neřkala nic!“ —

Otec byl dosti dlouho u matičky a když se vrátil, seděli hoši zabráněni do svých úkolů. „Maminka vám vzkazuje „dobrou noc“. Večer k ní již nechoďte; za to můžete zítra déle u ní pobýti. Snad prý vám bude zase něco pěkného vypravovati.“

Pepovi spadl kámen se srdce, když otec pokračoval: „A tebe, Pepo, snad nemusím více napomínati pro tvůj přehálený čin. Následky jeho jsou samy pro tebe kázáním, jež ti bude zníti ve svědomí častěji než asi myslíš. Napiš si jen do svého památníku velkými písmeny: Zlost ničeho nevykoná, co by se Bohu líbilo.“ — — —

A ty, dušíčko, jež to čteš, zapiš si nesmazatelně do srdcečka: Zlost ničeho nevykoná, co by se Bohu líbilo!

Nejdražší oběť.

Viz pozorně doma Spasitele na kříži. Co ti praví svatý kříž? Že Pán Ježíš zemřel v nevýslovných bolestech, aby usmířil nebeského Otce za hříchy veškerého světa. Aby vzdal nebeskému Otci nejctkonalejší čest a slávu, vydal své tělo i svůj život — Pán Ježíš se obětoval Bohu Otci za hříchy světa. A protože nad tuto oběť nebylo vzácnější a dražší oběti, jež kdy byla přinesena Bohu: proto Pán Ježíš přinesl Bohu nejdražší oběť, když sama sebe obětoval na kříži.

Co před devatenácti sty lety vykonal Spasitel při nejdražší oběti na kříži — to každodenně opakuje na oltáři. Při pozdvihování kněz jménem a mocí Pána Ježíše praví: „Toto jest tělo mé“ a „Toto jest krev má“. — Těmi slovy praví Pán Ježíš pokračově nebeskému Otci: „Znovu Tobě, Otče,

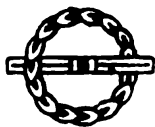
obětují tělo i krev i život svůj za hříchy světa. Znovu se Pán Ježíš obětují: Bohu Otci za hříchy světa při každé mši svaté. Znovu touto obětí vzdává Bohu Otci největší čest a chválu. Neboť tytéž dary obětuje Ježíš Bohu na oltáři při mši svaté, které obětoval na kříži — jenom ne v bolestech a zbrocení krví. Jinak ale není rozdíl mezi mší svatou a obětí Páně na kříži. — Proto i oběť mše svaté právem zaslouží jméno „nejdražší oběť“, jako oběť na kříži.

Při oběti mše svaté rozdává Pán Ježíš milosti a dary Boží, které zasloužil nám obětí svojí na kříži. Zde chystá Pán Ježíš pro tebe, dítě zlaté, největší dar: při oběti mše svaté sestupuje Pán Ježíš do malých hostií ve velikém zlatém kalichu — aby do tvé dušičky zavítal. —

Proto? — Proto, dušinko, má i tobě mše svatá býti „obětí nejdražší“, proto i ty máš si nejvíce vážit mše svaté. Máš náležitě a pozorně se chovati při mši svaté, aby co největší užitek mělo tvoje srdéčko z této nejdražší oběti.

K tomu však jest třeba, dítě moje, abys dobře znalo cenu a krásu všeho, co se děje při mši svaté.

Budeme si tedy všelicos vykládati o mši svaté, o oltáři — slovem, o všem, co vidíš při mši svaté. Když si vše dobře zapamatuješ, nebude ti nikdy dlouhá chvíle při mši svaté. A co jest hlavní: nikdy nepřijdeš s prázdnem ze mše svaté, ale s mocným a bohatým požehnáním Pána Ježíše.

Zprávy z království Božího.

Sirotečci. 1. Úplně osiřelá děvčátka. Po smrti rodičů vzali si je k sobě příbuzní staří, kteří však jsou sami churaví. Tak přišla čtyřletá Máňa do asylu Pražského Jezuítka v Praze. Všechno v asylu připadá jí zvláště, všechno budí v dušince její obdiv. Všechny tu má ráda, s každým se touží pomazlit. Když přišla do asylu, neuměla ani mluvit, ale mezi dětmi brzy se naučila.

Malá Máňa je roztomilá čiperka. Veichni jí mají rádi, zvláště malá Anežka.

Jedenkrát Anežka stonala. Maničce stýskalo se po ní, šla do pokoje, sepijala ručky a volá: „Vidíš to, vidíš, Ježíšku — Anežku bolí hlava — pomoz jí!“

2. Je to malý Slováček. Vyrůstal v poměrech smutných. Matka dělnice těžce pracovala na panských polích aby své dítě uživila. Časně ráno odcházela, pozdě večer domů se vracela. Ubohý hošík zůstával sám, ale přece ne úplně — přáteli jeho byla domácí zvířata. Matka vypustila ráno hochu ze světničky na dvůr a když večer z práce se navrátila, teprve dítě dovnitř pustila. Po celý den byl chlapec ve společnosti psa, vepřáka a drůbeže. Uvykl jim úplně, měl je rád. Mezi takovými druhy naučil se výborně lézt po zemi, ba napodobil hlasem i zvuky jejich. — Tak mýjel den po dni jednotvárně, až jednou zasáhla ruka Boží v podivný způsob jeho života. Matka pomáhala opět na panském, daleko od domovské obce, synka mající s sebou. Uprostřed práce pokynul Pán života a smrti a duši její povolal k sobě. Dítě osiřelo a zůstalo tu samo, vzdáleno domo jin. Útrpní lidé přivedli je do asylu, aby mezi dětmi zdomácnělo.

Bylo to však podivání na ubohé to stvoření. Když zaveden byl do hovorny, ihned lehl si na podlahu a líbal kvítka vetkaná v koberec. Myslíl

snad ubožák, že je venku na kvetoucím luhu nebo v zahradě, kde tak mnoho času prožil. Kvítka mu byla draká, odtud ta radost, že je opět nalezl. Plakal, když se mu bylo s nimi rozloučiti. — Choditi slušně bylo mu ne-
zvyklým, neuměl ani chvíli řádně postáti, ani seděti; většinou lezl a válel se
po zemi. Byl poslán mezi maličké do Krče, měl tam býti dovezen v mlékař-
ském vozíku. Bylo až dojemné se dívati, jakou jevil radost, když spatřil
koníka. Lidem nebyl uvyklý, jen zvířata měl rád. Než jsme se nadály, již
byl u koně, hladil jej a objímal jeho nohy. Dlouho trvalo, než si dal říci a
do vozu odnésti. Děti, které jej mezi sebe vítaly jako nového bratříčka, od-
háněl hrubě a mžikem byl zase v koutě na zemi.

Chystá se malá drobotina k obědu. „Pojď se s námi modlit“, byl
vyzván. — „Já se nebudu modlit — vy se modlete. — Já jsem se nemodlil.“
— Přece si pak dal říci a postavil se do řady s ostatními.

Teď je náš čtyřletý Stěpán docela změněn. Hrubé způsoby již jej ne-
ovládají a radost mu září z očí, když jde do kapličky Ježíškovi něco
„poříkat“.

(Z výroční zprávy asylu Pražského Jezulátka v Praze.)

— — Dítky milé, važte si svých rodičů. Děkujte Bohu, že se oni
o vás starají. Ulehčujte jim tu těžkou práci svojí poslušností a vděčnou
láskou! —

Čtenářům svým nejmilejším posílá „strýček“ upřímné pozdravení na
šťastnou shledanou. Vítá pěkně své věrné dětičky, i ty nové, které teprve
budou věrné.

A hlavičky pilné upozorňuje na básničky „Příprava na sv. přijímání“.
To by bylo krásné, kdyby se je učily zpaměti a pak v kostelíčku je hezky
Ježíškovi tiše odříkávaly jako vroucí modlitbičky. To by se Pán Ježíš ra-
dostně usmíval.

Nechtěl do nebe. Byl jeden malý neposeda. Nebyl zlý, ale velmi nerad
se modlil. Jednoho nedělního odpoledne byla celá rodina shromážděna
v srdečném hovoru. Tu řekl otec: „Náš Poldík nechce přijíti do nebe.“ —
Poldík vyskočil, jako by ho bodl: „Ale, tatínku — ovšem že chci!“ —
„Ne, synáčku, nechceš,“ pravil otec. „V nebi andělé a svatí mnoho se
modlí a rádi se modlí; proto jest jim v nebi tak dobře a milo. Kdo se tedy
nechce modlití, nehodí se ani dost málo do nebe.“ — Poldíkovi zaryla se
tato slova hluboko do srdcečka. Od té chvíle ani jednou nevynechal mod-
litbu. Sám se hlásil, že se ještě nemodlil. A modlitba se mu líbila čím dál
více — Jak se tobě líbí modlitba? — —

Co dáti plnému dítěti odměnou? Matice cyrilometo-
dějská má na skladě několik set brožovaných II. ročníků časopisu
„Pán přichází“, které za tímto účelem nabízí p. t.
katechetům za 16 hal. vyplaceně.

Pro hrdiny.

Co učiní z člověka lihové nápoje. Člověk jest nejpřednější ze všech tvorů na zemi. Veliké dary má: rozum, svobodnou vůli, dar řeči, šlechetné city v srdci, touhu vznést se výš nad zemi, až ku trůnu Božímu. Tyto dary jsou jako drahokamy a zlato v koruně, kterou učinil Bůh člověka králem ve přírodě.

Jakým vznešeným a krásným tvorem jest člověk!

Než — hledej tuto krásu a vznešenost u člověka, jenž se stal otrokem lihových nápojů! O nikom neplatí tolik jako o něm slova Písma svatého: „Člověk zapomíná na svoji čest; podobou se stal nerozumným zvířatům, jest jako ona.“

Člověk má vzácný dar rozumu. Kde jest rozum u člověka přemoženého lihovými nápoji? Jako malé dítě, ba nerozumnějším ještě se stává — nelze naň se spolehnouti. Ten, jenž kdysi opatroval dům i pole — ten nyní musí býti hlídán, aby neprovedl osudnou hloupost — a možná že skončí v blázinci! —

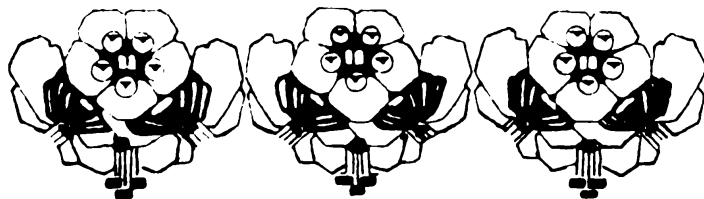
Člověk má svobodnou vůli. A piják? Vydal se na pospas hrozné vášni, jež docela zlomila jeho svobodu a pevnou vůli. Nad sklenicí zapomene na veškeru dobrou předsevzeť. —

Člověk má dar řeči. Uhožák ovládnutý kořalkou či pivem nebo vínem chce promluvit — ale jazyk vypovídá službu. Žvatlá, breptá jako dítě, které nedovede mluvit. Ba hůře ještě — nelze mu rozuměti — z jeho úst vycházejí zvuky, jež připomínají zvěře.

V lidském srdci uloženy jsou šlechetné city: láska k rodině, k dítkám, soucit s trpícími, skromné chování atd. Zároveň však dřímají v lidském srdci zlé vášně: nánávist, zlost, pýcha. . . Lihové nápoje jsou jako olej do ohně vášni. Člověk zapomene na všecko dobré — ve své zlostné nenávisti, pýše, neurvalosti jest jako mor pro celé svoje okolí.

V duši člověka jest touha po Bohu, po náboževství. Ale piják nezná víry, naděje, lásky, modlitby; jen svoji sklenici zná — ta jest mu jediným blahem, z něhož se s hrůzou probudí na soudu Božím!

Nezvykej si na lihové nápoje — budeš opravdu šlechetným člověkem.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

Grantišek Strážovský.

Naděje.

*Ač mou duši vina tíží,
přec jdu k Tobě Ježíši,
neb vím, že jsi láska sama,
smilování nejvyšší.*

*Petrovi, jenž Tebe zapřel,
milostiv jsi odpustil,
Petrovi ráj věčný slíbil
za to, kající že byl.*

*U svých nohou trpěls kdysi
Magdalenu hříšnici, —
za ty, kdož Tě křížovali,
s kříže Otce prosil jsi.*

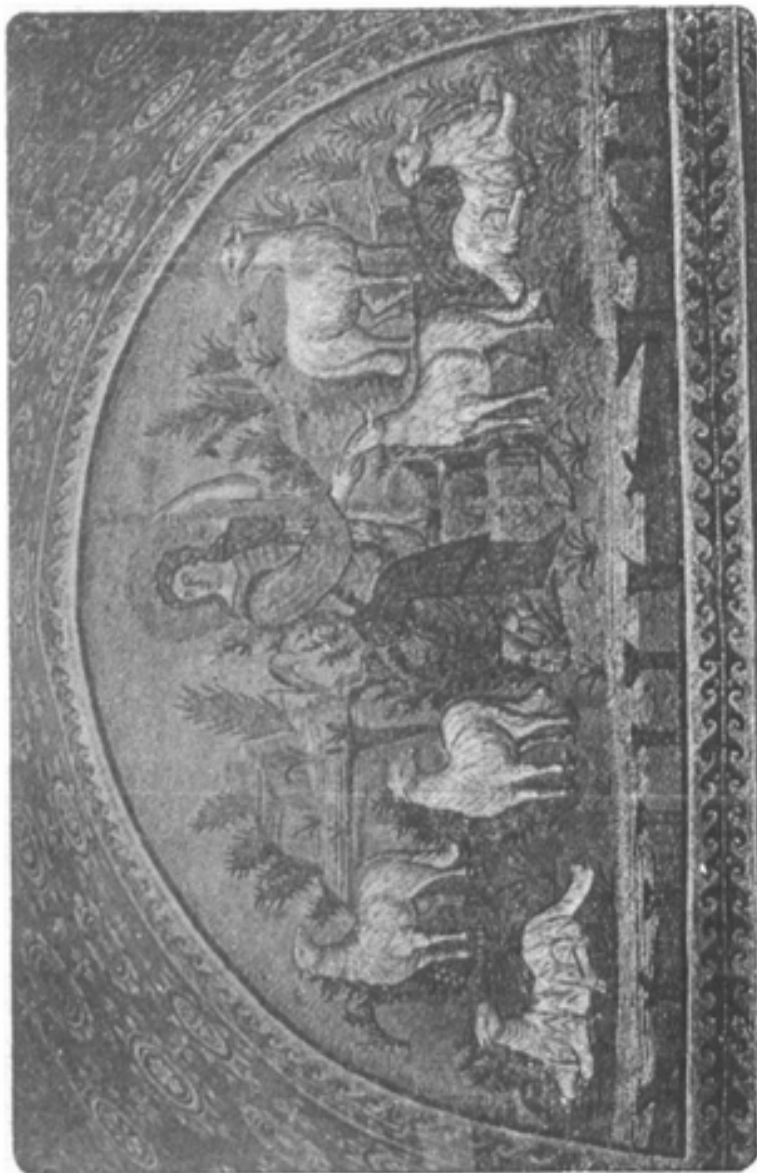
*Proč bych já byl bez naděje,
oddával se zoufalství?
Větší je, než moje vina,
Tvoje Milosrdenství.*

*Do noci mých hříchů svítí
dobrota a láska Tvá,
důvěry a viry plna
v Tebe doufá duše má.*

Vytrhni zlý kořínek! . . .

Na záhonku mezi květinami se objevila nehezka kopřiva. Kazí krásu záhonku, brání vzrůstu květin. Chceš překaziti zlou práci kopřivy. Utrháš její listy, polámeš výhonky. — Než — to nestačí. Za několik dní by kopřiva měla nové listy i nové větvičky — Třeba zlý kořínek ze země vytrhnouti a zahoditi. Pak budou květinčky osvobozeny, mohou volně rozvíjeti svoje kvítky.

Tvoje dušička jest taková zahrádka, v níž Pán Ježíš chce mítí svoje potěšení. Proto máš v té zahrádce Pána Ježíše pěstovati krásné květiny: bělostnou lilii nevinnosti — červenou růží lásky ku Pánu Ježíši — vonnou mateřídoušku zbožnosti — fialinku skromnosti — a jiná ještě kvítka.

Jest však jeden zlý kořínek. Ten kdyby se zahnížil do zahrádky tvé dušičky, udusil by všechny květinčky, naplnil by všechny záhonky bodláčím, kopřivami a ledajakým zeleným nešvarem. A pán Ježíš by s pláčem odešel z takové zničené zahrádky. — Chceš vědět jeho jméno? — Pýcha jest zlý kořínek.

Chceš, abych ti popsal ten opravdu zlý kořínek? — Dítka, v jehož zahrádce vyrostl zlý kořínek pýchy, počíná si takto: myslí, že jest hodnější, obratnější než jiní — dívá se často do zrcadla — chce, aby je všichni chválili — vychloubá se šatem i jinými věcmi — pohrdá chudými, mrzáky, méně obratnými a posmívá se jim — nechce s nimi choditi ani si pohráti — jest nezdvořilý k chudým a služebným — zlobí se, když slyší chválu o jiných — mračí se a vzdoruje, když bylo pokáráno — přetvařuje se a lži chce zakryti svoje chyby. —

Věru, zlý to kořínek! A před tímto kořínkem třeba chrániti zahrádku duše! Kde se usadil, třeba jej bez milosrdenství vytrhnouti! Neboť Pán Ježíš naučil svoje apoštoly, aby nám pověděli, že Bohu jsou pyšní protivnými — že jen pokorným a skromným dá svoje požehnání. Hučvivě odvrací se Bůh od pyšných, nemá jich více rád — neposlouchá jejich modlitby. — A myslíš, že Pán Ježíš požehná dítka, jež jej přinutí vejíti do srdce plného pýchy? — —

Zlý kořínek jest pýcha. Neboť z ní vyrůstá mnoho hříchů. Pyšný chce se líbiti lidem, hledá jen svoji slávu. A pak to jde s kopečka: přestává se modliti — hledá marnosti v oděvu a ozdobách — závidí jiným — lže — zlobí se — přetváří se — nechce poslouchati — dostane se do špatné společnosti, která mu lichotí, až do nejhorších hříchů klesne. — Hle, co tu bodláčí vyroste z kořínku pýchy! To bodláčí udusí všechny krásné květinčky v dušičce! —

Proto, dušinko moje, měj se na pozoru! Když tě chválí, vzpomeň si na sv. Kazimíra, jenž říkával si v duchu, když byl chválen: „Kdyby raději Pána Boha chválili — od něhož všechno mám.“ —

Vzpomeň si na Pána Ježíše. Jak mohl na světě žíti v nádeheře — jak mohl se dáti obdivovati od lidí — jak mohl nade všechny se povznésti! Hle, byl pokorného srdce. — Chudobu a skromnost si vyvolil, vyhýbal se chvále!

Buď skromným a pokorným, dítka moje — a Pán Ježíš dá ti bohatě milost svoji! —

Křivá Tonka.

Ve dvoře vysokého činžáku na předměstí velikého města hrají si děti. Všem hledí chudoba z hladových tváříček a vybledlých, záplatovaných šatečků. Přece však vesele poskakují a

pronikavými hlásky zpívají veselou dětskou písničku, jednu za druhou. Jasně slunko pozdního podzimu vylákalo je ven.

Slunko neproroklo až do spodních bytů ve sklepích — ale písně vyskajících dětí zaléhaly i tam. Až do jedné komůrky se dostaly, kde sedí na nízké stoličce děvčátko — zakrnělé, zakřivené tělíčko ještě více ohýbající na hromadě hadrů, jež přebírá. Slyší Tonka zpěv, a ještě horlivěji zarývají se prstíky do hadrů, ještě horlivěji přebírá bídné cáry, aby stařenka mohla je odnésti na prodej.

„Hned budu hotova s prací — pak stařenka jistě nebude zlá, když si na chvíli vyběhnu k dětem. I sestra Monika pravila, abych si na dvoře hrála s dětmi a běhala hodně, že mi zčervenají tváře.“ — Tak se malá pracovnice povzbuzovala; za čtvrt hodinky stojí u hloučku dětí a táže se nesměle:

„Smím si hrát s vámi?“ — Ale to se dostala chudinka! Větší děti spustily křik, ať pryč se klidí, ošklivý hrbáč jí nadávaly i její stařence. —

Smutně zavzdychla ubohá Tonka, váhavě se vracela do tmavé komory. Zarmouceně kloní hlavičku — ale nepláče. Dost se již naplakala jindy — když matička zemřela, (otec zemřel, když ještě byla v kolébce) — když musela s hladem jít na studené lůžko — když byla plísněna, bita od stařenky. —

V domě potkala Tonka Aničku listonošovou z třetího poschodí. Anička chová nejmladší sestřičku a má ji vynést na teplé slunečko. Hráti si již nemůže, neboť již jest jí dvanáct let — třeba pomáhati matce od rána do večera. „Kam jdeš, Tonko?“, táže se laskavě. „Pojď se mnou na sluníčko; budu sestřičce zpívat hezké písničky a ty můžeš poslouchati.“ —

Radostný úsměv přeběhl bledou tvář Tonky, skoro uctivě chytila cípek Aniččiny zástěrky, a vykročily za město. Pod bezovým keřem se usadily. „Jak jest zde krásně,“ začíná Anička řeč. „Skoro jako v lese. — Byla jsi někdy v lese, Tonko?“ — Ani nečekajíc odpovědi, vykládala o zeleném lese, kde vysoké stromy větrem šumí a hučí velebně písně — kde slunce zlaté jiskry rozhazuje po zeleném mechu a na pestrá kvítka — kde tisíce ptáků pořádá zpěvné závody a krásní motýlci se houpačí nad květinami. A skončila Anička slovy: „Až půjdeme do lesa, poprosím tatínka, aby tě vzal s námi.“

Tončiny oči zářily — ale hned řekla smutně: „Vždyť já tak daleko nedorodím!“ — Zaražena hleděla Anička chvíli na Tončino slabé, křivé tělíčko, nerovné nožky a nevěděla, co říci. Přece však jí cosi přišlo na mysl: „Až budeš v nebi, Tonko, budeš moci všude jít. Dostaneš křidélka, jako mají andělé v kostele a zlaté roucho. Znáš pěknou píseň o nebi — poslouchej pozorně.“ Anička stříbrným hláskem zpívala, jak v nebeské Boží zahradě stojí zlatý dům, z něhož vyletají tisíce andělů — ve zlatém domě hýčká Svatá Panna božské dítě —

v zahradě rostou bělostné lilie, ze kterých anděl strážný zasa-
zuje sazeničky do srdečka dítek — dítko, jež opatruje tyto
sazeničky, bude státi před tváří Boží ve zlatém domě co sněho-
bílá lilie. —

Tonka sepjala ruce a zahleděla se do modrého blankytu,
jako by chtěla spatřiti zlatý dům. Když Anička dozpívala, řekla
Tonka: „To jest krásné! Kdybych již raději byla v nebi. Tattnek
jest tam a maminka též — řekla sestra Monika.“ — — —

Za několik neděl ležl Tonka ve tmavé komůrce. Zlá nemoc
ještě více vybělila tvářičky — vzala ji skoro veškeren dech.
Ale přece nebeský klid a šťastná spokojenost jeví se v pře-
padlém obličejí. Tonka se dnes po prvé vyzpovídala, přijala do
srdečka Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Nyní bezpečně ví,
že jest dítkem Božím, že bude jako andělíček státi ve zlatém
domě na rebeské zahradě. U lůžka sestra Monika vypravuje
o kráse nebe, o blaženosti u Ježíška, příttele dítek. A Tonka
šeptá: „Sestřičko, řekněte Aničce, že se na to těším, až Anička
později jednou přijde k Pánu Bohu — ona, i její malá sestřička...“

„A což ostatní děti sousedů?“, táže se vážně sestra. —
Tonka chvíli mlčí. Rázem si vzpomněla, jak si nechtěly děti s ní
hráti, jak ošklivě pokřikovaly. Tvářičky zčervenaly jí co rudý
květ máku — oči však již září nadzemským leskem, když dále
šeptá: „Ostatní děti také ať přijdou do nebe, sestro Moniko —
všecky — všecky. V nebi si budou rády se mnou hráti. Mám
je všecky — tolik — ráda.“

Tonka sklonila hlavičku. — Za chvíli byla již zlatým
andělíčkem.

Sestra Monika po pohybu svolala dítky a vyřizovala jim
poslední vzkaz Toničky; dítky plakaly. Anička zármutkem — a
ty nedobré dítky plakaly studem a lítostí. — — —

Dušinko milá — Tonka byla ubožáček — děti, které ne-
chtěly si s Tonkou hráti, byly pyšné — Anička ti ukazuje, jak
se máš chovati!

Nejdražší oběť.

Při mši svaté znovu se obětuje Pán Ježíš nebeskému Otcí.
Nesmírné dary možno od Boha získati obětí mše svaté, jak si
později vyložíme. Proto křesťané od počátku se snažili obklo-
piti největší krásou a nádherou nejdražší oběť mše svaté. Všecky
věci, jichž se užívá při mši svaté, všecky mají svůj význam.
Nic není zbytečného při mši svaté, ale když vidíš kněze u oltáře,
na mnohé svaté věci si můžeš vzpomenouti, dítko milé. Abys
vzpomnělo, vyložíme si význam věcí, kterých se užívá při mši
svaté.

1. Mše svatá jest obětována na oltáři. Některé oltáře mají podobu stolu — jest z předu viděti sloupky, jako nohy u stolu. Ta má ti připomenouti, že Pán Ježíš poprvé sloužil oběť mše svaté na stole při poslední večeři. Tak i svatí apoštolové činili. Když první křesťané se svatými apoštoly museli se ukrývatí v podzemních chodbách (říká se jim katakomby), byla obětována mše svatá na kamenných oltářích, nebo i na hrobech svatých mučedníků. Na památku této doby jsou jiné oltáře podobny vysokým hrobům, vytesaným z kamene. — Proto i nyní, když jest oltář dřevěný, musí býti uprostřed čtyřhranná deska z kamene. V této desce jsou v olověné skřínce uloženy ostatky svatých mučedníků, na památku oněho zvyku, sloužiti mši svatou nad hroby sv. mučedníků.

2. Oltář jest pokryt třemi rouchy z čisté lněné látky. Především proto, aby oltář byl vždy čistý. Jsou na přední straně ozdobeny krajkami nebo vyšíváním, aby oslavena byla tou krásou nejdražší oběť. Také upomínají tato bílá roucha na plátno, ve kterém byl Pán Ježíš do hrobu položen.

3. Uprostřed oltáře jest malý, bohatě zlatem vyzdobený domeček — svato stánek. To jest nejvznešenější místo celého kostela — tam přebývá Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti.

4. Na oltáři na vyvýšeném místě jest postaven menší kříž. Ten upozorňuje, že oběť na oltáři tom obětovaná jest stejně cenná, jako byla oběť, při které se Pán Ježíš na kříži obětoval.

5. Při mši svaté hoří na oltáři svíce. Jednak je to upomínka na doby, kdy byli první křesťané nuceni ukrývatí se v podzemních chodbách; tam ovšem potřebovali světla. Než i veliký význam mají tyto svíce: Jako svíce šíří světlo, tak Pán Ježíš svatou naší vírou osvětlil náš rozum. Jako plamen svíce do výše k nebi plápolá, tak má duše tvoje hleděti do nebe, doufati pomoc od Boha. Jako plamen svíce šíří teplo — tak má tvoje srdce býti rozehráto láskou ku Pánu Ježíši. Svíce hořící konečně značí Pána Ježíše, o kterém pravili proroci, že bude světlem, jež osvětlí všechny národy, jež naučí pravdě.

6. Na oltáři jsou tři tabulky, na kterých jsou vytištěny některé hlavní modlitby, které se opakují při každé mši svaté.

7. Nad oltářem, nebo na oltáři bývají obrazy svatých. Znázorňují svaté, jejichž poctě jest oltář zasvěcen. Proto jsou obrazy svatých na oltáři, abychom si vzpomněli, že máme býti též hodnými křesťany. Zvou tě, dušinko, abys byla pozorně přítomna mši svaté, abys pobožně se modlila, a tak získala hojně Božího požehnání z oběti nejsvětější.

8. Květiny zdobí oltář. Buď květiny živé, nebo květiny umělé. Obojí mají býti ozdobou oltáře. Nejlepší jsou ovšem květiny živé, neboť ty nejenom zdobí oltář, ale vybízejí věřícího křesťana, aby také byl před Bohem živým a krásným — aby

konal dobré skutky, aby se varoval hříchu, který činí duši křesťana ošklivou, jako mrtvou.

9. Také postavy andělů zdobí oltář. — Zase příklad pro tebe: tak máš se zbožně chovati v kostele — tak se máš klaněti Pánu Ježíši jako svatí andělé. I na to upomínají postavy andělů — že jsou skutečně svatí andělé přítomni ve chrámu Páně, jako průvodčí Pána Ježíše, jenž jest ve svato-
stánku. —

Hleď, dítě milé: jen pozorně se zahleď na oltář, vzpomeň si, co značí oltář a vše, co jest na něm — jistě zapomeneš na všechno vřkol. Samé svaté vzpomínky naplní tvoji dušičku — začneš se modliti, a budou plesati svatí andělé nad takovým hodným dítětem. —

Zprávy z království Božího.

Chytrý Petr. Velebný pán ve škole doporučil dětem, aby našťěovaly Pána Ježíše v kostele, aby se rády modlily křížovou cestu, aby dávaly si navzájem dobrý příklad, aby si tu a tam něco milého odepřely. Tak že se budou velmi dobře připravovati na svaté přijímání. — Nad takovou řečí velice se zarmoutil Petr, jeden z nejhodnějších žáků. Bydlel na samotě, skoro hodinu cesty od chrámu Páně. Jak může to všechno vykonávat? A přece by tak rád se připravoval na svaté přijímání, jak nejlépe dovede. Taková veliká starost naň dolehla, že celou cestou k domovu přemýšlel, jak by si pomohl. — Pojednou se zastavil a div radostí nedal se do jásotu. — Napadl mu znamenitý plán, a hned si pevně umínil, že jej vykoná svědomitě den co den. Slyšte, jak si polohlasitě vykládá:

„Tak. Ode dneška půjdu každý den na mši svatou. Tím si odepru něco velmi milého, neboť bude třeba nejméně o půl hodiny dříve vyskočiti z měkkého a teplého lůžka. Budu mít při mši svaté křížovou cestu, neboť máe svatá jest stejná oběť s obětí Pána Ježíše na hoře Kalvarii na kříži; vzpomenu si vždy na to. Navštívím rovněž Pána Ježíše, když budu při mši svaté půl hodiny klebeti před svatostánkem a tam se dobře modliti. Dám také dobrý příklad, protože jistě budou i jiné děti v kostele.“

A Petr se držel. Denně jej vídali staří i mladí na mši svaté a divili se, že ani nepohody se nebál — jen aby se dobře připravil na sv. přijímání. —

Ty nemáš tak daleko k Pánu Ježíši — chodíš také ve všední dny na mši svatou? Nešlo by to každý den?

Obrázek v tomto čísle znázorňuje Pána Ježíše, Dobrého Pastýře jenž se pečlivě stará o své ovečky (t. j. o lidi), jak sám řekl. Ten obraz jest již mnoho set let starý. Jest v jednom římském chrámu Páně a jest složen ze samých malých barevných sklíček.

Nejdůležitější kniha. Roku 1886 zemřel v Horních Rakousích hrabě Huyn. Byl generálem a horlivým křesťanem. Jednou pravil studentům na vojenské škole: „Mám doma knížečku — malou sice, ale velmi cennou. Kdykoli člověk neví si rady ani pomoci, poučí jej tato knížečka nejlépe. A tato knížečka jest -- katolický katechismus!“ — Dobře si to pamatuj, dítě moje, že tvůj katechismus jest pro tebe nejdůležitější knihou. V něm jest všechno, čeho potřebuješ, abys žilo svaté, abys blaženě zemřelo! Važ si ho, uď se pilně z něho, čti si v něm často — i když nebudeš již choditi do školy!

Pro hrdiny.

Jak opilec kázal. Snad nikdo nekázal úchvatněji proti pití lihových nápojů, jako bylo kázání, které před nedávnem vyslechlo několik pánů v jednom větším hostinci. Do dveří vstoupil otrhaný a vyhublý tulák a zahleděl se prosebně na popíjející pány. Tito objednali pro tuláka láhev kořalky. Chtěli si z něho tropiti žerty a doléhali naň, aby jim přednesl nějakou pěknou řeč. Tulák vypil kořalku, pohlédl vážně na rozveselené pány. Pak jal se mluvit vybranou řečí, která prozrazovala, že nebyl vždycky tulákem, ale že upadl do takové bídy s vyššího postavení.

Tulák pravil: „Pánové — když tak pozoruji vás i sebe, zdá se mi, že vidím obraz své ztracené mužné síly. Tento můj naduřelý a zamodralý obličej byl kdysi tak mladý a milý jako vaše tváře. Tato moje zlomená, seschlá postava chodila kdysi zpřímá, pyšně jako vaše postavy. Byl jsem silný, zdravý muž.

Také já jsem kdysi měl domov útulný, měl jsem přátele a měl jsem výhodný úřad. Měl jsem manželku tak milou, že by ani umělec nedovedl krásnější si představit. — Než ve sklenici utopil jsem svoji čest, sklenice moje do takové hanby ji přivedia, že se utrápila lítostí moje družka života.

Měl jsem dívky — miloučké, sladké dívky jako jarní kvítka. Viděl jsem, jak jedno za druhým uvadlo a kleslo v hrob — otráveno jedem z otcovy sklenice.

Měl jsem domov, plný vzájemné lásky. Já však oheň lásky a štěstí jsem ulil ze své sklenice a nastala v domově temnota, spousta.

Dnes jsem muž bez manželky — otec bez dětí — tulák bez domova — jsem muž neschopný vykonati ještě dobrý skutek. Moje pití přivedlo mne na tuto cestu — moje pití přivede mne do hrobu!“

Nešťastník domluvil. Sklenice vypadla mu ze slabé, chvějící se ruky a rozbila se na kousky. Když jeho posluchači opět pozdvihli zraky, byl jejich řečník již venku. I oni odešli z hostince. Cítili, že vyslechli kázání, na které do smrti nezapomenou. Celou cestou zněla jim v uších slova: Moje pití přivede mne do hrobu! — —

Dítětko moje — v rakousko-uherském mocnářství jest skoro jeden milion (všě — to jest tisíc tisíců) nešťastných dítek, jejichž otec jest pijan, který otrávil život jim i jejich matičce! Nepij nikdy lihové nápoje, aby také tys nebylo někdy příčinou neštěstí jiných — aby tě pití nedovedlo do hrobu před časem!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci

František Střížovský.

Láska.

*S nebes jasných Tebe výšin
lásky divotvorná moc
přiměla, bys na zem doů
sstoupil v temnou zimní noc.*

*Láska byt Tvůj život celý,
láska každé slovo Tvé;
po dnes světem píseň zvoní
lásky Tvoji hřejivé.*

*Z lásky volíš chudě jestle,
z lásky v chleba způsobu
hafiš se, bys pokrm skytl
na cestu nám ku nebi.*

*O čím Tobě optatiti,
co Tvá láska čini nám?
Vim, že foužíš po mém srdci:
nuž, své srdce Tobě dám.*

*Vše, ach, vše rád dávám Tobě,
co mi v světě nejdražší,
Ty — má Lásko! Ty mé Žiti!
Ježiši můj nejsladší!*

□ □ □

Tvrdá hlavička.

Sv. Jan křtil Pána Ježíše v řece Jordáně. Pojednou se otevřelo nebe a Bůh Otec promluvil mocným hlasem: „Tento jest můj milý Syn, jehož velice miluji . . .“ Proč byl Pán Ježíš tak milý Bohu Otci? Protože byl poslušný.

Pán Ježíš byl všemohoucí Bůh. Jeho poslouchala na slovo bouře, že hned ustala, když On vztáhl ruku. Slovo řekl Pán Ježíš a hned vstal mrtvý z hrobu živ a zdrav. Náš Spasitel mohl poroučeti všemu světu — tak byl mocný a vznešený. Nikoho nebylo mu třeba prositi o dovolení, protože si mohl sám pomoci. — A přece po celý svůj život poslouchal. V Nazaretě byl poslušným své Matičky i sv. Josefa. Ochotně pomáhal, kde mohl,

nikdy nedal si rozkaz dvakrát opakovati. Uctivě naslouchal slovům kněží ve chrámě. Vzpomeň si jenom na obraz Svaté Rodiny, jak Ježíšek tam pracuje, pomáhá poslušně.

Ale i když byl třicet roků stár, poslouchal Pán Ježíš jako dítě svého nebeského Otce. Sv. Pavel o tom píše: „Byl poslušným až ku smrti kříže.“ Z poslušnosti obětoval svůj život v hrozných mukách.

Nyní jest Vykupitel náš odměněn za všecku poslušnost. Sedí na pravici Boha Otce, jest králem nebes. Ale tak milá jest Jeho srdci poslušnost, že chtěl i dále býti poslušným. — Kněz při mši svaté promluví svatá slova: „Toto jest tělo mé . . .“ a Pán Ježíš hned jest přítomen ve svaté Hostii. Svatou Hostii kněz pozdvihne, vloží do kalicha, zavře do svatostánku — a Pán Ježíš zůstane tam, i když jest chrám a svatostánek zcela chudičký. Když chce nemocný, dá se Ježíš k němu donésti. Když Jej lidé chtějí přijati do srdce, přijde k nim; dá se položiti do srdce i tak černého jako bylo Jidášovo srdce. Ba — i tebe poslechne Pán Ježíš, když přijdeš a chceš Jej přijati! On — všemohoucí Boží Syn tak jest poslušným!

Vidíš, dušinko, jak milou jest poslušnost Pánu Ježíši?

S jakou radostí Ježíš pohlíží na dítko poslušné! Jak rád chvátá do srdečka poslušného! Ale, jak asi jest Pánu Ježíši, když před oltářem klečí taková tvrdá hlavička? Když přijde ku Pánu Ježíši dítko, jež nerado poslouchá? Pán Ježíš jest smutný! A kdyby promluvil k tomu dítku, jistě by řekl: „Vidíš, tvrdá hlavičko! Takovou velikou radost bys mi udělala, kdybys nebyla tvrdou, ale podajnou a poslušnou. Ale ty místo radosti jen mne rmoutíš. A při tom chceš, abych tě měl rád!“ —

Ó, nechoď ku Pánu Ježíši s tvrdou hlavičkou — nechoď! Buď poslušným dítkem!

Hleď, tak vypadá tvrdá hlavička: Otec či matka poručí ti práci. Ale ty se zakaboníš — jdeš s pláčem vykonati rozkaz — nebo dokonce jest slyšeti jakési nevrlé broukání. Chceš, aby tu práci vykonal Jeník či Mařenka, ti že nedělají nic, a jen ty musíš všecko. Nechceš hned vykonati rozkaz. Možná, že i vzdoruješ. — To jest tvrdá hlavička. To všecko však třeba odstraniti — jinak by se zarmoutil Pán Ježíš a neměl by tě rád!

Poslouchej svých rodičů a všech, kteří mají právo tobě poroučeti. A poslechni s radostí, s úsměvavou tváří. A hned vykonej, co ti poručeno!

Vzpomeň si jen, že místo Pána Boha starají se o tebe rodiče, pěstouni — z Božího rozkazu. Když oni tobě poroučejí, poslouchají rozkazu Božího. Jejich rozkazy však jsou pro tebe, jako kdyby ti Pán Bůh přímo poručil! Proto skloň, odlož tvrdou hlavičku. —

A, dušinko — Pán Bůh nezná žertů vůči neposlušným dítkám! Slyš jenom, jak hrozil: „Proklete budiž dítko, jež neposlouchá uctivě otce a matky!“ „Krkavci ať vyklovou oči dítku, jež pohrdá svými rodiči — ať je rozsápají orli!“ A zase slíbil nesmírnou odměnu Bůh nejľaskavější: „Cti otce svého i matku svoji — abys dlouho byl živ a tobě se dobře vedlo na zemi.“ —

Dítko milé — poslouchej rádo i ochotně — svých rodičů — kněží — učitelů!

Čím budeš poslušnější, tím budeš podobnější Pánu Ježíši. A tím budeš Jemu dražší!

Jak se odměníš? . . .

„Hodný František, že si dnes přispíšil. Ihned poobědváme a pak půjdu k paní Volné, jež kázala, bych přišla ve dvě hodiny.“ Tak vítala svého desetiletého synáčka vdova nezámožná. František vběhl vesele a po krátkém pozdravu odkládal svoje knihy. Sotva však vyslechl matčina slova, zněnil se k nepoznání. Ach, ano, František byl z těch dítek, jež jsou vlídné a milé, dokud jde po jejich vůli; ale jakmile mají přinést oběť poslušnosti, přestává jejich dobrota. V takových případech dovedl František mluvit velmi nezpůsobně — a nyní zase začal:

„Však jsem to mohl již napřed věděti, že mi bude pokázena dnešní klouzačka. Všichni spolužáci tam přijdou i dva páni učitelé hudba bude hrát na krásně umrzlém kluzišti. A já abych seděl za kamny a bídal toho Vaška. — Všecko je proti mu — na nic se nesmím těšit“ — bláhový hoch se dal do hlasitého nářku.

„Ale, Františku, vždyť dnes není naposledy led! Můžeš jít jindy!“

„Ano, jindy! Zítra máme školu, pozítří přípravu na první svaté přijímání, a . . .“ — Matka však přerušila nářek: „Dobře, že připomínáš svaté přijímání! Sám jsi pravil, že vám velebný pán radil, abyste přinesli některou oběť Pánu Ježíši. Hleď, dítě, nyní máš nejlepší příležitost, abys přinesl Ježíškovi oběť klouzačky a podrobil se poslušnosti vůči matce. Ale pamatuj, že Pán Ježíš přijme radostně jenom oběť, kterou člověk podává rád a ochotně“

Kolem jedné hodiny odevzdala matka Františkovi tříletého Václava, aby jej opatroval a odešla za svojí prací ku paní Volné. Než, co neučinil neposlušný František? Za čtvrt hodiny již odvedl Vaška do rodiny známého řemeslníka v přízemí téhož domu, kde si hošík hrával s dětkami. Prosil, aby dali pozor na bratříčka — a hajdy na kluzišť. Proháněl se bezstarostně. Teprve, když se již stmívalo, vracel se domů, maje strach, aby nebyla matka dříve doma než on.

Ale již na ulici slyšel hrozný nářek malého bratříčka. Vašek se za hry neopatrně chytil rozpálených železných kamínek a zle si popálil ruku. Dobrý řemeslník snažil se utišit bolest dítěte olejem a jinými domácími prostředky; než nářkání Vaškovo ukazovalo Františkovi, jak bolí bratříčka spálenina.

Pln úzkosti odvedl hošíka domů, a za chvíli se vrátila matka. Byla příliš zarmoucena neposlušným chováním Františkovým a proto ho ani nekárala. Pomyslíla si, že přece snad pohled na malého chudinku jest nejtrpčí výčitkou neposlušnému a sobeckému Františkovi.

František byl opravdu velmi smuten pro svoji neposlušnost. Sliboval ustavičně, jak bude nyní poslušným. Několik dní bylo

radost naň hleděti, jak byl ochotný a milý. Avšak záhy se mělo ukázati, jak málo se dovede František přemáhati.

Asi za týden slavil pan Volný svůj svátek a připravil velikou hostinu pro své známé. František měl donésti paní Volné nové hedvábné šaty, na kterých jeho matka po celý týden neuvávně pracovala. František však právě dnes odpoledne slíbil návštěvu svému příteli — a opakoval se nepěkný výstup, jako před týdnem s klouzačkou. Teprve, když matka šla pro metlu, chytil František šaty a bez pozdravu, se zamračenou tváří a jakýmsi bručením se vydal na cestu. Bručel František, ačkoliv jindy rád chodil k Volným, protože byli vždy k němu laskavi, a nikdy neodcházel s prázdnem. Ale dnes na všecko to zapomněla tvrdá hlavička!

Paní Volná sama přijala šaty od Františka a pravila: „Jak jsi hodný, Františku, žeš přinesl oděv; to má tvoje matička radost nad tak hodným a ochotným hochem! Pojď se mnou k našemu Emilkovu, vypiješ s ním kalíšek čokolády.“ — František nemohl ani řádně poděkovati, jak se styděl pro tu docela nezaslouženou pochvalu. Šel k Emilkovu, jehož již dobře znal z dřívějších návštěv. Emil byl slaboučký hoch, stále churavý. Cestou do Emilkovu pokoje myslil si zase závistivě František, jak se dobře mají ti bohatí lidé. Teprve laskavé přivítání Emilovo osladilo mu ztrátu návštěvy kamaráda — a hlavně čokoláda se sladkými zákusky.

František pozoroval, že jest Emilek mnohem bledší a slabší než jindy. Než přece byl nemocný hoch vesel. Svoji laskavostí záhy zaplašil mraky s čela Františkova, kterých si všiml, jak František vešel. Čas plynul rychle, ale Františkovi nedala pokoje spokojená veselost Emilova. Konečně si dodal odvahy a tázal se:

„Jak můžeš býti tak veselým, Emilku! Což tě netrápí, že jsi zde sám, opuštěn na lůžku — zatím co tvoji bratři a sestry se vesele radují venku?“

Emilek se zahleděl na zelenou záclonu, jež zakrývala část protější stěny. Chvilku bylo v pokoji ticho, a pak promluvil Emilek: „Víš často mi zde bývalo velmi smutno. Těžko mi bylo, odřici se radostí, jichž požívají moji sourozenci. Hořce jsem plakával a veškerou silou jsem se bránil proti obětem, jež mi ukládala moje nemoc. — Než brozně se stydím za svoji dřívější netrpělivost. Zním nyní prostředek, který mi ulehčí každou oběť i tu nejtěžší.“ —

Celá tvář Emilova se rozjasnila při těch slovech. Mluvil více sám k sobě než ku Františkovi. Tomu však bylo při řeči Emilově divně u srdce. Vzpomněl si, jak dosud žádné oběti nechtěl přinést — ani Pánu Ježíši — ani svému bratříčkovi — ani ustarané matičce. Vzpomněl si, jak právě dnes zase byl nehodný a vzdorovitý, že jen strach před metlou jej donutil, aby poslechl, a jak nerad poslechl.

Nesměle promluvil: „Jaký máš prostředek, Emilku? Pověz mi o něm.“ —

„Ó, dávno již zůš ten prostředek,“ odpovídá Emil. „Přece však ti o něm povím. — Zatahni za šňůrku, jež visí u zelené záclony na protější stěně!“

František zatahl za šňůrku — a objevil se překrásný obraz: Pán Ježíš oděn šarlatovým pláštěm, s trnovou korunou na ztýrané svaté hlavě a v rukou třtinu. Byl to obraz jako živý, že se až dech zatajil Františkovi. A pod obrazem na širokém rámcu leskla se zlatá slova: To jsem trpěl pro tebe — jak se odměníš?

František hleděl dlouho na obraz. Pojednou vytryskly slzy z jeho očí — poděkoval tiše Emilce a odcházel domů.

Od té chvíle byl jako vyměněn. S radostí přenesl každou oběť, odřekl se zábavy, i té nejmilejší, kdykoliv matka žádala od něho práci. Nebylo starostlivějšího a laskavějšího ošetřovatele nad Františka, když matka jemu svěřila malého bratříčka.

Matka nedovedla si vysvětliti náhle změknutí tvrdé hlavice, až jí František vše pověděl. Od pohledu na unučeného Spasitele počal se teprve vážně připravovati na první svaté přijímání. Za to však když odcházel od oltáře s Pánem Ježíšem v srděčku — mohl Jemu šeptati: Snažil jsem se, můj Ježíšku, abych se ti odměnil za tu bolestnou oběť, kterou jsi přinesl za mne na kříži. Přemáhal jsem svoji svéhlavost i neposlušnost a budu je dále přemáhati. —

Dušinko — i za tebe Pán Ježíš tolik trpěl. Jak se mu odměníš?

— eř —

Dětské dušičky.

Legenda od A. J. Ibinga.

V světlomodré záři stojí zlatá nebeská brána. Skvělý jas svůj šíří daleko, daleko do modravého ovzduší. Kolem ní posvátné, hluboké ticho a klid.

Pozemčanům je uzavřena. Pojednou slyšeti z dálky slabé šelestění, jako by se zlaté lístky kdesi chvěly.

Hle, téžavá světélka se vynořují; jsou to dětské dušinky. Celý roj se nyní zjevuje z obláčků — jsou jako andílkové tyto malé dušinky, drobné květy lidské.

Stanuly před samou branou a toužebně k ní hledí.

Náhle se ozývá jemné zvonění, jako by stříbrné zvonky zaznívaly a dítky vítaly.

Nyní i hudba nadpozemská se mísí v hlahol zvonků.

Jest to tak tklivé a krásné, že dušičky zajásaly a zatoužily po vstupu. Osmělily se malé světlušky i lehounce zaklepatí na uzavřenou bránu.

S počátku jen několik dušiček se dotklo brány drobnými prstíky, potom však celý zástup se jal klepatí a znělo to jako znění zlatých zvonků.

Brána nebes se zvolna otvírá — Pohled čarokrásný! Zjevují se sady nebeské.

Velké světlo zazářilo dušičkám vstříce. Neklopily však oček, snesly již toto velké nebeské světlo, protože měly nevinná srdcečka.

Drobné dušičky ohlížejí se rozpačitě kol sebe.

Zla uvítá je kdo a uvede v nebeský ráj? —

Tu vynořila se z božského jasu krásná, vysoká postava; vztahuje k nim ruce a žehná, žehná — Na rukou však jeví se stopy ran a z nich právě vychází ona nadpozemská záře.

Tof Kristus -ám, a zář jest Lásky Jeho. Tof božský Přítel dítek.

Jako nejkrásnější melodie znějí z úst jeho slova: „Nechte maličkých přijíti ke mně!“ —

Vítá drahé dítě své, objímá je všecky, všecky. — Vpravdě jen Kristus může pojmuti celý zástup dítek — dušiček do své naruče

„Přicházíte ke mně, k příteli svému, dítky moje. Čeho žádáte?“ — Ze zástupu se ozývají hlásky jako ptáček šveholení.

„Jsme dušičky zemielych dítek ve válce. Nebojovav jsme a přece ruka nepřátelská nás porubá. Ale víme, že jen proto, aby duše naše k Tobě, Příteli náš nebeský, vznésti se mohly a Tobě přednésti prosbu velikou a vřelou.“

„Vyslovte ji, děti mé! Vězte, že ve Světle mém každá prosba, každé přání dojde splnění.“

Všechny dušičky poklekají, prosebně vzhlížejí k Ježíši a s důvěrou praví:

„He, Příteli náš! nám bude volno, bláze v nebeské říši; ale ve světě dole jest tolik malých dítek, jichž očka smutně hledí a tvářičky blednou. Jsou to sirotci, ubožátka; otcové jejich v boji padli. Ty maličké, jak opuštěná kuřátko, pobíhají ustrašeně po nevlidné zemi — bez domova, bez lásky. Ujmi se jich, Ježíši, Příteli náš! Jsou to také Tvoje děti! Ostříhej jich a jako nás miluj i je!“ —

Kristus laskavě na své dítky pohlédí a praví:

„Uklidněte soucitná svá srdcečka, děti moje! Miluji jako vás, dušičky dítek na nebi, tak i robátka pozemská. Přijmu je, vaše bratry a sestry, v ochranu. Vložím v lidská srdce lásku, soucit a milosrdenství! Dobří lidé pak, naplnění jsouce láskou mojí a požehnáním, ujmu se všech těch drobných dětí ve jménu mém!“

Upokojily se dušičky a, hráčejiíce za Pánem, vešly do ráje nebeského, kde se radovati budou na věky. —

Malý čtenáři a malá čtenářko! Cítíš také v srdci svém soustrast a lásku k opuštěným, nešťastným sirotkům, jejichž otcové ve válce padli? Zajisté! Neboť i ty máš srdce sice malé, ale soucitné, i v tvoje srdce vložil Kristus Pán lásku a cit k těmto tvým pozemským bratříčkům a sestříčkám.

Proto spoř a spoř a co uspoříš, odevzdej panu katechetovi, on to těm ubohým sirotkům zašle, aby měli radost, že na ně myslíš.

A jsi-li samo, milé dítě, sirotko, oplakáváš-li drahého tatínka, jenž v boji padl, pak potěš tě Pán Ježíš, Přítel dítek, buď hodné a etnostné, abys kdysi se dostalo k dušičkám oněch dítek v nebi, o nichž ti legenda vypráví.

Zprávy z království Božího.

Síla. Když zesnulý sv. Otec Pius X. uslyšel, že ve Francii vladaři vystoupili nespravedlivě a násilně proti katolíkům, zachvěl se bolestí — ale nepromluvil. Odebral se do své kaple, poklekl před svatostánek a přes hodinu se modlil na kolenou. Když se vrátil, měl slzy v očích — ale byl již klidným. Postěžoval si Pánu Ježíši a odešel s pevnou důvěrou, že Ježíš neopustí svých věrných. —

Když tebe něco trápí — ó jdi jen ku Pánu Ježíši a jemu požaluj svoje bolesti! —

Pro hrdiny.

Zkusili jste to? V jednom velkém městě byla přednáška o škodlivosti lihových nápojů. Po přednášce prohlásilo deset dělníků: „Bez piva nemohli bychom konati tak těžké práce, jako nám ukládá naše povolání.“ — Řečník se táže: „A zkusili jste to, pracovati bez piva?“ — „Nezkusili,“ odpovídají po chvíli dělníci. — „Nuže, proč tvrdíte, že jest vám to nemožno? Zrušte aspoň čtyři neděle pracovati bez lihových nápojů; pak se zde všichni zase sejdeme, a povíte nám svoje zkušenosti.“ — Dělníci svolili. Za čtyři neděle v téže místnosti vystoupilo oněch deset dělníků před shromáždění a zvolili jednoho z deseti, aby přednesl, jak pracovali bez piva i beze všech lihových nápojů. Dělník pravil:

„Od čtyř týdnů nikdo z nás deseti neokusil ani kapky lihových nápojů. V prvním týdnu se nám zdála voda bez chuti a protivnou; těšili jsme se již na kávu nebo čaj ovšem bez rumu. Ale třeba vyznati, že jsme na konci týdne necítili ani polovici toho vysílení, jaké nás jindy tlačovalo každou sobotu. A v neděli jsme vstali právě tak časně jako ve všední dny, vykonali rádně svoji křesťanskou povinnost. Celý den jsme se radovali se svými rodinami a těšili se již na novou práci. Jindy jsme v neděli spávali až do poledne, odpoledne ztrávili v hostinci a večer s nechuťí pohlíželi vstříce nové námaze — ale docela jinak to bylo nyní, bez piva. — V druhém týdnu již nám voda nebyla protivnou. Než i lepší ještě zkušenosti jsme zažili: měli jsme mnohem méně žízně než dříve, tak že jsme se mimo jídla sotva kdy nařili studené kávy nebo vody. Měli jsme daleko lepší chuť při jídle, lépe jsme trávili. Byli jsme vůbec spokojeni, nezlobili jsme se tak snadno jako dříve i veselejší jsme byli. A práce jsme též vykonali více než s pivem, aniž bychom se cítili slabšími.“

Tento čtrnáctidenní pokus tak nás uspokojil, že jsme v něm pokračovali až do dneška. Za ten čas jsme při práci ani jednou ničeho nepokazili svojí nepozorností, tak že dnes na konci čtvrtého týdne máme v kapse o 40 K více než jsme měli jindy za čtyři neděle. Proto budeme dále žíti a pracovati bez lihových nápojů. Odporučujeme všem dělníkům, aby následovali našeho příkladu.“

Hrdinové a hrdinky — nevěřte nikomu, že budete silnější, když byste pili lihové nápoje. Následujte všichni příkladu těch dělníků.

Ze Strážnice na Moravě — se přihlásil nový sbor hrdinů a hrdinek. Jest jich zatím 50 a bude jich co nevidět jednou tolik. Sláva jim a všem, kteří si vezmou z nich příklad!

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Strážovský.

Litost.

*Zda je možné, abys vešel,
Pane, v srdce mého stan —
jenž jsem připravil Tvé lásce
tolik bolu, tolik ran?*

*Bez cíle jsem bloudil poušti
ochrany se zbaviv Tvé,
padl v oběť hříchu svodům,
v pekla téčky mámivé.*

*Kolik zla a těžké viny
uvažil jsem v duši svou! —
sláb a zraněn, k smrti znaven
stojím, Pane, před Tebou!*

*Milosti Tvých poklad celý
zmrhal jsem i duše klid,
teď, kdy v Tvou se náruč vracím,
litost jen v ti budeš zřít.*

*Se ztraceným synem volá,
Pane, kající můj hlas:
„Zhřešit jsem, ach, proti Tobě,
odpusť! — a mou duši spas!“ —*

Jako Pán Ježíš . . .

Dítko, jež přijalo Pána Ježíše ve Svátosti oltářní, stalo se svatým přijmáním docela zákem či učedníkem Pána Ježíše. Přichází docela blízko k Pánu Ježíši. Proto jest třeba, aby bylo tak hodným jako svatí učedníci Ježíšovi. Proč byli učedníci Pána Ježíše tak hodnými? Pán Ježíš řekl učedníkům: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ — a oni poslechli. Řekl: „Milujte se vespolek, jako já jsem vás všechny miloval“ — a hodní žáci jeho plnili ten rozkaz. Hleděli na svého Mistra; snažili se, aby tak žili jako Mistr.

Dítko moje — třeba nutně, abys bylo takovým. Když v zahrádce tvého srdečka pokvete fialinka skromnosti budeš-li poslušným dítkem — budeš sice podobným Pánu Ježíši. Ale nepodobnější bud-š Pánu Ježíši, když budeš dobrým a laskavým ke všem. Pak budeš skoro jako Pán Ježíš — budeš nejvíce podobno Jemu.

Celý život Krista Pána jest plný lásky k lidem. Ke všem lidem. Proč přišel Pán Ježíš na svět? Protože miloval od věčnosti všechny lidi — i tebe. Narodil se co dítko chudičké matky — vedl prosý život — odřekl se veškerého bohatství, pohodlí, slávy. Proč? Protože nás měl rád. Svatý Lukáš napsal o božském Spasiteli: „Chodil a prokazoval dobrodiní.“ — Žádná obtíž nebyla Ježíši příliš velikou. Snášel pronásledování a pohanění od svých nepřátel. I svoje zdraví obětoval mukám. Život svůj s radostí položil. A sv. Jan pověděl proč: „Protože miloval svoje až do konce.“

Dušinko, jež se blížíš k Pánu Ježíši: kdybys chtěla nazvati svého Spasitele jiným jménem, jež by dokonale vysvětlilo Jeho povahu, mohla bys Jej nazvati: „Živá láska“.

A nic tolik nepřikazoval Pán Ježíš lidem, jako aby se měli rádi a prokazovali sobě dobrodiní. „Po tom poznají lidé, že jste moji učedníci, budete-li se míti vespolek rádi.“ — Rozumíš tomu dobře? To znamená: kdo nemá rád svého bližního, nemůže býti učedníkem Pána Ježíše; kdo nevádí, kdo se hněvá, kdo níl žuje, kdo jest nemilosrdný, kdo jest lakomý.

To byla pěkná polovička tohoto článku: Budeš nejvíce podobno Pánu Ježíši, dítko, budeš-li dobrým a laskavým ku všem lidem. Budeš jako Pán Ježíš. A nyní budu psáti druhou polovičku článku — ta bude krátká, protože bude nehezka. Ale přečti ji tak pozorně, jak jen dovedeš a dobře si ji pamatuj.

Nikdy nebudeš milým záčkem Pána Ježíše, budeš-li:

1. lakomým dítkem. Lakomé srdečko není spokojeno s tím co má; chce míti více bez přestávky; nechce nikomu přičíti svých věcí; nechce nikomu dárkem učiniti radost; jest necitelné a nemilosrdné ku chudým a nuzným. Víš — takový byl Jidaš.

2. budeš-li závistivým dítkem, jež se zlobí, když jsou jiní bohatší, když jsou chváleni; jež se raduje, když druzí mají škodu, když jsou trestáni. Takový zase byl Kain, jenž ze závisti zabil svého bratra Abela. Takoví byli bratři Josefa Egyptského, když jej prodali.

Jak ošklivý jest člověk lakomý a závistivý! Svatý Pavel praví, že lakomec jest pohán, jenž i Pana Boha zapře, jen aby získal hodně pro sebe! A dále píše sv. Pavel, že lakomci a závistiví nepřijdou do nebe. — Dušinko, to jest to nejhlav-

nějš: do nebe přijíti k Pánu Ježíši! —, buď milosrdným dítkem, jež rádo způsobí jiným radost darem — třeba jenom kouskem chleba. Nebuď závistivým dítkem — přej každému vše dobré a krásné; měj útrpnost s druhem, jenž trpí.

Dítko zlaté! Nyní dej ručku na srdečko a pověz mi: chceš býti jako Jidaš? Nebo jako Kain a zlí bratři Josefa Egyptského? Vidím, jak smutně hledíš, že se tolik ošklivě táží. —

Ó, dušinko — však já dobře vím, že chceš býti jako Pán Ježíš! Dobře to vím, dítko milé, ale tážal jsem se jen proto, abys znovu si na to vzpomnělo, a dalo si dobrý pozor.

Nezapomeň modliti se: Pane Ježíši. učiň moje srdečko podobné svému srdci! Vždy se tak modli před svatostánkem — i doma každý den.

A Pán Ježíš i tebe pozná, žes ieho — pozná to po tvém laskavém, milosrdném, soucitném srdečku. —

Nepokradeš!

Bylo jednou jedno děvčátko a to bylo poslušné, laskavé a snášlivé ke všem, ve škole pilné — ale mělo jednu velikou chybu: rádo mlsalo. Žádná dobrá věc nebyla před ní jistou. A závistivě hleděla na šťastnější družky, jež měly všelijaké sladkosti, jichž sama právě neměla. — Často byla přísně trestána pro svoji mlsnost. Hořce plakávala, když se jí dostalo mnohého zabanění pro tuto chybu. Ale zřídka odolala pokušení.

I stalo se, že v domě jejích rodičů nujal si cizí pán dle světnice. Měl krásné obrazy, jež rozvěsil po stěnách, měl ptáčka, jemuž denně zavěsil kousek cukru mezi tyčinky klece; na malých stolcích a na prkenkách na zdech měl tolik zajímavých věcí, že nemohly od nich očí odtrhnouti dívky, které přišly k pánovi s nějakým vzkazem. Ze všeho nejkrásnější byla veliká skříňka na stolku. Byla všechna pomalována nejpestřejšími barvami, takoví divní lidé tam byli namalováni a ještě divnější ptáčci. Takle skříňka nedala pokoje našemu děvčátku. Jednou, když nesla cosi do pokoje a pán nebyl doma, nedovedla přemoci svoji zvědavost a otevřela skříňku. Byla plna nejjemnějších kousků čokolády a cukrovinek.

Ach, jen jeden jedinký kousek, kdyby směla okusiti; vždyť jich tam tolik leží. Ale ne, to nesmí — nejsou její. A což, kdyby to pán poznal! Nevezme děvčátko nic, jenom si ty cukrovinky prohlédne. Prohlížela a jeden kousek se jí zlomil. Co nyní? Opatrně složiti a dáti zpět? Toho přece nikdo nepozná, bude-li jeden kousek scházeti. A Boženčiny mlsné títky se zavřely za kouskem čokolády. Ach, jak jest sladký! Přece však měla strach a druhého dne se jí zdálo, že pán jistě na ni pozná, co provedla. Pán však jí tak vlídně pozdravil jako jindy. Bylo po strachu a, když nesla noviny do bytu pánova, dostala nesmírnou chuť na kousek ze skříňky. Otevřela ji; nebyla již tak plná ani nebylo vše tak srovnáno jako včera. Boženka již klidněji vzala jednu hvězdičku. Od té doby neměla již tolik strachu. Využíla každé příležitosti, aby se dostala do skříňky. Hlas svědomí docela uspala ustavičným přemýšlením o množství sladkostí na stole bohatého pána.

Kdo popíše Boženčino leknutí, když jednou otevřela skříňku a našla v ní místo cukroví lístek papíru! A na tom lístku bylo velkými písmeny napsáno: **Nepokradeš!**

Jako bleskem omráčena, hleděla na to slovo. Pustila víko skříňky a utíkala do své komůrky. Tam u lůžka klesla na kolena, rozpálenou hlavičku zabořila do peřin a plakala — plakala. Jak ohnivé bylo to jedno slovo, jež četla na lístku. Neustále ji páliho v očích. Hrozě se stýděla Boženka. Viděla již napřed, jak na ni hledí pohrdavě ten pán vždy tak milý; viděla matičku, jak smutně patří na dcerušku nezdárnou; viděla, jak udiveně si ji prohlížejí ostatní dívky, jimž byla dávana za vzor pilnosti a poslušnosti. — Ó — utéci třeba — pryč — daleko odtud! — V tom zaslechla hlas zvonku z blízké školy; vzpomněla si, že mají své náboženství a přípravu na sv. přijímaní. Skokem vzala katechismus a chvátala do školy.

Ve škole seděla Božka na svém místě. Ale zkušený pan farář brzo poznal, že ji cosi tíží. Nepozorně odpovídala, co chvíle neklidně se pohnula. Po vyučování zavolal děvčátko a táže se: „Boženko, pověz mi, co je ti? Co tíží tvoje srdéčko?“ Ta laskavá slova neminula se účinku. Děvčátko se lítostivě rozplakalo, sotva dovedlo říci několik nesouvislých slov. Ale i z těch poznal kněz, jak třeba se dále tázati. A za malou chvíli již Božka všecko vypověděla: od prvního pokušení až do smutného konce. Nesmírně těžké se jí zdálo, když jí přikazoval pan farář, aby matičce upřímně všecko vyznala; ale uznala přece, že jest toho třeba; jinak by padlo podezření na někoho nevinného.

„Myslíš,“ dodal dobrý kněz — „myslíš, že váš hodný pán nepozná, že nemáš dobré svědomí, až tě potká a pohlédne na tebe? Upřímné vyznání poklesku však jest první krůček ku polepšení. Zahanbení, jež ti vzejde z vyznání — to si hezky ulož za pokání a usmíření poklesku. Vždyť přece nebudeš mítí pokoje, dokud se nevyznaš, i kdyby nikdo netušil, že tys vinna. Pak teprve ti bude dobře — ovšem nesmíš nikdy více se té zlé chyby dopustiti.“ —

Tiše ubírala se Boženka ze školy domů.

Za večerního soumraku dodala si odvahy, vyznala a vyprávěla matičce všecko od začátku. —

Matka se velice polekala. Dlouhou chvíli mlčela; dlouho nemohla pochopiti jak se mohla tak velikého bezpráví dopustiti její Boženka; vždyť jí všichni měli za tak hodnou — a matinku za nejhodnější ze všech.

Konečně tiše promluvila matička: „Vidíš, Božko, ještě bud vděčnou našemu dobrému pánovi, že tě takovým způsobem nenápadným přivedl ku poznání tvé veliké chyby. Pojď — spolu dojdeme k němu a budeme spolu prositi, aby ti odpustil.“

* * *

Mnoho neděl od této nešťastné příhody byla Božka zamklou. Nebyla tak veselou a bujnou jako dříve. Za to však byla ještě poslušnější a pilnější a zbožnější než před tím. A

namáhala se ze všech sil, aby přemohla mlsnost i závist, jež ji přivedla ku krádeži.

Když předložila matička dětem lepší sousto k jídlu, zřídka je Boženka jedla; tajně je zanesla nemorné ženu v sousedství Nemohla-li jich nepozorovaně odnésti, rozdělila je svým mladším bratříčkům. Zdálo se, že úplně pozhyla chuti na dobré věci.

Matka pozorovala s radostí svoji dcerušku. Konečně vzala Boženku do náruče a pravila tak sladce, jak to jenom maminka dovede: „Děvuško moje, buď zase veselou a klidnou. Takovou mám radost, že jsi se přemáhala. Víím, že již nikdy se té chyby nedopustíš.“

„Nedopustím, matičko,“ zašeptala Boženka se slzami v očích. „Tys mi odpustila, a Pán Bůh mi již také docela odpustil — cítím to v srdečku. Nikdy, nikdy již nepřestoupím žádného přikazání Božího.“

* * *

Dítko milé, vidíš, jak lehce člověk urazí Boha. Pamatuj si, že nic tak snadno neudělá z člověka zloděje, jako lakomství a závist!

Věčná lampa.

Popisovali jsme oltář a všecko, čeho třeba na oltáři ke mši svaté. Na jedno jsme však zapoměli. — Nezapoměli, dušínko — ale jest třeba, bychom o tom jednom zvláště promluvíli; neboť to jest vlastně nejvýmluvnější věcí z celé ozdoby chrámu Páň.

Toť věčná lampa, čili věčné světlo. —

Když není člověka ve chrámě, když všecko odpočívá pod ochranou Boží, aby nasbíralo nové síly pro denní starosti — hoří klidný plamének věčné lampy před svatostánkem ve dne v noci. Bdí jako věrný strážce před trůnem Boha nejvyššího a volá ku každému, kdo vchází do chrámu: Zde jest Pán Ježíš! A když se pozorně zadíváš na věčnou lampu, poví ti ještě jiné svaté pravdy. Hleď, dítko moje:

Věčné světlo jest vždycky blízko svatostánku: kdekoliv jest ve chrámě Pán Ježíš, tam plápolá věčné světlo. A ty máš také býti vždy blízko Pána Ježíše. Svatým křtem stalo jsi se dítětem Ježíšovým; ve svatém přijímání přichází k tobě Pán Ježíš, aby byl docela blízko u tebe. Ó, drž se blízko Pána Ježíše, neodpuzuj jej hříchem od sebe!

Malý jest plamének věčné lampy. Nejraději má Pán Ježíš skrpné, tiché duše dětské. Buď i ty jako ten malý, skromný, tichý plamének před svatostánkem.

Tři řetízky nesou věčné světlo — a trojí ozdobu má nésti tvoje dušička ku Pánu Ježíši: Nikdy nezapomínej, že

za zlatými dvířkami na oltáři jest tvůj Bůh a Pán; s pevnou důvěrou jdi ku Panu Ježíši, kdykoli se chceš modliti za Jeho pomoc — On tě jistě vyslyší; měj rádo Pána Ježíše v nejsv. Svátosti — nade všecko rádo!

Věčná lampa hoří bez přestání: Proto se jmenuje věčná lampa. A tvoje srdečko má býti ustavičně jasným — nesmí v něm hřích šřiti temnotu. — O varuj se hříchu, neboť by od tebe odešel Pán Ježíš.

Věčná lampa hoří jenom pro Pána Ježíše. A tvoje srdečko má hořeti láskou největší ku Panu Ježíši. Z lásky k Němu máš konati svoje práce. Z lásky k Ježíškovi máš trpěti a přinášeti oběti. Ó, často řekni: Můj Ježíšku, z lásky k Tobě... poslechnu, vyhnu se zlým kamarádům — a tak podobně. —

Tak má býti krásné tvoje srdečko, jako věčná lampa. Jest takové? — — —

Zprávy z království Božího.

Láska k bližnímu. František byl syn chudých rodičů. Protože měl daleko do školy a nemohl přijíti domů na oběd, dávala mu matka denně krajce ohleba a pět haléřů. Za těch pět haléřů si mohl koupiti něco ke chlebu, ovoce nebo cokotiv. Hošík však jedl suchý chléb a ušetřené peníze si doma schovával.

Matka našla kdysi Františkovu skrytý poklad. Vyptávala se ho, odkud že má ty peníze. František pravil: „Každého dne jsem ušetřil pět haléřů. Chtěl jsem na den svého prvního svateho přijímání odovzdati u pořený obnos velebnému pánu pro sirotky. Ale polovičku jsem chtěl dáti tomu nejchudšímu hochu, aby měl radost, aby si mohl koupiti svíčku; a chtěl jsem prositi velebného pána, aby ho dal se muou do páru při průvodu do kostela.“

Že matka Františka pochovala, snadno uvěříte. — A což, kdybys i ty, dítě, dalo se do šetření — třebaš pro sirotečky, jichž otec padl ve válce?—

Tři psaníčka Ježíškovi, která psaly tři hodné dívky letos o vánocích. Prozradil je jejich pan farář:

1. Milé Jezulátko! Pozdraví budou vánoce a Tvoje narozeniny. Děkuji Ti, žeš nás dosud chránil v této zlé době. Dej všem rakouským dítkám hodné veselé vánoce. A všem dítkám celého světa. Já bych měla ráda nové rukavičky. A prosím, dej brzy celému světu mír a vojákům v poli šťastné vánoce. — Vroucně Tě zdraví Tvoje Mařenka.

2. Roztomilý Ježíšku! Máš-li ještě nějaké dárky, prosím Tě, dej je dítkám, kterým zemřel tatínek. Dej jim také to, co bylo pro mne přichystano. Tvoje Hana.

3. Božské děťátko! Těším se velice na Tvůj příchod. Ale jdi nejdřív ke všem chudým a smutným. A k vojákům na bojišti. Zoude-li Ti pak ještě něco, mů eš mi to dáti. Ale i když přijdeš ke mně bez dárků, přece Tě s velikou radostí přijme Tvoje Helenka.

Žebráček. O vánocích seděl ubohý slepý muž před chrámem velikého města. Chtel hráti na hous e koledy, aby měl na chléb pro sebe i pro svého synáčka, který jej vodil. Ale tak měl zimou ztuhlé ruce, že nemohl ani housle udržeti. Velká slza skanula mu po tváři, a s ním plakal jeho hladový synáček. Právě šel kolem hoch z bohaté rodiny asi jedenáctiletý. Viděl bídu chudásovu. Hned odhodlaně se uchoopil houslí a jal se hráti. Vsecko svoje umění vynaložil. Lidé dojatí jeho dobrým srdcem, dali přehojnou almužnu chudému slepici, za něhož on svojí hrou prosil.

Pro hrdiny.

Máme mnoho nových čtenářů. Těm třeba také povědět, jací jsou to hrdinové, pro které jest tato stránka napsána. A všem povím novinu, i těm svým věrným hrdinům a hrdinkám.

Tedy hrdinové a malé hrdinky, pro které píšeme, to jsou hodné děti, které nikdy nepijí ani piva ani vína a kořalky již docela ne. Říkáme jim hrdinové a hrdinky, protože bojují proti jednomu z nejhorších neřátek lidstva — proti opojným nápojům. Bojují proti tomuto nepříteli. Neboť sami nepijí a tak nedají si od něho škoditi. Svým dobrým příkladem pak i jiné děti, i dospělejší lidi pobádají, aby též nepili těch ošklivých a škodlivých nápojů.

Jak jsou škodlivé nápoje lihové, to bylo dosud psáno v každém čísle. Jen si to dobře pamatujte, a buďte všichni ní hrdinové a hrdinky.

Nyní vám povím novinu.

Založili jsme pro tyto hrdiny a hrdinky spolek. Říká se mu: „Armáda malých křížáků pod ochranou Anděla strážce“. — Víš — armáda, to jest velký počet hrdinů čili bojovníků. Křížáci, to byli udatní bojovníci, kteří chtěli osvoboditi Palestinu a vybojovati město Jeruzalém pro křesťany. —

A tak děti, jež se odřekly lihových nápojů, jsou armáda takových malých bojovníků. Bojují proti nepříteli, jenž mnoho křesťanů již při edl do věčné záhuby. A svatý Anděl strážce má jim pomáhati v tomto bojení, aby vydržely a nikdy nepily lihových nápojů.

Na Moravě máme již skoro tisíc takových hrdin zapsaných v „Armádě křížáků“, každý dostane překrásný obrázek a medailku.

Povězte o tom svému velebnému pánu. Váš „strýček“, jenž vám toto píše, velebnému pánu o tom všecko poví, když jemu dopíše.

Pokazený žaludek. Byl jedn lékárník. Ač byl silné postavy a zdál se úplně zdrav, přece ustavičně trpěl bolestmi žaludku. Jako lékárník znal všechny možné prostředky proti bolení žaludku a také jich užíval. Než marné. Ještě by se byl přiv dí do hrobu samými léky. — Kdysi však se velice poranil na ruce. Lékař zakázal mu pití piva a vůbec všech lihovin, ab, se mu rána dříve zahojila. — A co se nestalo! Ruka se zahojila; ale zároveň úplně přestalo bolení žaludku. Nyní poznal pán, že mu žaludek zkažilo pivo a likéry. Denně lil do žaludku alkohol, obsažený v lihových nápojích, a tak si pokazil žaludek.

časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FR. STRÍŽOVSKÝ:

Klanění.

V hořícím když kdysi keři
zjevils, Bože, slávu svou,
Mojžíš uctivě až k zemi
hlavu sklonil před Tebou.

A svou obuv zul si s nohou
a pln svaté bázně byl,
neboť místo, na němž prodlel,
božský dech Tvůj posvětil.

Ač se, Pane, neobjevíš
v bílých dnes mi plamenech,
přec, jak Mojžíš, se Ti klaním
s kúry nebešťanů všech.

Ač v Tvé Srdce otevřené
nelze mi dlaň vložit svou,
přec se nechci poskvřniti
Tomášovou nevěrou.

Proto volám, plný víry,
byť i světem posmíván:
„Ježíš je můj Bůh a všecko,
Spasitel, můj Bůh a Pán!“ —

Ošklivá skvrna.

Malý Vláška dostal pěkný bělavý kabátek. Ani ho nechtěl svléci, jak se mu líbil. I svoje školní úkoly v něm psal. Tak horlivě psal, až převrhl na sebe kalamář — a na kabátku byl namalován černý rybníček. — Ovšem byl potrestán Vladimírek. Ale černý rybníček neodtekl z kabátku a kabátek, nový putoval mezi staré hadříky.

Hodné dítě tak jest milé Pánu Ježíši, jako kdyby bylo nádherným zlatým rouchem ozdobeno. To jsme si pověděli v minulém roce. A řekli bychom, že každé dítě se snaží, aby nebylo ani poskvřeno na tomto rouchu. Myslívá jsem, že dítě se snaží ze všech sil, aby bylo den ze dne hodnější: tak by to zlaté roucho zářilo vždy jasněji.

Avšak běda! Mám takovou malou knížečku. V té jest napsáno, že prý některé děti svévolně dělají veliké, ošklivé skvrny na zlaté roucho své dušičky, Proto honem vám to oznámuji, dětičky — abyste si daly pozor. Neboť by to jinak mohlo s vámi hůře dopadnouti, než s neopatrným Vladimírkem. —

Dušinko zlatá — víš, kdy dělá dítko na své dušičce ošklivou skvrnu, jako noc černou? — Když nemluví pravdu, když neupřímně lže!

Tak mi bylo smutno, když jsem četl, jak často některé děti jsou neupřímné a lží špiní si dušičku. Lže dítko, když nemluví pravdu, ačkoli ví, že praví, co není pravda. Když mluví nepravdu, aby se jiným zalíbilo! Když nepravdivou výmluvou chce se vyhnouti trestu. Když na jiné žaluje, čeho neučinili.

Ba, nic nemluví mnohdy dítko a přece lže! Když se tváří, jako by něco vědělo, ač neví ničeho. Když se před lidmi dělá hodným — ale když není nikdo přítomen, jest docela nehodným dítkem. Když do očí jest dítko laskavým, lichotivým, ale po straně se týmž lidem posmívá a zle o nich mluví.

Dosti již toho smutného popisování.

Dušičko, víš, kdo byl první lhář? To byl ďábel, když v ráji namlouval Evě, že se jim nic nestane, když neposlechnou Pána Boha. Lhářem byl zlý Herodes; před svatými mudrci se tvářil, že se chce poklonit Ježíškovi v Betlemě — a zatím chtěl Ježíška zabít! Lhářem byl Jidáš. Před svatými apoštoly a Pánem Ježíšem se dělal hodným, a zatím zradil svého Mistra! Zrovna tak ošklivým jest dítko, které lže!

Ach — jak smutně hledí Pán Ježíš ze svatostánku na takové dítko! Jak nerad jde do neupřímné dušičky! Pán Ježíš řekl, že proto přišel na svět, aby přinesl na svět pravdu! A neupřímnost vždycky byla Pánu Ježíši protivnou! Neupřímným farišeům říkal, že jsou zrádně se plazící hadi; jako broby svrchu hezky obílené, ale uvnitř ošklivé. Když trýznili katané Ježíše, nebránil se. Ale když přišel neupřímný Jidáš a políbil svého Mistra — ač ho neměl rád — tu ozval se Pán Ježíš, vyčítal Jidášovi jeho neupřímnost.

A jak chválil Spasitel upřímné a pravdomluvné lidi! O Nathanaelovi řekl: „Hle, toť muž, na němž není neupřímnosti.“

Dušinko moje — boj se lži! Vždy si vzpomeň na Pána Ježíše, jenž má rád jenom děti upřímné a pravdomluvné.

Až poklekneš ke stolu Páně, kéž by o tobě řekl Ježíšek: „Zde klečí upřímné moje dítko, které nenávidí lži, které vždy mluví pravdu!“ — Připravuj se, učiň se hodným takové chvály, — Nikdy nezapomeň, že lež přinesl ďábel na svět, a kdo lže, stává se dítkem toho otce lži. Pán Ježíš však přinesl pravdu — proto dítko Pána Ježíše nesmí nikdy lhát!

Raději zemřít . . .

Zle se měl Rudolfek u svého strýce Suchého. Strýc vyhověl prosbě umřající matky Rudolfovy a vzal sedmiletého sirotka do svého domu. Vyměnil si, že stará služka Anna se přistěhuje s hochem. Byl strýc lakomý a chtěl mít z Anny lacinou posluhovačku pro svůj dům. Vyprázdnil jednu světničku pro nové příchozí a řekl jim, že více jim nedá — ať se dále sami o sebe starají.

Strýce viděl Rudolf velmi málo. A kdýž jej potkal a pozdravil, strýc sotva odpověděl na pozdrav. Tak se hoch strýce jenom bál. Sotva se odvážil za nepřítomnosti strýcovy pohlíati si na chodbě a poskočiti si v malé zahrádce. Nevydržel by takový smutný život, kdyby nebýlo věrné Anny. Ona se častěji pokoušela sprátieliti strýce s Rudolfkem — ale marně. Proto tím upřímněji lnulo dítko ku své věrné chůvě. Anna pak se snažila, aby co nejlépe hošíkovi nahradila ztracenou mateřskou lásku.

Dva roky již přebýval Rudolf v zasmušilém domě svého strýce. Za ten čas se ještě dověděl, že strýc jest nejenom lakomec, ale i nejhorší lichvář, jenž přijíuje lidem peníze na nespravedlivě vysoké úroky. Než neměl čas přemýšleti o strýcovi, neboť jiná věc zaujala všechny jeho myšlenky. Rudolf měl jíti v devátém roce po prvé ku svatému přijímání. Stará Anna radostí zaplakala nad tou zprávou. Napadlo jí, že se Pán Ježíš jistě těší na příchod do srdce jejího miláčka — nevinného a čistého jako zlatý svatostánek. A pomáhala Rudolfkovi, aby se dobře připravil na šťastnou chvíli. Čítávali spolu ve svatých knihách a chůva svým prostým způsobem vkládala hošíkovi o krásu, laskavosti, pravdomluvnosti, poslušnosti, zbožnosti . . .

Duše Rudolfova dychtivě přijímala srdečná naučení. Když jednou líčila stará chůva, jak ošklivou jest lež, zahleděl se hoch na ni s dojmavou upřímností a pravil: „Víš, Anno — to mi vždycky maminka říkávala. A když od nás odcházela, slíbil jsem jí, že nikdy a nikdy nebudu lháti . . .“

Anna se rozplakala. Vždyť byla svědkem onoho smutného loučení umřající matky s malým sirotečkem. Domnívala se tehdy, že hoch nerozumí matčiným slovům — a hle, rozuměl a pamatoval si je! A hoch dále mluvil: „Vidíš, Anno. a — a ještě nikdy jsem nelhal. — Jednou bych málem byl zapřel pravdu; tenkrát ve škole, když jsem napovídal, ačkoli to bylo zakázáno. Ale vzpomněl jsem si na maminku a přiznal jsem se.“

„Hodný isí byl, Rudolfku; matička v nebi se jistě radovala nad svým zlatým Rudou. Jen buď vždy tak hodným, aby matinka nikdy se nermoutila.“ — Na to povzbuzení chůvy sliboval hošík: „Ano, vždycky — vždycky, budeš vidět, že vždycky.“

* * *

Uplynulo čtrnácte dní. Jaká však nastala brozná změna v životě Rudolfově! Stará Anna dostala zápal plic a již čtyři dni odpocívá na hřbitově. Rudolf, chudinka malý, sedí uplakán v koutku světničky. Od smrti Anny téměř mu slzy ani neoschly na tvářičkách. Strýc však se velmi zlobil, když viděl sirotečka uplakaného. A nyní právě se vrací strýc! . Honem se schovati!

. Hoch utíká a ve své úzkosti ani neví kam. Probíhá dveře za dveřmi. Pojednou stanul jako v pohádce!

Byl v malém pokojíku. Na velikém stole leskly se celé hromady zlatých a stříbrných peněz. To byly poklady lakomého strýčka . . .

Ale již chápe se hocha drsná ruka a táhne jej ven. Strýc velmi se hněval, že hoch poznal jeho poklady tak pečlivě tajené. Zároveň si rozhodně umiňoval, že se hochu zbaví stůj co stůj. — Ubohý sirotek zatím klečel ve světničce a stěžoval si Ježškovi, až utrmácen usnul. —

Ani svým očím Rudolf nevěřil, když ráno vešel strýc do jeho světničky, líbezně se usmívaje. Oznamoval udivenému hochíkovi, že vykonají spolu malou cestu, aby Rudolf přestal plakati pro zemřelou Annu. Hoch netušil zlého a s radostí se připravoval na cestu.

Jeli celý den a večer přijeli do velikého města k moři. Ráno prohlédli město a v poledne přišli do přístavu. Tam byla připravena veliká loď k odjezdu do dalekých východních krajín. Strýc objednal oběd a nutil Rudolfa, aby pil víno. Rudolf nechtěl strýci odporovati a za krátko pocítil účinky. Byl ospalý, všecko viděl jako v mlze. Nyní nesevdomitý strýc zavedl hochu na onu krásnou a velikou loď; položil jej do jednoho oddělení na pohovku.

„Jsi všecek bledý, dítě,“ pravil, „odpočiň si a já se hned vrátím, až koupím ještě některé maličkosti.“ — Ovšem že byl Rudolf bledý. Neboť mu strýc nasypal do vína příliš silnou dávku uspávacího prášku. Hoch jen z polovice slyšel slova strýcova, usnul tvrdým spánkem. Spal celou noc, celý den a ještě noc a půl dne. A pak hledal strýce. Viděl, že loď již ubíhá na širém moři — ale po strýci ani památky. Za to jakýsi pán v lesklém stejnokroji námořnickém zatřásl Rudolfem: „Pověz, chlapče, čím jsi?“ — „Jsem strýčka Suchého.“ —

Pán ve stejnokroji byl velitel lodi. Prohlédl seznam všech cestujících na lodi a prohlásil, že nikdo na lodi se nejmenuje Suchý. Nyní Rudolf vypravoval, jak se dostal na loď. Avšak velitel mu vážně řekl: „Lžeš, synáčku lžeš!“ I cestující vyslechli jeho vypravování a nevěřili mu.

Rudolf se poděšeně zahleděl na velitele: „Ne, pane kapitáne, nelhal jsem . . . já jsem ještě nikdy nelhal!“ . Než velitel krátce řekl: „Za hodinu se tě znovu otáží, proč jsi přišel na loď. A neřekneš-li pravdu a budeš-li lháti, hodím tě do moře.“

Ubohý hoch usedavě zaplakal. Nyní viděl, že strýc utekl z lodi od něho, aby se ho zbavil. A přece Rudolf nemohl jinak mluvit než před chvílí. Ne — nebude jinak mluvit! Kdyby jinak mluvil, nebyla by to pravda — lhal by. Ne — ani kdyby lží život si zachránil! Raději zemře! Hoch se uklidnil touto myšlenkou; nic se nebál smrti ve vlnách bezedného moře. Vždyť zemře za pravdu. A tatínek a maminka v nebi jej radostně uvítají, jako oběť pravdomluvnosti. Ale to moře — chladné, hluboké moře. Hrůzou se zachvěl Rudolf a zakryl dlaněmi hlavičku utýranou.

Však již stál před ním velitel a za velitelem dva lodníci s prknem a dlouhými provazy. Na jeho otázku odpověděl Rudolf: „Nemohu jinak mluvit. Nesmím jiného říci, než co jsem před hodinou pověděl.“ — „Tedy ani já nemohu jiného učiniti, než co jsem před hodinou slíbil lhářovi.“ Tak promluvil velitel a lodníkům poručil: „Hoďte jej do moře!“ — Lodníci přistoupili k Rudolfovi, aby jej přivázali na prkno a hodili do moře.

Sirotek opuštěný padl na kolena, zdvihl sepjaté ruce a modlil se hlasem přesmutným: „Můj Bože — tak rád bych ještě trochu žil, abych mohl přistoupiti ku prvnímu svatému přijímání. Avšak mohl bych dále žíti, jen kdybych lhal. Za takovou cenu nechci koupiti svůj život. Vždyť jsem matičce slíbil u smrtelné postele, že nikdy, nikdy nebudu lháti. Proto raději chci nyní zemřít, než bych lhal.“

Modlitba Rudolfova tak byla přesvědčivě upřímná, že ani velitel lodi se neubráníl dojmu. Řekl hochovi: „Vstaň. Vím nyní, že ses mluvil pravdu. Jsi dobré, hodné dítě.“ A vzav Rudolfa za ruku, přivedl jej ku své paní a řekl: „Marie, tento hoch jest hrdina. Zaslouží, abychom se ho u'ali. Považ jen: chtěl raději zemřít, než by zapřel pravdu a promluvil lež. — Rudolfe, od nynějška budeš naším synáčkem.“

Kdož byl šťastnější než Rudolfek? A v daleké cizině vyplnilo se i jeho vroucí přání. Přivítal Pána Ježíše do srdečka, jež tak dobře připravil.

Nejdražší oběť.

Již ve Starém zákoně měli židovští kněží zvláštní šat při oběti ve chrámě: dlouhé roucho tmavě modré a přes ně nádherně zlatem vyšívaný kabátec. Na prsou měli tabulku zlatou se dvanácti drahokamy, na nichž byla vyryta jména dvanácti kmenů israelských. Hlavu kryla zvláštní příkrývka, na které bylo napsáno: „Bohu jsem zasvěcen.“ — Tak to Bůh ustanovil.

Svatí apoštolové sloužili s počátku mši svatou ve svých nejlepších svátečních šatech a vypadali u oltáře skoro tak jako nyní kněz při mši svaté. Záhy však byla konána mše svatá

s velikou slávou. Proto určila církev sv. zvláštní slavnostní roucha ke mši svaté.

Avšak i každá část oděvu má svůj zvláštní význam.

Nejdříve obléká kněz bílou roušku čtyřhrannou. Klade ji na ramena; nebo i na hlavu, jako kněží v některých klášteřích. Ta rouška připomíná roucho, kterým vojáci zakryli tvář Krista Pána, když se jemu posmívali. A nás napomíná, abychom se nedali přemoci posměchem lidí.

Pak kněz obléká bílé roucho, dlouhé až na zem. To připomíná onen bílý šat, kterým Herodes oblekl Pána Ježíše, aby jej potrestal, že nechtěl vyhověti jeho zvědavosti. A věřící napomíná bílé roucho, aby s čistým srdcem byli přítomni mši svaté.

Toto roucho jest přepásáno bílým provazem, jenž znázorňuje provazy, jimiž byl Pán Ježíš spoután. Nás pak upomíná, abychom krotili a jako spoutali zlé náklonnosti.

Na levé ruce má kněz úzký pásek ze stejné látky jako svrchní kněžské roucho. Původně to byl malý ručníček na stírání potu. Připomíná bolesti, které božský Spasitel pro nás vytrpěl. Rovněž napomíná, abychom s radostí podstoupili všechny práce a námahy, jež nám svatá víra ukládá.

Kolem krku a křížem přes prsa kněze jest složen dlouhý a úzký pásek, čili štola. Ta jest znamením moci kněžské, odpouštění hříchů. Proto nesmí jí nikdo nositi, nežli kněz.

Konečně obléká kněz barevné mešní roucho, často bohatě vyšíváné. Připomíná, že máme s radostí nésti všecko, co nám Bůh uloží; že máme s radostí plniti všecka Boží přikázání.

Mešní roucha bývají různých barev: bílá jsou, nebo červená, fialová, zelená, černá.

Bílá barva jest znamením radosti, slávy a nevinnosti. Proto se jí užívá při oslavě radostných a slavných tajemství života Pána Ježíše (vánoce, velikonoce atd.) a na svátky svatých andělů, a panen a svatých vyznavačů, kteří nebyli mučedníky. Místo bílé bývá někdy žlutá barva — barva zlata.

Červená barva jest barva krve a značí lásku k Bohu. Proto se jí užívá na svatodušní svátky, kdy sestoupil Duch svatý a naplnil srdce sv. apoštolů láskou k Bohu. Rovněž na svátky sv. apoštolů a svatých mučedníků, kteří prolili krev svoji z lásky k Pánu Ježíši.

Fialová barva značí pokoru a pokání. Proto se jí užívá v dobách pokorného pokání — v adventě, v postě a na prosebné dny.

Zelená barva značí naději na věčný život. Proto se jí užívá vždy, když není předepsána některá ze tří předešlých barev.

Černá barva značí hluboký smutek. Proto se jí užívá při mši sv. za zemřelé a na Velký pátek.

Pro hrdiny.

Nemožno. Před sto dvaceti lety byl jistý voják odsouzen k smrti, protože, jsa opilý, v době války udeřil poddůstojníka ve tvář. Byl sice teprv dvacet let stár, ale pijan veliký.

Plukovník jej měl rád, protože byl nadaný a zručný. Vymohl mu milost, ale s podmínkou, že až do smrti nikdy se neopije.

Když oznamoval odsouzení podmínku, pravil voják: „Pane plukovníku, nemohl bych vám slíbiti, že se nikdy neopiji, leč bych zároveň slíbil, že nebudu nikdy pít ani kapky lihových nápojů. Jakmile totiž vezmu láhev do ruky, nepřestanu pít, až se opiji, nebo aspoň se příliš rozjařím lihovinami. Avšak nemohu vám slíbiti, že nebudu pít nikdy ani kapky lihovin. To jest pro mne docela nemožno.“

Plukovník však mu domlouval, dokazoval na příkladech, že snadno vydrží člověk bez lihových nápojů. A konečně řekl voják:

„Pane, plukovníku, přísahám vám, že nikdy v životě ani kapka lihovin se nedotkne rtů mých! — Jste spokojen?“

„Úplně spokojen, můj příteli,“ odvětil plukovník.

Voják se vrátil ku svému pluku a nastoupil službu. Po dvaceti pěti letech byl již generálem. V bitvách byl slavným velitelem, a prsa jeho ozdobena byla mnoha vyznamenáními. Ve stáří žil tiše v jednom městě, ode všech ctěn a milován.

Jeho bývalý plukovník se uchýlil na odpočinek do téhož města. Dověděl se o svém bývalém chráněnci a pozval jej k sobě na oběd. Posadil jej po své pravici a při obědě nalil mu sklenici vína. Starý generál překvapeně naň pohlédl.

„Co mi tu dáváte?“ tázal se rozčileně.

„Výborné víno, již sto let staré,“ odvětil plukovník. „Neuškodí vám, když ochutnáte nejlepšího vína široko daleko.“

„Ochutnat, pane plukovníku? A moje přísaha, kterou jsem vám kdysi složil do rukou? — Zapomněl jste na to — či, zač mne považujete? — Od oné chvíle ani kapka lihovin nepřešla přes moje rty. Dostál jsem svému slovu!“ — —

Vidíte, hrdinové a hrdinky? Dvacet pět let vydržel bez lihovin. A stal se z něho slavný muž. Kdyby však byl nepřestal pít, byl by zahynul bídně! —

Nikdo nemůže říci, že mu není možno nepít lihovin. Jen když chce!

V Zubří se přihlásilo na sto hrdinů a hrdinek.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FR. STRÍZOVSKÝ:

Pokora.

Pane můj! Když uvažuji
božskou moc a slávu Tvou,
srdce mé si zoufat míní,
duše trne obavou.

ret šeptá s Petrem mané:
„Odstup, Pane, hříšník jsem!“
Oči musím klopat hanbou
před Tvým božským pohledem.

Ty jsi nebe, Slunce jasné,
já jen noc a temnota,
Ty Král králu, Pán všech tvorů,
já jen stín a nicota.

Bohatství Tvých není konce,
ani Tvoji milosti,
já jsem země prach a popel,
sláb a plný neřestí.

Proto stále z duše hloubi
volat musím pokorou:
„Nejsem hoden, abys vešel
uzdrav chorou duši mou!“

□ □ □

V postě.

Kdyby ti bylo již 21 let, nastal by pro tebe v tomto měsíci půst. Víš z katechismu, proč se postí lidé velcí? — Proto se postí, aby následovali příkladu Pána Ježíše a svatých. Nepožívají masitých pokrmů a nejedí tolik jako jindy, aby si sami uložili trest za hříchy. Aby přemáhali náklonnost ke hříchu, jež znepokojuje každého.

Dítko milé, připravuješ se na první sv. přijímání — nebo jsi bylo nedávno po prvé u stolu Páně. Tvoji hlavní starostí má být, abys přemáhalo zlé náklonnosti, jež by tě jinak odcizily Pánu Ježíši. K tomu máš nejlepší příležitost ve svaté postní době. Třeba se nepostíš v jídle, přece vykonáš totéž co konají velcí lidé, budeš-li se přemáhati. Povím ti některé příklady, jak se chová ve svaté postní době hodné dítko.

Sedíš za stolem a matička přináší pokrm, který máš ze všech jídel nejraději. Což kdyby si nyní malá dušička řekla:

Z lásky k Pánu Ježíši si vezmu méně než chci a než smím? Hleď, to by byl velmi krásný postní skutek.

Dosud mívala matička nemalou práci, aby vypravila do školy ospalečka, jenž by byl nejraději vzal peřinku s sebou do školy. Jakou radost však by měl Pán Ježíš, kdyby milé dítě vyskočilo z lůžka o půl hodinky dříve! A což teprve, kdyby si zašlo denně na mši svatou. — Tak by přemáhala dušinka zlou náklonnost — ku pohodlnosti.

Nebo, kdyby hodné dítě si přestalo hrát a učilo se katechismu. Kdyby někdy místo hry vzalo do rukou nábožnou knihu a četlo si o Pánu Ježíši, o svatých. Postilo by se tak jako velcí lidé, kteří se v postě odřeknou zábav.

Místo zábav chodívají hodní křesťané do chrámu Páně a modlí se tam křížovou cestu. Kdysi jsem na venkově zpovídal dítě. A co jsem viděl? Každé dítě po sv. zpovědi se u oltáře pomodlilo uložené pokání. Vstalo dítě — jedno za druhým šlo a modlilo se křížovou cestu. Velebný pán mi pověděl, jak naučil dítě té modlitbě.

U každého zastavení poklekne dítě a řekne: Klaním se Tobě, Pane Ježíši a děkuji Ti, že jsi nás vykoupil svým svatým křížem. — Pak pohlédne na obraz, aby vědělo, co na něm namalováno z utrpení Pána Ježíše. Vzpomene si, že i pro jeho dušičku Kristus Pán tolik trpěl. Na konec se pomodlí Otčenáš — a jde ku dalšímu zastavení. Po posledním zastavení se pomodlí před svatostánkem s Otčenášů ku pěti svatým ranám Krista Pána.

Že jest to krásné! Nechtělo by to hodné dítě zkusiti? Velikou radost by měl Pán Ježíš. Pomohl by dítě, že by za ten svatý postní čas dobře připravilo svoje srdéčko na příchod Jeho.

Dušinko — buď v postě takovým dítětem — a Pán Ježíš z tebe učiní hodné dítě!

Veselá Liduška.

Liduška jest nejstarší ze tří dítek chudé, velmi chudé vdovy. A přece každý vidí, že je veselá i šťastná jako malá princezna; doma zpívá jako malý skřivánek. Již pět roků odpočívá tatínek, ale Liduška si nedovede vzpomenouti, že by někdy byla opravdu smutnou a nešťastnou. Jenom si pamatovala, že matička tehdy velmi plakala, že často bývala zarmoucena.

Liduška chodila tehdy teprve do opatrovny. Když viděla smutnou matičku, přemýšlela, jak by ji rozveselila. Sedla si ku plačící matce a zpívala jí písničky, kterým se naučila ve školce. Zpívala jednu za druhou — až matička se usmála, přivinula k sobě malého zpěváčka a odevzdaně se starala o další život.

A Liduška zase přemýšlela, jak by pomohla matičce v práci. Dědala ve světnici pořádek, když malí bratříčci rozbázeli hračky po zemi, utírala prach — ba uměla již i čistě umýti hrnečky a talíře a ničeho dosud nerozbila. Zdálo se jí, že by se mamince velmi špatně dařilo, kdyby neměla Lidušky. Skoro až pyšná byla Liduška, když jednou matka pravila: „Co by z nás bylo, kdybychom neměly naší hospodyňky.“ To bylo Lidce milejší, než panna ze všech na světě nejkrásnější. A poskakuje a prozpěvuje celíčký den.

Nyní jest Lidušce deset let a půjde ku prvnímu sv. přijímání. Nelze ani vypovědět, jak se těší na ten milostný den. Přípravuje se bez ustání. Když se ráno probudí, poznamená se svatým křížem a řekne: „Rychle vstanu ve jménu Páně.“ Leckdy by nejraději ještě zabořila tvářičky do polštáře teplounkého. Ale dlouho se nerozmyšlí — „Z lásky k Pánu Ježíši, jenž ke mně přijde na Bílou neděli“ — a již stojí u postýlky bratříčka, aby vstával. Zatím i druhého bratříčka matka vzbudila. Liduška modlí se s oběma ranní modlitbu a za chvíli točí kávovým mlýnkem, jakousi novou písničku s ním zpívá o závod.

Dítka posnídaly s matkou a pomodlily se a Liduška spěchá do tiskárny. Tam dostane haldu ranních novin, jež třeba roznésti v pěti ulicích dříve než začne škola. Cestou kouše jí do tvářičky zlý vítr, až má nosík jako červenou jahodu v červnu. Než to nevadí! Lidka jest zahalena do matčina teplého šátku. Ať si jen vítr kouše; za to dostane malá roznášedka měsíčně 5 korun, jež matička schová na činži za byt. Nepřidá k tomu skoro ničeho — Liduška téměř sama platí byt.

Ve škole si pak Lidka odpočine a naučí se ledačemu novému. Slečna učitelka jest velmi hodná. Nikdy ještě nevyvolala naši děvušku, když byla velmi unavena a hlavička dělala, jako by co chvíle chtěla spadnouti pod lavici.

Šťastna i vesela byla Liduška. Jen jedna věc byla u Lidušky jako obláčky zakrývající jasnou tvář slunka Lidunka měla velmi nepokojný jazýček.

Ale proč také jí přicházejí na mysl co chvíle veselé nápady? Ani neví — a již pošeptala sousedce něco, čemu se obě smějí. Ovšem, že za to jest vyplísněna a pak se hrozně stydí. A přece jí napadne něco k smíchu právě tehdy, když se nesmí smáti! Slečna učitelka již nejednou zatahala malou panenku za ouško a tázala se přísně: „Čemu se stále směješ, ty neposedo?“

Nyní však se Lidka připravuje na první svaté přijímání. Umínla si pevně, že nikdy se nebude smáti v nepravý čas a že ani slůvka nepromluví zbytečně.

Jistě že si myslí moji čtenáři (a hlavně moje neteřičky): Však ona to Liduška dlouho nevydržela: — Ó — chyba lávky! Vydržela to! A dokonce učinila veliké již pokroky. Onehdy ona

jediná z celé řady zůstala vážnou, ač všechny spolužačky se smíchy málem dusily.

To se stalo tak. Nenadále navštívil třídu pan školní inspektor. Za ním se nepozorovaně vplížil do třídy kocourek pana řídícího. Macek se pohodlně protáhl, vztýčil ocásek jak praporeček, zamňoukal si přívětivě a učinil krok, že půjde učiti děvčátka, jak se přede. — Sám pan inspektor se usmíval, když slečna učitelka ukazovala Macíčkovi dveře — a děvčátka ovšem se již trochu více usmívala, i trošinku hlasitě. Jen Liduška byla klidnou; usmála se sotva znatelně — ale mlčela.

V srdci však cítila Liduška takovou tichou a sladkou radost, kdykoli se přemohla z lásky k Pánu Ježíši. Proto užije každé příležitosti, kde by si mohla něco odepřít z lásky k božskému Spasiteli.

Tak jednou pomáhala paní sousedce vinouti klubko z velkého přadenu bavlny. Za to dostala krásné jablko, tak krásné, že zrovna samo se tlačilo k zoubkům. Než Liduška si vzpomněla na Ježíška — skokem vzala nůž, rozřízla jablko a podělila své bratříčky. Sobě ničeho nenechala a nic nebyla smutná.

Odpoledne když přijde Lidunka ze školy, nezahálí nikdy. Nejdříve si vypracuje úkoly. Pak si sedne s bratříčky buď ve světnici nebo na dvoře a plete punčochy, jež má na drátech matinka pro bratříčky. Leckdy by měla takovou chuť zahrát si s ostatními dětmi na slepou bábu nebo na něco jiného. Avšak trpělivě pokračuje Lidka ve své práci a myslí si: „Z lásky k Ježíškovi a pro matičku“. A hned se jí zdá, že ty dráty dvakráte rychleji probíhají očkami bavlny.

Když večer se vrátí matička, najde již prostřený stůl a bratříčci nastavují čisté pusinky, aby je mamička přivítala. A matička pohladí Lidušku a řekne radostně: „Co bych si počala, kdybych neměla své zlaté Lidušky. —“

A Liduška radostně poskočí, zazpívá jako skřivánek a má radosti plnou dušičku. — — —

Proč byla Lidka tak veselá i šťastná? Proč se jí zdálo snadným, co pro jiné dívky bývá velmi těžkým? Protože konala všecko z lásky ku Pánu Ježíši.

Na Bílou neděli u prvního sv. přijímání zaplatí Ježíšek Lidušce všecko, co si odepřela z lásky k Němu.

O klečení a klekání.

Když přijde kněz k oltáři, na němž jest svatostánek, pokleká na pravé koleno. Proč? Protože v nejsvětější Svátosti oltářní jest skutečně Pán Ježíš přítomen. Jest to Pán Ježíš, jemuž se v jesličkách klaněla Panna Maria, andělé, sv. Josef i pastýři. Týž Pán Ježíš, který z lásky k nám zemřel na kříži.

Týž Pán Ježíš, jemuž andělé a svatí v nebi prozpěvují: „Svatý, svatý, svatý Pán — Bůh zástupů“ Týž Pán Ježíš, o kterém svatý Pavel praví, že se před ním skláněti má každé koleno.

I my klekáme na pravé koleno, když jdeme kolem oltáře se svatostánkem. Klekáme, abychom vyjádřili svoji úctu před Pánem Ježíšem, Bohem svým.

Ale tato poklona vypadá mnohdy všelijak. Když jdou lidé kolem oltáře — třeba při ofěře — vidíme různé poklony, jež mají naznačiti klekání na pravé koleno. Zatím však jsou to nejpodivnější „pukrlátka“; do pokleknutí na pravé koleno mají však tyto poklony daleko.

U starých lidí snad překáží neohybné a unavené tělo. Avšak když dítě nepoklekne řádně před Pánem Ježíšem, jest to hanba. Dítě má řádně kleknouti. Jaké jest to řádné a uctivé pokleknutí?

Takové: 1. Když poklekáte před oltářem, hleďte při tom na oltář, ke svatostánku; tam přebývá Pán Ježíš, jemuž se klaníte. Malé děti poklekají a hledí při tom stranou nebo i ku dveřím kostela. Tak nerozumné děti vy již nejste. Vite, před kým poklekáte.

2. Při pokleknutí jest třeba ohnouti jenom koleno. Některé děti zkříví při tom celé tělo, opírají se rukou o koleno a málem by nosíkem vrtaly do kolena dřevěku. Tedy: když poklekáš, drž rovně hořejší část těla. To jest velmi slušné a důstojné.

3. Poklekni na pravé koleno a poklekni až na zem. Kostelní prach není nikomu hanbou a dá se venku snadno oklepati.

4. Nepoklekej příliš rychle, ale zvolna. Takové příliš rychlé poskakování nepatří do chrámu Páně, do domu Božho. Neboť jest velmi neuctivé.

Že mluvíme o poklekání, povíme si ještě slovíčko o klečení.

Ve chrámu Páně možno si sednouti, třeba i při kázání; staří lidé a slabí mohou i jindy seděti. Možno též státi v kostele, na příklad, když kněz čte sv. evangelium. Ale nejlépe jest, když ve chrámu Páně klečíme. Taková se to zdá lehká věc, kleknouti si — a přece to mnohé dítě neumí.

Klečet i máme na obou kolenu. Leckdy jsem viděl dětičky klečeti pouze na jednom koleně. Druhá noha byla natažena do zadu, tak že mohl přes ni upadnouti, kdo nedal pozor. To jest nepěkné, neuctivé a skoro rozpustilost.

Jiné dětičky pokleknou sice na obě kolena — ale pomohou si jinak; sednou si hezky na paty. Hádejte, kdo tak sedá? — Tak sedá u rybníčka žába! Zrovna tak! Kdybyste si chtěli hráti na žabky, mohli byste si tak sednouti. — Ale ve chrámu Páně před Pánem Ježíšem přece nebudete posedávati jako nerozumná a ošklivá žába! —

Dítky milé, dejte si dobrý pozor a buďte uctivy při poklekaní, při klečeních. Všichni řádní lidé budou mít z vás radost. Největší radost však tím způsobíte Pánu Ježíši. On rád pak vyslechne vaši modlitbu a tím spíše vyslyší vaše prosby.

Zprávy z království Božího.

První prezident amerického státu jako hošík bujný kdysi zničil v zahradě svého otce vzácný stromek, který byl otci ze všech nejmilejší. Otec se velmi rozzlobil a tázal se hošíka: „Kdo zlomil ten stromek, nevíš? Běda tomu člověku!“ . . . A hoch, chvěje se na celém těle, řekl: „Tatínku, lháti nechci, když se mi zle povede — já jsem zlomil stromek.“ Udělala by milá dušička podobně? . . .

Lék proti zlosti. Jeník se horlivě připravoval na svatý přijímání. Lehce se učil — jen jednu velkou chybu měl. Dostačilo, aby některý ze spolužáků na Jeníka křivě pohlédl — a bylo zle. Nadávky, rány lítaly na všecky strany. Tak bylo zle se zlostným Jeníkem, že bude vyškrtnut ze seznamu hochů určených ku prvnímu sv. přijímání. — To pomohlo. Jeník sebral všecky síly. Každé ráno se modlil: „Ježíši tichý a pokorného srdce — učni moje srdce podobné srdci svému.“ Každých 14 dní šel se vyzpovídati a s novou silou bojoval proti zlosti. Někdy přece ještě se poddal své zlosti ale hned si uložil za to pokání — nešel si hrát, nebo se pomodlil 5 Otčenášů a tak podobně. Za půl roku byl tichý jako beránek. Nikdo neměl větší radosti nad takovým obratem, než Jeník sám. Po prvním svatém přijímání chodil týdně ku stolu Páně — aby zase neklesl.

Hrdina. Na břehu hluboké řeky hrály si dítky. Pojednou upadl čtyřletý hošík do vody. Jeden dvanáctiletý hoch odhodil kabát a vrhl se za hošíkem volaje: „Můj Bože, pomoz mi!“ Doplavil k maličkému, uchopil jej a chtěl vléci ku břehu. Avšak byl prudkým proudem stržen, tak že již sám klesal do hlubiny. Konečně přiběhli dospělí a vstáhli oba z vody. Tážali se smělého hochy, jak se mohl odvážiti tak smělého skoku do dravé řeky. Hoch prostě odpověděl: „Kdybych se byl sám utopil, přišel bych do nebe.“ — Ano, Bůh přebohatě odmění každý skutek vykonaný z lásky k bližnímu.

P. T. abonentům. Drahotní poměry zasáhly i náš časopis. Papír i tisk zdražen od Nového roku o 46⁰/₀. — Tyto okolnosti přinutily výbor M. C. M. zvýšiti předplatné na „Pán přichází“ s číslem 6. počínaje o 1 h — za to však dávati každý 11. exempl. zdarma. Zvýšení toto bylo v zájmu časopisu nutné, prosíme by p. t. odběratelé nám nezazlívali, že se tak muselo stát již v polovici roku.

Administrace.

Vlastenecké modlitby. Knížečka ušlechtilých vzácných básniček Střížovského, o kterých p. pan kardinál Bauer s takovou uznalostí se vyslovil, za níž dostalo se Matici díky Jejich cís. Vys. arciv. Bedřicha a Karla Františka (následníka) a schválení zemských rad české i moravské, lež dosud v hojném počtu v Matici. — Jsme ochotni p. t. katechetům, učitelům a přátelům mládeže tuto sbírku úchvatných časových modliteb za vlast dáti i pod cenu výrobní 1 exempl. za 10 h. Administrace.

Pro hrdiny.

Jedovatý pramen. V Americe v pusté krajině jest malá studánka. Na pohled jest velmi krásná. Ale kdo se z ní napije, zemře za krátkou dobu. Mnoho divokých zvířat a ptáků prahnoucích velikou žízň napilo se ze studánky. Kostí jejich mrtvol bělají se ve velikém kruhu kolem studánky. Ba i lidé se otrávilí touto studánkou ve dřívějších dobách, dokud ještě nebyla daleko široko známa jedovatost studánky. Dnes však vyhýbá se každý této studánce — jen některé divoké zvíře ještě si pije jistou smrt z jedovatého pramene. Tak prudký jed obsahuje ta studánka, že i železný hrnec zničila její voda za dva dny.

Malí hrdinové a hrdinky, není třeba choditi až do Ameriky. V každé vesničce u nás jsou takové jedovaté studánky. Jedovatá studánka jest sklenice s lihovými nápoji. Kdo pije z této studánky, neotráví se hned, ale zvolna se otravuje. Napřed se každému zdá, jak ten nápoj posílí, jak občerství. Avšak po čase přijdou různé nemoci: žaludek bolí, nebo hlava trápí, pakostnice láme údy atd. A člověk se diví, kde že tu nemoc si uhnal. Na všecko možné svádí nemoc jen zapomíná, že se napájel z jedovatého pramene. Nechce věřiti, že ta nemoc přišla na něho ze sklenice. Až mu lékař zakáže pítí lihovin. Jenom že pak jest již obyčejně pozdě.

Nikdy nezapomeňte, moje hrdinské dušičky, že sklenice s pivem, vínem, kořalkou — jest otrávený a jedovatý pramen.

Z bojiště. Na bojišti leží zraněný vojín. Blízko leží několik rovněž raněných a vůkol zuří boj. Vojína trápí děsná žízeň. Soudruzi nabízejí mu svoje polní láhve s vínem. Než vojín v míru byl hrdina-abstinent a chce až do smrti zůstatí věrným svému slibu, že nebude pítí lihových nápojů. Odmítá proto a raději trpí žízeň. Poněvadž ustavičně se kolem bojovalo, nemohl býti odnesen v bezpečí. Tak ležel den a celou noc, trýzněn bolestí a palčivou žízň. Ač se mohl napítí vína od sousedních soudruhů nabízeného, neučinil tak. Až v nemocnici požádal o vodu, aby uhasil žízeň. — To byl dvojnásobný hrdina. A vy si z něho vezměte příklad! —

Ze Strážnice. Nedávno jsme hlásili 50 hrdinů a hrdinek ze Strážnice na Moravě. A přidali jsme, že jich brzy bude jednou tolik. Dnes však mi ohlašují, že jest jich ne jednou tolik, ale čtyřikrát tolik. Spočítejte si, kolik je to, a provolejte jim třikrátě hřímavé „Sláva“! — Rovněž odjinad se hlásí nové Armády. Povím o nich až je spočítáme. — To má asi radost Strážný andělšóek nad takovými hrdinami!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FR. STRÍZOVSKÝ:

Touha.

Ach, kdy přijdeš, Spasiteli,
v srdce mé, jež touhou mře?
Duše má tak dlouho čeká —
kdy svůj ráj Ti otevře? —

Jako srdce v zimě ptá se,
kdy už jaro zaťuká, —
jako chorý v temné noci
po slunci a světle lká, —

jako jelen, žízni puzen,
k vodě spěchá v chladný stín
a jak kvítko v hebkém mechu
očko zvedá do výšin —

tak má duše dnem i nocí
lapena je v touhy síť
a mé rety šepotají:
„Ježíši, ó přijď, ó přijď!“ —

Neustanu, nespočinu,
dokud se Tě nedočkám,
dokud Tebe nepřivinu
na srdce, v němž Tvůj je chrám! —

Trní a bodláčí.

Jarní slunko se usmálo na zemi. Úsměvu slunka nikdo neodolá. Ze země květinčky vystrkují hlavičky, aby se též usmály na milé slunečko — a z domů i chatek batolí se dětičky, aby se ukázaly slunečku, zda je zase pozná; vždyť za zimu tolik vyrostly a zmoudřely!

Dušínko milá, hleď na ty malé dětičky na sluníčku! Do školy jich pau učitel ještě nechce, a matička jest též ráda, že

jí chvílku nepřekázejí v práci. Co si mají tedy počítí? — Nehledí jen do prázdna, ale našly si práci. Všemi deseti prstíky kopou hluboké základy pro domy, jež si postaví v hromádce písku; Anička peče z bláta výborné koláče — Mařenka obléká panenku do lepších šatů — Jeník dělá koníka a vozí Pepu až ho převrhne — a tak to jde celý den do kolečka. Jsou dětičky samá práce, sotva chvílku posedí klidně za stolem. Nedovedou jiné práce. Proto konají aspoň, co dovedou — hrají si.

Jsou také velké dětičky; ty sedí ve škole v lavicích. Podíváme se na ně. — Sedí tamto záček či malá slečinka. Ani jednou za celou hodinu není viděti, že by se chtěli pochlubití svojí chytrostí; očka tak ospale hledí, zoubky nechtějí držeti pohromadě a co chvíle otvírají ústa ku hroznému zívání; když mají odpovídati, nevědí mnoho, protože se doma neučili. Ručky nechtějí psátí — hlavička nechce dávatí pozor na vyučování.

Kdo jsou to? To jsou malí lenoši!

Po škole půjdou domů. A jsou zase takovými. Nožkám se nechce doběhnouti matičce ke kupci nebo jinam; ručky jsou jako zmrzlé, když mají se dátí do práce; očka se zavírají, mají-li hleděti do školních knih; a prstíky nechtějí a nechtějí držeti péra nebo tužky. — Ovšem, kdyby školáček směl si hrátí venku, nic by mu nebylo, nožky by běhaly jak u zajíčka, hlavička by se namáhala přemýšlením, jak by ve hře zvítězila. Ale při práci — ach, to jest těžké!

Dušinko — kdo že jsou tyto dětičky? — Malí lenoši jsou — ano. Ale ještě hůře. To jsou dítky, jež Pán Ježíš nemá rád! Ach — Pán Ježíš jich nemá rád, a ony chtějí, aby přišel do toho jejich pohodlného srdečka!

Proč Pán Ježíš nemá rád dítek lenošných, pohodlných? Pánu Ježíši jsou milé jen ty dítky, jichž srdečko jest jako malá zahrádka, plná krásných květiněk. Než — srdečko pohodlného a lenošného dítky jest jako pustý koutek, zarostlý jen trním a bodláčím.

Znáš to trní a bodláčí, jež činí srdečko dítky pustým, ošklivým, nemilým Ježíškovi? To jsou hříchy! A nikde není tolik hříchů, jako v srdci lenošného dítky. Pohodlné a lenošné dítko přece o něčem přemýšlí — přece dělá cosi. Užitečnými a dobrými věcmi nechce se zabývatí. A tak přicházejí zlé myšlenky, pobádají dítko ke zlým skutkům. Jako lenivému nechutná práce, tak mu nechutná modlitba, tak se nechce přemáhati a padá ze hříchu do hříchu. A pak má lenivého Pán Ježíš míti rád! — Svaté Písmo praví o Pánu Ježíši, že se rád prochází mezi lilijemi, čili, že jest rád jenom u člověka, jehož srdce jest ozdobeno krásnými a dobrými skutky, tak jako květinami nádhernými. Ale vyhýbá se duši, do níž lenost nasadila trní a bodláčí — hříchy.

Dokud Pán Ježíš chodil po zemi, sám od mládí již stále pracoval. A nikdy si nevšiml lenošných lidí. Jenom upozorňoval na pracovitě a pilné. Nikdy neřekl: „Království nebeské podobá se člověku, který nechce pracovati“ — ale tak mluvil: „Království nebeské podobá se pracovitému rolníku — starostlivému pastýři — pilnému obchodníku — svědomitému správci.

Jenom jednou si všiml Pán Ježíš lenošného; ale řekl při tom tak přísná slova, že ještě dnes nás hrůza jímá, když je čteme. — To byl služebník, který nechtěl se namáhati, aby se svěře-

nými penězi pracoval a získal nových; zavázal svěřené peníze do uzlíku a zakopal je a chtěl všechny odevzdati pánovi, až se vrátí. Pán se vrátil a řekl: „Služebníku špatný a lenivý! . Vezměte jeho majetek a dejte tomu, který nejvíce získal svojí pracovitostí. Neboť bude přidáno každému, kdo svojí pilností získal; lenivému však bude odňato i to, co má. A služebníka neužitečného uvrzte do nejtemnější kobky, ať tam pláče a skřípe zuby nad trestem za svojí lenivost!“

Jenom pilné a pracovité dítě má rád Pán Ježíš. Jenom pilnému a pracovitému dítěti pomůže Pán Ježíš, aby bylo hodným dítětem. Jenom pilné a pracovité dítě dostane Božího požehnání a neztratí se ve světě.

Lenivému vyhýbají se lidé právě tak jako se vyhýbají trní a bodláčí.

Buď pracovitým dítětem — a budeš dítětem milým Pánu Ježíši!

V. Z.

Malý Samaritán.

Jest teplý jarní den v dubnu. Před polednem v městečku L... jako včely z úlu vyrojily se školní děti z krásné školní budovy. Šly v hloučcích, vesele si rozprávěly a štěstí zářilo z očí bezstarostné mládeže.

Jen jeden z hochů krácel tiše domů, a zdálo se, že úmyslně jde tak pomalu, aby ho nikdo z myšlenek nevytrhoval. Byl to Jaroš, syn továrníka K. Milý hoch přívětivé tváře, modrých očí, z nichž zírala dobrá, upřímná duše. Nikomu ani slovem ani skutkem neublížil, ke každému byl vlídný a že jest synem bohatého továrníka, na tom nikterak si nezakládal. Chodíval s dětmi otcových dělníků jako s bratřími, — a všichni ho proto měli rádi.

Dnes vracel se ze školy zamyšlen, na tvářích jevil se jakýs bolestný smutek. Velebný pán chtěl naplouti srdce svěřených žáků vroucí a čistou láskou ke Kristu Pánu i k bližnímu a takto je dobře připravit na první sv. přijímání. Proto dojemně vyprávěl dnes o skutečích tělesného a duchovního milosrdenství. Všichni naslouchali s utajeným dechem slovům: „Pojďte, požehnaní Otce mého, a vládněte královstvím vám připraveným, neboť lačněl jsem, a dali jste mi jísti, hostem jsem byl, a přijali jste mne, nemocen jsem byl, a navštívili jste mne atd. Tehdy tázati se budou spravedliví: Pane, kdy jsme to vše učinili Tobě? I odpoví jim Pán: Amen, pravím vám, co jste učinili jednomu z mých bratří nejmenších, mně jste učinili!“

Jarošovi vstoupily až slzy do očí. Pán Ježíš tedy trpí s lidmi! Je-li někdo hladov, a nikdo ho nenasytí, trpí s ním Kristus Pán. Když jest někdo nemoce, a nikdo nepřijde jej potěšit, trpí s ním Pán Ježíš. Jarošovi zabořilo srdcečko. Václav,

syn otcova dělníka V., leží již druhý týden nemocen. Jaroš chodil denně kolem jejich domku a nikdy se tam nezastavil, aby se aspoň zeptal: „Václave, jak pak ti je?“ — aby se otázal, kdy přijde do školy, aby mu oznámil, čemu se učí, jak pan učitel a velebný pán se na něho tázali.

Jarošovi se zdálo, že je špatným hochem. Pán Ježíš by mně řekl. „Nemocen jsem byl, a nepřišel jsi ke mně!“

Velebný pán vypravoval ještě o sv. Václavu, jak chodíval k nemocným a chudým v zimě za tmy noční, nesa dříví a potraviny; o bl. Anežce Přemyslovně a sv. Alžbětě Durinské. — Ale to vše poslouchal Jaroš již jako ve snu. Vnímavá duše! Na mysli tanul mu Václav, bledý a smutný, a vedle něho P. Ježíš s bolestným výrazem v láskyplné tváři: „Nemocen jsem byl, a nepřišel jsi ke mně!“

Hodina jest u konce, pomodlili se, — Jaroš s ostatními vyšel ze školy, a první jeho myšlenka byla: „Půjdeš k Václavovi!“

Zamířil nejbližší ulicí k domovu, již blížil se k domku dělníka V., ale v tom vzpomněl si, jak mu matka přikázala, by nikdy do cizího domu bez dovolení nechodil. Byl poslušný hoch. V té chvíli ho to mrzelo, že nemohl hned k Václavovi. Spěchal tedy rychle domů, aby o dovolení poprosil.

Vešel do továrny a zamířil do krásného domu, v němž bydleli jeho rodiče. V ústrety vyběhl mu s radostným štěkotem malý Afík. — Jindy neopomenul Jarouš jej potakati za pačesy — dnes sotva si ho všiml, takže Afík smutně cupal za ním tiše do domu. Jaroš vkročil do pokoje, pozdravil a políbil matce ruku. Paní K. pohladila jej po kadeřavých vlasích a, pozorujíc jakousi tíseň na tváři, tázala se: „Jaroušku, co pak se ti stalo?“ „Maminko, nejsem hodný!“ — „Což pak jsi provedl ve škole něco zlého?“ Jarouš zavrtěl hlavou a vypravoval matce, co dnes slyšel ve škole v hodině náboženské . .

„A vidíš, maminko, Václav již tak dlouho stůně, a já jsem tam dosud nebyl! P. Ježíš mi řekne: Nemocen jsem byl, a nepřišel jsi ke mně!“

Paní K. zarosily se oči pohnutím, přitiskla Jarouše k sobě a políbila na čelo

„Mé zlaté dítě!“ —

Ještě před obědem poslala paní K. služku, aby donesla nemocnému Václavovi něco k jídlu Jarouš šel s ní. Oči zářily mu radostí, — a srdce bušilo. — Václav se již z nemoci zotavoval, byl velice slab a potřeboval silnější stravy. Ustaraná chudá matka přemýšlela, kde sehná potřebné peníze za léky. Děti bylo ještě několik a výdělek nestačil. Prosila Pána Boha, aby pomohl. A Pán Bůh pomohl! Poslal k nim Jarouše, — malého Samaritána.

Jarouš vracel se z návštěvy nemocného všecek šťasten. A když večer poklekl u lože před křížem, aby se pomodlil svoji večerní modlitbu, zdálo se mu, že Pán Ježíš rozpíná k němu s kříže náruč a šeptá: „Jaroušku, jsi hodný — dobře jsi učil! Byl jsem nemocen, a ty jsi mne navštívil.“

Nejdražší oběť.

Když vyšel Noe z archy po potopě, poklekl a děkoval Bohu za ochranu. Aby ještě lépe Bohu poděkoval, vzal z archy ovečku, zabil ji a spálil na kamenném oltáři — obětoval ji Bohu. Tak vždycky lidé přinášeli Bohu oběti, když chtěli poděkovati Jemu za prokázaná dobrodíní.

Přinášeli oběti Bohu, když chtěli Boha pro-iti, aby jim odpustil hříchy a netrestal jich. Jako matička trestá synáčka, když provedl cosi zlého — tak Bůh trestá vždycky člověka za hřích. Chtěl tedy hříšník prositi Boha za odpuštění. Přivedl obětní zvíře do chrámu jerusalemského, vložil ruce na jeho hlavu (tak naznačil, že by rád se zbavil hříchů, a jako by je skládal na hlavu zvířeti obětnímu). Pak bylo zabito zvíře, a krev jeho vylita na oltář. Zvíře mělo umřít za hříšníka. — Hle, tak prosili Židé za odpuštění a přinášeli oběti za svoje hříchy.

Pohané též přinášeli oběti za odpuštění hříchů. Jim se však zdálo, že zvíře jest malá oběť za velké hříchy. Proto obětovali, co měli nejdražšího. Obětovali své nevinné děti; zabíjeli je a tak se domnívali, že dosáhnou odpuštění hříchů.

Bohu se však nelíbily takové ukrutné oběti a zakázal je. Neboť ani oběť dítěte není dosti vznešená, aby usmířila urážku, kterou rozhněval člověk Boha nejvyššího, Pána všech pánů a Krále všech králů. Bůh jenom chtěl, aby ve Starém zákoně lidé obětováním zvířete naznačili svoji lítost nad hříchy. O dokonalou oběť za hříchy se postaral Bůh sám.

Pán Ježíš prolil svoji vlastní krev za nás na kříži. Protože byl Pán Ježíš více než člověk — protože byl Bůh — proto jeho oběť za naše hříchy postačí na usmíření Pána Boha.

Jako na kříži se obětoval Pán Ježíš, tak se obětuje znovu při každé mši svaté. Ovšem — při mši svaté nevidíme onen hrozný děj, jaký viděla Panna Maria i sv. Jaz na Kalvarii u kříže. A přece jest mše svatá stejná oběť za hříchy lidí. Proč? Proto, že jest Pán Ježíš přítomen, jako byl na Kalvarii. Tam na hoře Kalvarii modlil se Pán Ježíš: „Otče, odpusť jim!“ — „Otče, v ruce Tvé odevzdávám svůj život za hříchy světa.“ A zemřel — obětoval svůj život.

Na oltáři Pán Ježíš neumírá každého dne znovu. Ale denně se modlí za nás tak, jako se modlil na Kalvarii — při každé mši svaté znovu dává uraženému Bohu Otci všecko svoje utrpení a své zásluhy; při každé mši sv. prosí, aby nám Bůh odpustil.

Když klečíme při mši svaté po pozdvihování, jest to, jako bychom klečeli pod křížem Pána Ježíše na Kalvarii. Právě tak se obětuje Pán Ježíš při mši svaté, aby usmířil Pána Boha za naše hříchy.

Proto jest mše svatá oběť smírná za naše hříchy

Hrozná bouře zastihla jednou loď na širém moři. Vlny vysoké jako hory převalovaly se přes loď, a lidé na lodi se připravovali na smrt. Zdálo se jim, že každé chvíle je pohřbí na dno moře některá vlna. Modlili se vroucně o pomoc. Konečně velitel lodi vzal na ruce malé dítě, pozdvihl je k nebi a prosil hlasitě Boha: „Ach, Bože — jsme hříšníci a zasluhujeme smrt! Než toto dítě jest nevinné jako andělíček, a Ty máš je rád! Buď nám milosrdným pro toto nevinné dítě!“ — Bouře se utišila, všichni byli zachráněni.

Tak při mši svaté pozdvihuje kněz k nebi Pána Ježíše ve svaté Hostii; a s knězem prosí Pán Ježíš, aby nám byl Bůh milosrdný a nedal nám zahynouti — pro oběť Pána Ježíše.

Ó, dušinky — buďte pozorny při mši svaté! Proste Boha za sebe i za všechny lidi: „Otče na nebesích — nehleď na hříchy naše; — ale pohleď na nevinného a poslušného Syna Svého, Pána Ježíše — pro Jeho svaté rány odpusť nám!“

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Díku činění.

Ó, čím se za vše odvděčiti,
co v dar mi dala láska Tvá?
Ó, vlídně, Pane, dík můj přijmi,
jenž z duše hlubín vyvěrá!

Hle, darem Tvé je ruky štědré
vše, cokoliv mám a co jsem,
nuž, vezmi to, jen milost svoji
nech sladkým být mi údělem!

Mít tisíc životů, ó Pane,
jen Tobě žil by každý z nich,
neb Ty jsi Sluncem dnů mých všechněch,
Ty jasnou Hvězdou nocí mých!

A kdybych tisíc živých srdcí
měl v rozjásané hrudi své,
jen Tobě každé z nich by býlo
svůj dík, své štěstí nesmírné.

A kdybych Tobě k nohám svatým
chtěl složit nebes moc i jas,
i to by, Pane, málo bylo
za vše, čím obdařils Ty nás!

Růženec — pomocník.

Na zastrčeném koutku vesnice stojí otrhaná chaloupka. Byla málem na spadnutí, ale dětičkám se zdála krásnější než nejvýstavnější palác. — Proč asi? — V chaloupce bydlela taková hodná stařenka. Pro každého malého návštěvníka měla přichystaný dárek, nebo pomoc, nebo radu. Jeníčkovi sešila roztrženou nohavičku a zachránila jej před — — však víte před čím jej zachránila! Mařenčině panence přidělala novou hlavičku, narovnala zlomenou ruku panny Anežčiny. Pomáhala malým vojákům udělati prapor pro chystanou vojnu na palouce — dělala soudce a smiřovala rozvaděné. Ani k nejbohatšímu sedláku nechodili malí obyvatelé vesnice tak rádi, jako do chudého baráčku.

Než i velcí měli stařenku rádi pro její vlídnou a milou povahu. Dali jí také nové jméno a nazývali ji „Růžencová Verunka“. Proto ji tak jmenovali, že všude nosila malý růženec, a když neměla právě ničeho v práci, modlila se tiše desátek za desátkem. Lidé byli již tak na to zvyklí, že kdo chtěl na Verunku promluvit, počkal až mu přívětivě kývla hlavou na znamení, že se domodlila „Zdravas“ a že poslouchá.

Ve všech potřebách a starostech modlila se růženeček. A když ji lidé prosili v něčem o radu, říkávala na konec: „Lidičky, modlete se růženec! Uvidíte, že to pomůže!“

Lidé zlí tvrdili, že Verunka jen tak odříkává Zdravasy, a kdo ví nač při tom myslí. Nový pan farář byl by rád zvěděl, jak se Verunka modlí růženec, protože jí dosud neznal. Proto při jedné návštěvě pod Verunčinou střechou přivedl řeč na svatý růženec a tázal se, zda se Verunce neomrzí modlitba sv. růžence, když při něm opakuje stále stejné modlitby.

„Zda se mi růženeček omrzí? Ach, pane faráři — při modlitbě růženečku mám tolik myšlenek, že mi ani na mysl nepříjde omrzelost.“

„O čem přemýšlíte, Verunko, když se modlíte svatý růženec?“

A Verunka horlivě vykládala: „Přemýšlím — dle toho čeho potřebuji. Když jdu do kostela, modlím se desátek: „Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala“. Jdu v duchu s Pannou Marií do chrámu a prosím pěkně, aby mi také dala Ježíška na lokty. Pak obětuji Pánu Bohu Ježíška a s ním všechny své starosti.

Po svatém přijímání se modlím: „Kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla“ — nebo „Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala“ — nebo „Kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila“. Představuji si, jakou asi radost měla Matička boží, a raduji se s ní, že mám též Pána Ježíše.

Když jdu navštívit nemocného, nebo když jdu někomu pomoci, modlívám se cestou desátek: „S kterým jsi, Panno, svatou Alžbětu navštívila“. Při tom prosím upřímně Rodičku boží, aby šla se mnou a nemocnému nebo zarmoucenému aby přinesla takovou radost, jakou přinesla tehdy do domu Zachariáše a sv. Alžběty.

Mnohdy na mne těžce doléhá opuštěnost, starosti všeliké jako těžký kříž. Tu bych nejraději všeho nechala a myslila bych jen na svoji bolest. Ale honem vezmu růženeček a modlím se desátek: „Který pro nás těžký kříž nesl“ — a řeknu si: Verunko, Verunko — což nevidíš, jak nese Spasitel svůj těžký kříž? Chceš jej zase nechat, aby sám vlekl těžké břemeno? Jdi — což se ani trošku nestydíš? . . . A, pane faráři, vždycky se mi ulehčí, jako by Pán Ježíš odízl kus toho mého kříže!

Když mne trápí úzkost nad mými hříchy, modlím se desátek: „Který pro nás ukřižován byl“. A těším se, že všechny moje hříchy jsou již u Boha vyrovnány nejsvětější krví Pána Ježíše — a pravím svatému Petru, aby mne bez okolků vpustil do nebe, až za krátký čas zaklepám na bránu nebes.“

„Kdy se modlite tajemství slavná sv. růžence?“ tázal se pan farář, jenž velmi pozorně naslouchal výkladu „Růžencové Verunky“.

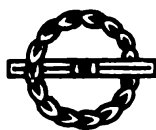
„V neděli a ve svátek, pane faráři. Celý týden se těšívám na tu chvíli, kdy odpoledne budu sama sedět v kostelní lavici. Pak vzpomínám na minulé doby, na nebožtíka manžela, na děti svoje, kteří všichni odpočívají na hřbitově kolem kostela. Když se mi zasteskne po nich, modlím se desátky: „Který z mrtvých vstal“ — „Který na nebe vstoupil“. To se člověk těší, až na něho přijde řada a vstane z mrtvých, vstoupí do nebe a shledá se v krásném nebi se svými drahými v lepším životě.

Svatého Ducha prosím při desátku: „Který Ducha sv. seslal“, aby sestoupil do příbytků, kde je svár, neštěstí aby všechny osvítíl a potěšil.

Při posledních dvou desátkách slavného růžence nemohu ani býti hotova. Vzpomenu si, že Panna Maria jest v nebi mocná královna — a všechny svoje starosti a prosby předkládám Matce Páně, aby je vyřídila u trůnu nejsvětější Trojice.“

Nyní viděl pan farář, že se Verunka dobře modlí.

Dušínko, umíš se modlití svatý růženec? Neumíš-li, popros matičku, ať tě naučí. A pak se modlí jako „Růžencová Verunka!“

Svaté přijímání prvních křesťanů v katakombách.

Půjde to!

Adélce je celých dvanáct let a půjde letos ku prvnímu sv. přijímání. Leo, její čiperný a moudrý bratříček, by velmi rád šel s Adélkou. Má však jednu velikou chybu, jejíž vyléčení bude ještě trvati dva roky — teprve jest deset let na světě. A rodiče nechtějí dovoliti, aby před dvanáctým rokem šel ku stolu Páně. Matička říkává též, Leonek že je bujný jako skutečný malý lvíček; nedávno oblékl tatínkův svrchník, dal si na hlavu stařenčin čepček a vážně si vykračoval v pokoji; rád běhá venku, což může jíti ku svatému přijímání takový rozpustilý neposeda?

Matička ovšem nevěděla, co se děje v dětském pokojíku večer. To věděla jenom hodná služka, která to prozradila a tak pomohla Leoškovi ku sv. přijímání společně s Adélkou. Co se dalo v dětském pokojíku?

U jedné stěny stojí Leošova postýlka, u druhé stěny lůžko Adélčino. Tma i ticho vůkol. Pojednou ozve se z peřinek Leošových: „Tak, Adélko, začni!“

Adélka začíná zvolna opakovati Leošovi, čemu se naučila z katechismu, a co jim pověděl pan katecheta o svatém přijímání. Malý neposeda leží nehybně; poslouchá — poslouchá dychtivě — velké, jasné oči upírá ku protější stěně, kde z postýlky přednáší malá učitelka náboženství. Když bylo po přednášce, mlčel chvíli a pak se táže:

„Slyšíš, Adélko, proč pak nesmím jíti s tebou ku svatému přijímání?“

„Tatínek a maminka nechtějí, protože jsi ještě příliš bujný, stále skáčeš, zpíváš a pískáš a nerozumíš ještě vyučování o svatém přijímání.“

„Ó, Adeličko, to až mi bude dvanáct let, zas nebudu moci jíti ku svatému přijímání; neboť budu větší a budu umět ještě lépe hvízdati, skákati a zpívati! A vyučování rozumím tak jako ty, vždyť mi všechno povíš, a učím se s tebou všem otázkám katechismu a umím je jako ty.“

— — — Jednou večer po „vyučování“ vytasil se Leo s novým plánem: „Tak poslouvej, Adélko! Od zítřka nebudu ani hvízdati, ani zpívati ani skákati — kdybych chtěl začíti, zavoláš na mne takhle: „Leo, Leo!“ — Adélka slíbila. Od rána Leoš chodí jako starý — vážně, tiše — až se tatíček táže u stolu, zda není Leo nemocen; do srdečka jemu ovšem neviděl! Večer však ozval se Leoš z peřinek: „Adélko, co myslíš — půjde to?“

„Já nevím,“ odpovídá sestřička.

„Tak co mám dělati, aby to jistě šlo?“

„Budeme se vždy večer modliti k Panně Marii a ku strážnému andělíčku.“ — A modlili se. Po modlitbě dostal Leoš

nový nápad — a ráno prosil o dovolení, aby směl se sestřičkou jít každý den na mši svatou.

Dovolení dostal. Za týden znovu se tázal večer Adélky jen že již trochu sebevědomě:

„Ty, Adeličko, vid, že to půjde?“

A sestřička radostně odpovídá: „Jistě, Leošku! Půjde to!“

A věru, šlo to! Leoš neskákal po schodech, jak by měl od metru placeno, nehvzdal, nekřičel, netrhal stařence vlnu, ani neschovával drát na pletení. Za to však každého večera viděl strážný andělíček dvě nevinné dušičky, těšící se, poučující se a modlící se.

Služka Anna byla tajně svědkem těchto rozmluv a modliteb. Bylo jí líto Leoška. Proto jednou šla sama prositi za Leona — pověděla vše, čeho byla svědkem.

Matička zaplakala radostí. Když Leošek přišel ze školy, zavedla jej do vedlejšího pokoje a tam ukázala mu novou, nádhernou svíci k prvnímu sv. přijímání a pravila:

„To jsem dnes koupila pro našeho Leoška, až půjde s Adélkou ku svatému přijímání!“

A co Leo? Chudinka — radostí nevěděl co dělat. Skákal, zpíval, i zahvzdal. Adélka asi pětkrát volala: „Leo! Leo!“ — Ale pak byl tím hodnějším. Pak se již i ve dne učil s Adélkou. Velebný pán jej při zkoušce pochválil.

A Pán Ježíš jej při prvním svatém přijímání políbil.

V. Z.

Bílá neděle.

Bída panovala někdy pod doškovou střechou chaloupky Kroutilů. Kroutilová byla vdova, dětí bylo šest, a tu zápas o denní skývu (chleba býval někdy velmi trpkým; zato ale zbožná víra a pevná důvěra v Boha byla krásnou ozdobou obyvatel nuzné chaty.

Nejstarší z dětí byla Emilka, dívenka milá, usměvavá a tichá jako beránek. Když matka odešla po práci, pečovala ona o domácnost; do školy chodila ráda. Když ráno vstala a vykonala ranní modlitbičku, nejdříve zalila své květinky na oknech a otevřela okno, by měly dosti čerstvého vzduchu; to byly její miláčkové, její panenky.

Až, maminko, za květinky vydělám první peníze, koupím si bílé šaty k sv. přijímání,“ jednoho dne pravila Emilka ku své matce.

„Co jsi sobě tak najednou vzpomněla na šaty?“

„Maminko, blíží se Bílá neděle, půjdeme po prvé ku sv. přijímání. Měla jsem dnes živý sen, že jsem s družkami v krásných bílých šatech kráčela do chrámu Páně!“

„Poshověj jen, Emilko, budeme se snažiti, aby se tvůj sen také naplnil!“

Jest po velikomocích. Teplý měsíc duben chylí se ku konci. Kroutilová denně pilně přede, kolovrátek někdy pozdě do noci čile bzučí, dítky navíjejí koudle na přeslici; zbožná matka ne-unavně pracuje, aby z úspor opatřiti mohla pro hodnou Emilku šaty. —

Jednoho dne přiběhl od starostů posel, aby Emilka tam ihned přišla, že Anička starostovic těžce se roznemohla.

„Maminko, půjdu, Anička starostova je taková hodná, nikdy se za nás chudé nestydí!“

„Tedy jdi, když si tě přejí, a buď tam uctívou!“ Emilka šla.

Nemocná Anička ležela na posteli všecka rozpálena, starostliví rodiče byli téměř zoufalí. Přítomný lékař předpisuje léky a dává pokyny, jak nemocnou ošetřovati. Ve zmatku tom ani nikdo nepostřehl, že přišla Emilka. Jen nemocná se na posteli vzpřímila: „Emilko, pojď jsem,“ vykřikla a padla jí kolem krku.

„Aničko, nesmíš dlouho stonati; víš že blíž se Bílá neděle!“

Tvář nemocné se vyjasnila, a rukou ukazuje na velkou krabici.

„Emilko, tam mám bílé šaty!“

„Šaty?“ odpověděla Emilka a při tom z hluboka povzdychla.

„Proč jsi tak vzdychla, Emilko?“ tázala se nemocná.

„Bílé šaty jsou mým přáním, ubohá maminka bude stěží moci mi je zaopatřiti!“

Nemocná zavolala k posteli matku, šeptala jí něco do ucha, — a matka ji potom políbila na čelo.

„Víš-li pak, Emilko, co mi šeptala Anička? Uzdraví-li se, mám tobě také koupiti šaty bílé, zrovna takové; ovšem že se to stane co nejdříve!“

S radostí pospíchala Emilka domů zvěstovati matce radostnou novinu. Druhého dne se nemocné Aničce značně ulevilo. Za to Emilka stýskala si v podvečer na silné bolení hlavy.

„To brzo přejde,“ upokojovala matka. Leč k půlnoci Emilku opustilo vědomí. Kroutilová vyděšena poslala prositi ke starostovům, aby dojeli pro lékaře do města, že Emilka se roznemohla. Lékař přijel a zjistil, že si Emilka přinesla od starostovy dcerušky — prudké osýpky. Nemoc den ode dne se horšila. Čtvrtého dne v noci zkušený lékař přijel naposled a, vida dítko v prudké horečce, zasmušil se.

„Děje mi moje bílé šaty, já již jdu,“ volala Emilka, majíc oči široce rozevřeny. Než měsíček zašel, uhasla Emilka na věky. Lékař zatlačil jí oči, matka vzlykajíc postavila za hlavu rozžatou hromničku. Ráno, když smutný zvonku hlas oznamoval vesniča-

nům, že té dobré duše Emilčiny není již mezi nimi, zaplakal každý nad jejím osudem. Na vypravění pohřbu přispěl, kde kdo mohl. Paní starostová koupila jí hedbávné bílé šaty do truhly, a starosta rakev jako stříbrnou.

Když děti chodily, přinášejíce jí obrázky do rakve, zašep-taly modlitbičku a říkaly, že Emilka má hezké šaty a že jí sluší. Když přišel pan učitel se zpěváky a zazpíval smuteční píseň, nezůstalo jedno oko nezaruseno.

Nad hrobem na hřbitově, než zmizela rakev v hlubině země, slyšeti bylo hlasité štkání matčino: „Má drahá Emilko, byl to tvůj sen — a ten se ti vyplnil! Proto jsi sobě přála těch bílých šatů!“

V. Z.

Hosté božského Jezulátka.

(Legenda — zbožná pověst.)

Bylo to za doby křížových válek. V klášteře Dominikánů žil zbožný mnich Pater Bernard. Každodenně z rána přicházeli ze vzdálené vesničky 2 hošáci, bratří, přísluhovali staříčkému knězi při mši sv., a na to ve škole poslouchali pozorně krásná, moudrá jeho naučení. V poledne opouštěli učeliví hoši klášter, vycházeli na klášterní dvůr a posadili se u mariánské sochy, aby tam požili skrovný oběd, který jim chudá matička na cestu uchystala.

Tak dalo se den jak den; i na jaře a v létě, kdy hřejivé paprsky sluneční vylákaly ostatní mládež na pole a do lesa, naši dva malí žáčkové školy klášterní sedávali u posvátné sochy. Pojednou zdá se jim, že tvrdý kámen ožívuje, vidí, jak Jezulátko vztahuje k nim ručky své z náručí božské Matky a se usmívá; ústa nějaká slova pronášejí. Tu shýbá se Panna Maria a staví Jezulátko na zemi. Jezulátko usedá uprostřed mezi udivenými hošáky a prosí, by se s ním o chudičkový oběd rozdělili. Rychle vybírají kousky nejlepší a podávají nebeskému hostu. Jezulátko přívětivě kývá hlavou jako na poděkovanou — — —, a Maria Panna bere Je opět na své ruce. Tak děje se druhého i třetího dne. I vypravují šťastní ministranti událost dobrému učiteli P. Bernardovi. P. Bernard se usmívá a radu dává: „Až Jezulátko zítra opět přijde, poprosíte Je, by vás také k své hostině pozvalo; řekněte zároveň, že P. Bernard byl by velmi šťasten, kdyby rovněž mohl býti přítomen!“

Příštího dne vyřizují hošáci uctivě přání své i zbožného mnicha. Jezulátko láskyplně se usmívá a praví:

„Dobře, vaše přání bude splněno; o svátku mého Nanebevstoupení, který již blízko jest, budete všichni tři hosty mými!“

Od té doby Jezulátko nepřicházelo. Blíží se svátek Nanebevstoupení Páně. Všichni tři s horečnou touhou očekávají kýženého dne. P. Bernard obléká nejkrásnější ornát a slouží mši sv. s takovou zbožností, že zdá se, jako by světec u oltáře stál. Dva rozmilí hošci při mši sv. přisluhují s větší ještě uctivostí a přijímají z rukou svého učitele na počtu toužebně očekávaného dne sv. Tělo Páně. Mše sv. je u konce. Staříčkový mnich kleká u oltáře na kolena, zvolna klesá k zemi a blaženě umírá. — — — A dva ministranti jeho rovněž zbožně sklánějí hlavy své jako u vytržení, již dotýkají se čelem stupně oltáře, a sv. duše jejich zalétají do nebeských výšin k věčné hostině. Přítomní s posvátnou hrůzou přistupují k oltáři, a blažený, nebeský úsměv vidí na mrtvých tvářích pokorných ctitelů božského Jezulátka.

Budmež i my, malí čtenáři, častými hostmi božského Jezulátka ve sv. přijímání. Pán Ježíš volá nás k své Hostině s touž láskou: „Nechte maličkých přijít ke mně, nebo jejich jest království nebeské! Pojďte ke mně všichni, kteříž obtíženi jste, a já vás občerstvím!“

Zprávy z království Božího.

Moudrá Helenka. V neděli klečí matka v kostele s třemi dceruškami; nejmladší Helenka jest osmiletá. Při mši svaté jde matka s dvěma staršími dceruškami ku sv. přijímání, jako každé neděle. Helenka byla již v lavici jaksi nepokojná; na cestě z kostela se něžně tiskla k matičce a tak dlouho ji potahovala za šat, až se matka tázala: „Helenko, co chceš?“ — „Maminko, já chci také jít ku sv. přijímání.“ — „Ale, dítě, vždyť jsi příliš mladá a ještě jsi nebyla u sv. zpovědi!“

To jest tedy ta překážka! Však Helenka si pomůže. — Odpoledne zvoní Helenka u fary, a za ohvilku slyší pan farář, že Helenka chce ku sv. přijímání.

„Ty chceš jít ku sv. přijímání? Co pak jest svaté přijímání?“

„Chci přijít Ježíška — tady do srdečka“

„A kde jest Ježíšek?“

„V bílé hostii.“

„Víš kdo jest Ježíšek?“

„Vím. Ježíšek jest náš Pán Bůh.“

„Ale jak může býti všemohoucí Bůh v malé hostii?“

„To já nevím; ale je tam.“

„A což víš, že Ježíšek chce k tobě přijít?“

„Ó ano — jen když jest moje srdečko hezké.“

„Kdo pak ti to řekl?“

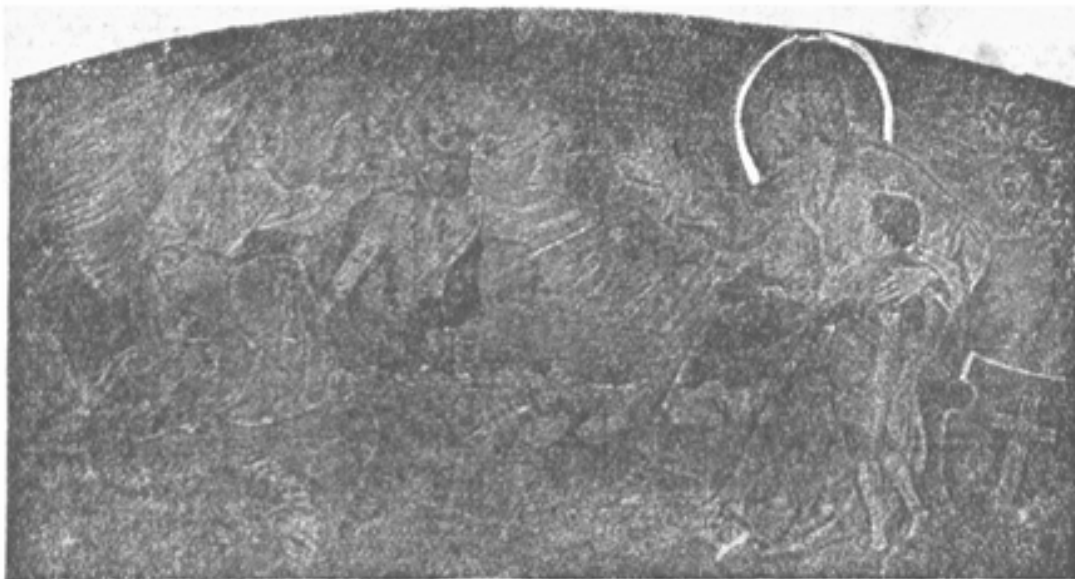
„Velebný Pán při křesťanském cvičení — a maminka mi to včera řekla.“

„A jak uděláš své srdečko hezkým?“

„Když se modlím a jsem hodná“

„A což když nejsi hodná, nebo když jsi nebyla hodná?“

Helenka svésila hlavičku; div že neukroutila cípek zástěrky, z hloubi dušičky si zavzděchla, i prstík jí zaběhl mezi zoubky. Konečně řekla odhodlaně: „Půjdu se vyzpovídati.“ — „A proč chceš přijít Pána Ježíše?“ — „Abych byla hodná, aby mne Pán Ježíš měl rád!“ — — V úterý šla Helenka s matičkou ku svatému přijímání. — — —

Pro hrdiny.

Začarované dveře. V jednom městě stál v ulici velký zástup lidu. Hleděli udiveně na muže, jenž stál přede dveřmi domku. Držel v ruce metr, měřil velikost dveří a mluvil hlasitě při tom: „Sto dvacet centimetrů široké — sto osmdesát centimetrů vysoké; hm — to je divné!“ Pokýval hlavou a měřil znovu, nyní od hora dolů: „Sto dvacet centimetrů široké — sto osmdesát centimetrů vysoké; hm — to je divné.“ A měřil po třetí.

Lidé si šeptali, co že asi ten člověk chce. Někteří dokonce významně si ukazovátkem pokukávali na čelo: Že asi ten chudák nemá zdravého rozumu. Hle zase měří a mluví docela nahlas při tom: „Sto dvacet centimetrů široké — sto osmdesát centimetrů vysoké“ Znovu prudce zatřásl hlavou a vykřikl:

„Buď jsem načisto blázen, nebo jsou ty dveře začarované!“

Kdosi přistoupil k měřiči a praví: „Proč pak měříte stále ty dveře — a proč se vám zdají tak divnými?“

Muž odpověděl: „Hleďte — tyhle dveře jsou jenom sto dvacet centimetrů široké a sto osmdesát centimetrů vysoké. A přece prošlo jimi do tohoto domku moje celé stavení, moje stáje, moje stodoly, moje pole a louky, moje koně, krávy, vozy — nyní nemám ničeho a mohu jít žebrotou. Buď jsou ty dveře začarované, že tak veliké věci mohly prolézt tak malými dveřmi — nebo jsem se zbláznil!“

Lidé hned nechápali. Až když pohlédli na dveře lépe, viděli nad nimi nápis: „Hostinec“. Nyní pochopil. Dveře nebyly začarovány, ani muž se nezbláznil — a přece prošel těmi malými dveřmi veškeren jeho velký majetek. Jak? Ten muž všechno propil!

Dveře nebyly začarovány — muž se nezbláznil. Ale pošetilec nemoudrý přece byl, že svůj majetek a svoje štěstí prodal za tak bezcejný požitek — za lihové nápoje. Kdyby od malička nebyl zvykal pít lihových nápojů, mohl býti nyní bohatým. A zatím jest žebračkem! — —

Hrdinové moji a hrdinky — ve sklenici se více lidí utopí než v moři!

Proto nikdy, nikdy nepijte lihových nápojů!

Z Bojkovic se přihlásilo 46 hrdinů a hrdinek statečných.

F. K. v T.: Medailky a obrázky obstará vám „strýček“. Pošlete každý 20 hal. v poštovních známkách na adresu: P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Sebeobětování.

Ó Pane, Jenž jsi v mém teď srdci,
tak celý můj, mé duše Host,
co já mám Tobě v oběť dáti,
jsa před Tebou všech statků prost?

Nuž, oči moje vem, ó Krásný,
ať patří vždy jen na Tebe.
mé ruce vezmi, Sílo věčná,
ať pracujá jen pro nebe!

Mé nohy voď jen po svých cestách,
kde milost Boží rozdáváš!
Jenž smrt jsi přemohl i peklo,
mou k dobrým skutkům utuž páž!

Můj duch ať jenom na Tě myslí
a Tebe jen chce srdce mé,
Tvým dítětem a sluhou býti
je přání moje pokorné!

A kdysi, až můj dech se zkrátí,
můj slední Tobě patříž vzdech!
Buď s Bohem, země, s Bohem, žití!
Bůh ve svých chce mě mítí zdech!

□ □ □

V. Z.

Božské Srdce Páně.

Nejsvětější Srdce Pána Ježíše, v Tebe doufám! (30 dní odpustků.)

Ježíši tichý a pokorný Srdcem, učiň, by Srdce mé Srdci Tvému se podobalo! (30 dní odpustků.)

Budiž milováno všude nejsvětější Srdce Ježíšovo! (100 dní odpustků.)

Milé dítky! Měsíc červen zasvětila svatá církev božskému Srdci Páně. Naučte se těmito krátkým modlitbám a při mši sv. zbožně se modlívejte tato slova; a chcete-li ještě více potěšiti sv. Srdce Pána Ježíše, přijímejte první pátek nebo neděli v měsíci uctivě sv. svátosti!

„Požehnám domům a rodinám, které Srdce mé v úctě chovají,“ zjevil božský Spasitel bl. Markétě. — V malém městečku ve Francii Paray-le Monial (as 4000 obyv.) v oktávě Božho těla 14. června 1675 zjevil se Pán Ježíš blah. Markétě Marii Alacoque, když dlela v klášterní kapli před oltářem na modlitbách. Ukazuje na své Srdce pravil: „Viz to Srdce, které lidi tolik milovalo!“

Poblíž oltáře na epištolní straně ve skleněné rakvi odpočívá bl. Markéta. Každý první pátek v měsíci v Paray-le-Monial koná se dojmavá pobožnost k božskému Srdci Páně se sv. přijímáním. Kdo byl jednou přítomen této pobožnosti v oné kapli, jak to obyčejně činívají poutníci lurdští, nikdy nezapomene na onu velebnou chvíli. V útulné, ozdobné kapli klečí zbožný věřící lid, připravuje se ke stolu Páně. Velebné ticho panuje mezi mší sv., přerývané v delších přestávkách milým, povznášejícím a vážným zpěvem klášterních sester, kterým z modlitebny poblíž oltáře sv. Srdci Páně úctu vzdávají. — Jakou sílu dává sv. Srdce Páně, poznáte, milé dítky, z příběhu, který udal se roku 300 po Kr. za doby pronásledování křesťanů v Římě.

Veliké množství lidí kupí se kolem pohanského soudce. Přivádějí třináctiletého hochu, Pankráce. Ušlechtilá tvář štíhlého mladíka prozrazuje vnitřní klid a dobrou mysl. Na krku jeho viděti zlatý řetízek, na němž visí drahocenný pro Pankráce přívěsek, v němž uložena jest houba krví zbarvená. — Lucina, matka Pankrácova, mu jej jednou na krk zavěsila se slovy: „Milý Pankráci, jsi synem sv. mučedníka; když otec tvůj mučen byl pro víru v Krista Ježíše, tajně přiblížila jsem se v přestrojení až k místu popravnému a tuto houbu v krvi jeho smáčela. Buď věren také cti jeho; bohatství a jméno vznešené zdědil jsi po něm — ale dražší nad všechny poklady a drahokamy budiž tobě tato památka po otci!“ — A slzy kanuly na vzácné ostatky, a líbajíc je odevzdávala je jedinému synáčkovi svému. . . . Nyní po

letech stojí Pankrác před soudem se Šebastianem — poslední mezi četnými mučedníky.

„Obětuj bohům!“ zvolal soudce. „Jsem služebníkem Kristovým!“ zmužile odpovídá jinoch, znamenaje se křížem. „Bičujte jej,“ vzkřikne nelítostný soudce. „Děkuji, že za nejvyššího Pána mohu trpěti,“ klidně odvětl Pankrác. Konečně pronesen rozsudek: „Lvům na pospas!“

Divadlo do posledního místečka jest naplněno davem krvavého lidu. „Požehnej mi, matko, v této těžké chvíli,“ volá Pankrác na kolenu, maje oči upjaty k nebi a ruce přes prsa skříženy. „Vytrvej zmužile,“ volá mu vstříc přítel Šebastian, rovněž k smrti odsouzený. Leopard a lev byli vypuštěni do arény; náhle zastaví se před útlým hochem a rychle s hrůzoplým řevem vrací se ku svým klecím. Lid žasne, trne! „Strhňte tajemný předmět s krku Pankrácova!“ velí císař. Na to odpovídá neohrožený mučedník: „Císaři, jest to drahá památka po mém otci; pardal rozsápal jej na tomto místě, umíral ozdoben korunou mučednickou, chci jej následovati smrtí podobnou!“

Mrtvé ticho zavládlo v amfiteatru — pohled na sličného, rekovného mladíka vynutil úctu a vážnost i u drsného pohanského lidu. A hle! . . . Pankrác s utajeným dechem pozoruje, že lid prosí o milost — pro něho . . . i vrhá se na kolena a se slzami v očích modlí se: „O nebeský Otče, ukázal jsi dnes svou moc tomuto lidu, který nechce v Tebe věřit, ukaž mi milosrdenství své také mi, kterýž v Tebe pevně doufám . . . popřej mi smrti mučednické! . . .“ Císař a lid rozzuřen jest těmito slovy. „Vpusťte pardala!“ zaburácelo to na jevišti jako hlasem hromovým, . . . a v několika minutách skončeno krvavé divadlo. Pardal plíží se k oběti své, Pankrác kyne na poslední pozdrav příteli Šebastianovi — a brzo na to červená krev stéká po tváři statečného jinocha, . . . ještě poslední blažený úsměv — a dočasný spánek svaté mučednické smrti snáší se na víčka jeho . . .

Milé dívky! Žasnete nad neobroženou myslí útlého mladíka. A kdo jej posílal? Sv. Srdce Páně ve sv. přijímání. Kněz Dionysius poslední večer posílá tajně malého hochu Tarsicia do vězení s velebnou Svátostí. Tarsicius spěchá do žaláře, třímaje pod svrchním šatem na prsou pevně nebeský pokrm, jímž mají mučedníci posílit se na cestu poslední. Na cestě byl poznán a přepaden od pohanské mládeže, a nechtěje vydati Nejsvětějšího v ruce hříšných . . . zabit! Když pronikla smutná tato zpráva do vězení, hluboký smutek zavládl mezi ubohými oběťmi křesťanskými. Jáhen Lucian těší k smrti odsouzené. Na lavici leží provazy připoután staříčkový kněz Kassianus, údy jeho jsou napjaty, neohrožené vyznání víry připravilo mu tato muka. Již pokrývá jáhen Lucian tělo jeho bílým prostěradlem, klade na prsa jeho nekvašené chleby a kalich s vínem, rukou nadzdvihuje hlavu vysíleného služebníka Kristova, jehož úrty šeptají modlitby ke

mši sv. . . . Blíží se pozdvihování! . . . „Toto jest tělo mé!“ povýšeným hlasem pronáší věrný sluha Boží, chvíli na to přistupují odsouzení blíž! a přijímají na cestu poslední Chléb andělský!

Hle, milé děti! Co dovede sv. láska k Pánu Bohu! Jistě nebude se čísti bez pohnutí tento zajímavý příběh. Milujte Pána Ježíše a božské Srdce Jeho také tak vroucně, jak Jej milovali první křesťané.

(Dle vzácné knihy Wisemanovy „Fabiola“ na povzbuzení milé mládeže vypravuje poutník lurdský.)

Modli se a důvěřuj!

Pojedeme daleko na výlet. Až do vesnice k moři. Stojí tam takové běloučké domky, každý s malou zahrádkou. Na plotech zahrádek jsou na slunci rozpiaty rybářské sítě. V zahrádkách pracují matky s dětičkami, a na moři otcové loví ryby.

Ze školy právě vyšlo asi dvanáct větších dítek, hoši a děvčata. Všichni nesou si katechismus a zpěvník. Za nimi velebný pán jde ze školy do fary. V malém hloučku dítek jest veliká radost. Horlivě rozmlouvají, a všem září z očí taková čistá radost. Vždyť byla dnes poslední zkouška z katechismu, a velebný pán všem slíbil, že za čtrnáct dní půjdou k prvnímu svatému přijímání.

Radostné štěbetání šťastných dušiček se rozléhá kolem. Než — za nimi jde děvůška pobledlá, smutná — ani jiskřičky radosti není v modrých očkách. Když se do těch oček zahledíte, jest vám také smutno — taková bolest z nich vzdychá. To je Terinka, co ztratila tatíčka. Asi před půl rokem jel na veliké lodi do Ameriky — a dosud se nevrátil. Neví stopy ani po lodi, na které jel, ani po něm.

Ještě než odejel, prohlížel s matičkou malý poklad, nastřádaný na Terinčinu výbavu ku svatému přijímání. A když naposledy líbal bílé čítko Terinčino, pravil: „Buď hodná, Terinko. Až se vrátím, půjdeme si spolu pro Pána Ježíše!“ — Ach — Terinka byla hodná. A přece půjde sama k Pánu Ježíši. Tatíček prý se utopil v moři. — Na to si dívěnka vzpomněla, když slyšela, že půjdou ku svatému přijímání. Vzpomněla i na smutnou matičku — ó, jak to bude smutné svaté přijímání. Matička jistě bude plakati — a Terinka s matičkou!

Vtom velebný pán vzal Terinku za ruku, vedl ji ku soše bolestné Panny Marie u kostelíčka. Ukázal rukou na scchu a mlčel delší chvíli. Bylo mu také smutno nad tím ubohým děvčátkem Konečně promluvil: „Terinko, ty pláčeš, protože ničeho nevíš o tatíčkovi a myslíš, že zahynul. A matička je všecka zoufalá. Bylo by to pro vás veliké neštěstí, kdyby se tatíček ne-

vrátil — chudinky nebohé. Ale hled: Matička Boží také plakala, když jí položili na klín zmučené, mrtvé tělo jejího synáčka, Pána Ježíše. Přece však nezoufala. Tiše trpěla a modlila se odevzdaně do vůle Boží. A za tři dny viděla božského Syna živého, ozářeného nebeskou slávou. — I ty jistě se shledáš s tatíčkem. Dá-li Pán Bůh, uvidíš jej zase živého a zdravého ve vašem domečku. Není-li to však vůle Boží, shledáš se s ním zcela jistě v domě nebeského Otce, v nebi u Pána Boha. Tam budete všichni docela blízko u Pána Ježíše. Důvěřuj proto v nebeského Otce, jenž řekl: Ani vrabčák nepadne se střechy, abych si toho nevšiml. — Proto modli se, Terinko, modli s matičkou. Modlete se vytrvale, jako se Pán Ježíš modlil v Getsemanské zahradě. Pán Bůh vás zcela jistě potěší.“

Dokud kněz mluvil, hleděla Terinka upřeně na sochu bolestné Panny Marie. Když domluvil, pozdvihla ku velebnému pánu upřímně oči a mlčky jenom pokývla hlavičkou. Slzičky kapaly, ale z očí hleděla již pevná vůle, že učiní dle rady velebného pána. Kněz ještě vzal ze svého breviáře malý obrázek „Panny Marie ustavičné pomoci“, napsal pod obrázek: „Modli se a důvěřuj“, a dal jej Terince.

Terinka přitiskla obrázek na srdečko jako vzácný poklad. Poděkovala za obrázek, dala křesťanské pozdravení a chvátala k matičce.

V milém domečku seděla matička Terinčina. Na stole byl košíček se šitím a na klíně matičky ležely černé hedvábné šaty. To byl její svatební šat. Z něho chtěla šiti Terince šaty k prvnímu svatému přijímání. Ale nešla nyní. Ruce křečovitě sepiaté spočívaly na černé látce a očima zakalenýma hleděla do prázdna. Občas zachvěly se rty její zadržovanou bolestí a ruku tiskla na srdce zmučené. Zrak matčin padl na šat, a chvějící se rukou vytahovala nitku za nitkou. — „Proč to nemohlo býti jinak?“ zasténala. Ubohá její beruška malá! Jako andělíček bílý měla býti oblečena a zelený věneček se zlatými nitkami na sladké hlavičce. Zatím však pro ni šiji černé — ach, tak černé šatečky. Brzo asi i pro matičku bude je nositi . . .

Zoufalé myšlenky přerušily spěšné krůčky. Vběhla Terinka, beze slova padla matičce kolem krku a polibky pokryla ustarané líce. Pak se zahleděla tiše matičce do očí. Taková dojemná prosba mluvila z těch upřímných očí, že matička se otázala tlumeně: „Co chceš, dušičko moje?“ — Terinka podala jí obrázek „Panny Marie ustavičné pomoci“ a vykládala: „Velebný pán mi jej dal a sám připsal průpověď. Pravil, abychom se modlily, jako Pán Ježíš v Getsemanské zahradě a jako Panna Maria, když jí přinesli mrtvého Pána Ježíše. A Pán Bůh nás jistě potěší. Hleděla jsem při jeho řeči na Pannu Marii, a zdálo se mi, že na mne tak dobrotivě pohlíží. Uvidíš, matičko, že nás potěší. Vid, budeme se modliti a pevně důvěřovati v Pána Boha!“

Matka přitiskla Terinku na srdce a dlouho, dlouho plakala. A vyplakala všecku zoufalost. Řekla dcerušce: „Ano dítě. Jak Pán Bůh chce. Budeme se modliti za tatíčka. Nebudeme zoufalými, třeba bychom se měly s ním shledati až na věčnosti.“ — Odložila černou látku. Chystala bílé šaty pro Terinku i zelený věneček se zlatými nitkami a voskovou svíčku.

Slunečko vzalo svůj nejlepší zlatý šat, když mělo doprovázeti dítky ku prvntmu svatému přijímání. Andělíčci vymetli čistě celou oblohu, že nebylo ani mráčku, ani prášku. V bílém domečku klečí Terinka před obrazem Panny Marie a modlí se poslední Otčenáš za tatíčka. A matička hledí na dítě a tiše povzdechne: „Děvuško moje — kdyby tě viděl tatíček! — Snad tě aspoň s nebe vidí!“

Při svatém přijímání zastupovala matička tatínka, za něho šla ke stolu Páně. Vyšly obě z kostela vážně. Neviděly, jak zástupem lidí dere se k nim muž . . . až uslyšely: „Maminko! — Děťátko!“ — To byl tatínek, živ a zdrav! — — — — —

Dušinko zlatá, nyní si sami něco povíme. Jsou mnohé matičky, které pláčeš pro tatíčka. Jsou mnohé dětičky jako Terinka. Snad i ty pláčeš s maminkou. Nevíš snad, kde jest tatíček. Nebo víte, kde jest — že je pochován daleko — ach, tak daleko! — Dušičko opuštěná — buď jako Terinka. A matičce přečti, co řekl velebný pán Terince. Tatíček by byl smutný v nebi, kdyby vás viděl zoufalé. Modlete se — důvěrujte, a Pán Bůh vás jistě potěší. — A máš-li tatíčka, modli se každý den aspoň jeden Otčenáš za dětičky osiřelé! . . .

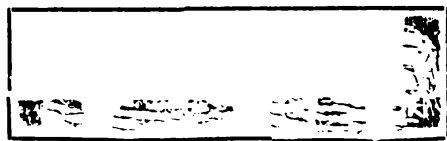
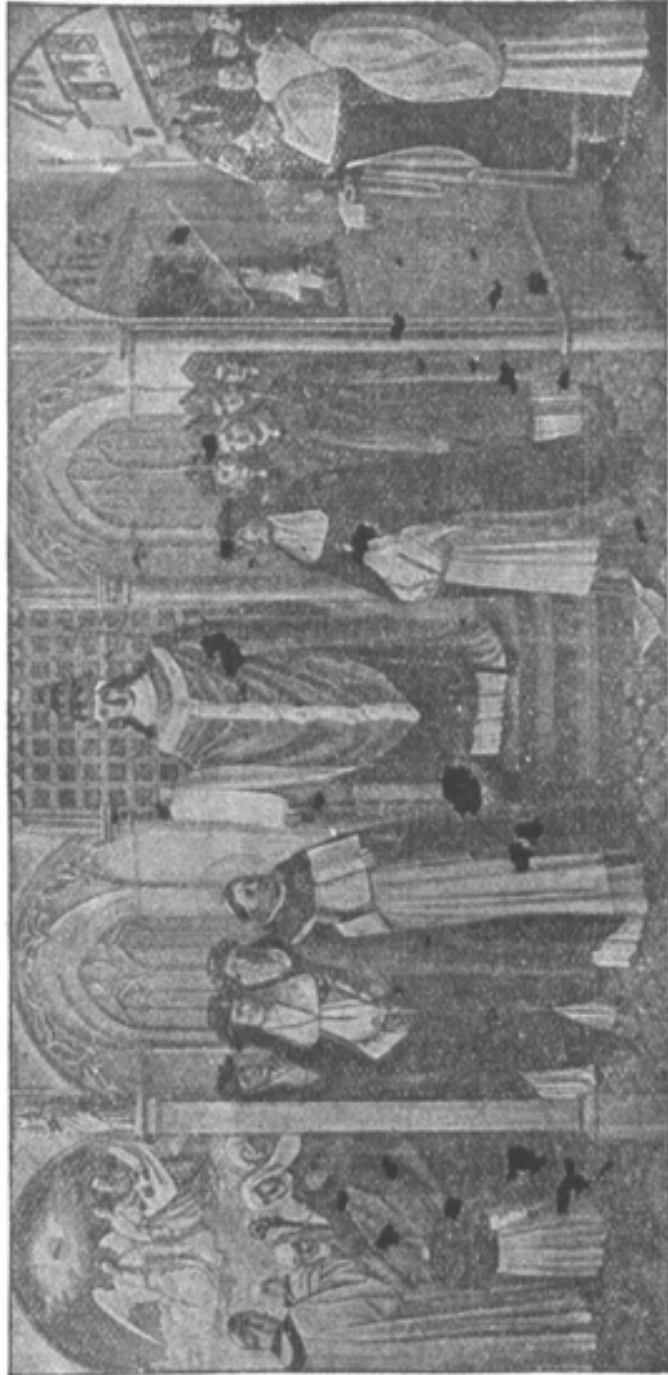
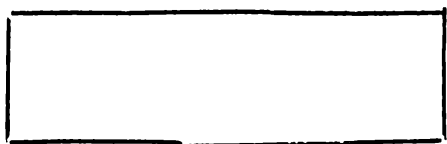
Zprávy z království Božího.

Anděl Páně. Do Švýcar na vysoké hory jezdívají velcí páni z měst, aby se tam občerstvili zdravým vzduchem a jezděním na sánkách a na ledě. Také před několika lety proháněli se vesele páni a dítky z Vídně na švýcarském kluzišti. Do nejbunějšjí zábavy zavzněl hlas zvonu s věže blízkého kostela; zvonili poledne. Co se stalo nyní? — Jeden vznešený pán a dva hoši přestali jezdit, obrátili se ke kostelu, obnažili hlavy, pokřižovali se a se sklopeným zrakem se modlili „Anděl Páně“. — Kdo to byl? To byli dva synáčekové rakouského arcivévody Františka Ferdinanda a jejich vychovatel.

Modlíš se také vždy Anděl Páně, když tě zvon vyzývá k té modlitbě? Ta modlitba se zvláště hodí pro dítko, jež má přijati Pána Ježíše do srdečka. Když se modlíš: „Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“ — vždy si můžeš vzpomenouti na Pána Ježíše a zavítí jej, aby i k tobě přišel a přebýval u tebe.

Pochopila. Jeden pan farář vypravoval: Potkal jsem lékaře, jenž mi řekl, že sedmiletá Karla již nebude dlouho živa. Navštívil jsem ji a viděl jsem, jak těžko dýchá, jak jest všecka utrápena, vysílana těžkou nemocí. Bylo to hodné děvčátko, ale poněkud těžko chápavé. Hned jsem s ní probral krátce poučení o svaté zpovědi a sv. přijímání. Vyzpovídal jsem ji a přinesl nejsvětější Svátost z ohrámu Páně. Když jsem dítku podal Tělo Páně a pomodlil se s ním modlitby po svatém přijímání, přistoupila k lůžku matka.

Děvčátko vztáhlo vyhublé ručky, chopilo matku kolem krku a šeptalo radostně: „Maminko — viď — nyní přijdu do nebe!“ — Pochopilo děvčátko, jak velkým darem jest svaté přijímání.

Svátek Božího těla.

V Belgii žila v klášteře velmi zbožná sestra Nede věcko milovala Pána Ježíše ve Svátosti oltářní. Ustavičně jí cosi rašeptávalo, aby se postarala o zavedení zvláštního svátku Božího těla. Radila se s učenými kněžími. Výsledek porad bylo zavedení svátku Božího těla v jejím klášterním chrámě. Za šest let po její smrti ustanovil papež Urban IV. tento svátek pro všechny kostely celého světa. Modlitby a chvalo zpěvy pro svátek Božího těla složil svatý Tomáš Aquinský z řádu dominikánského, největší církevní učitel. — Naš obrázek v třetí části ukazuje, jak oznamuje biskup blahoslavené Julianě zavedení svátku. Na prostřední části obrázku jest papež Urban a sv. Tomáš Aquinský s kardinály. První oddělení obrázku znázorňuje smrt blahoslavené rehoľnice; andělé provázejí duši její do nebe.

Pro hrdiny.

Moji hrdinové a hrdinky! Proší vás „strýček“ velmi pěkně: usmějte se na něho, aspoň z daleka, jak dovedete nejkrásněji. Strýček je brozně nešťasten — protože dostal! Ne sice rukou, ale jazykem dostal — a to více bolívá než rány mečem!

— Co prý to pořád má s tím alkoholem! Stále a stále o tom píše. Ať prý raději přestane! Proč v každém čísle popíše celou stránku samým alkoholem? — —

Ach, to jsou rány! Ještě dobře, že nejsou od dětiček. Jsou od velkých lidí — a od těch to strýčka přece tolik nebolí.

A nyní dejte pozor! Strýček vám poví, co má pořád s tím alkoholem a proč v každém čísle popíše celou stránku samým alkoholem.

S alkoholem nemá strýček vůbec nic, protože nepije lihových nápojů. Proč v každém čísle si schová poslední stránku na bušení do alkoholu? Protože . . . Ale ne! Napřed vám povím jak se Frantík učil na zloděje.

Jednou vytrhl sousedovic slepici tuze pěkré peří — pak sebral vajíčko — potom vybral vajíčka z celého hnízda — později odnesl celou slepici — v noci vynesl všechny slepice z kurníku — konečně, když byl večer, vloupal se do příbytku, zranil hospodáře; ale chytili ho. Sedí v žaláři a nařiká: Jsem zničený člověk! Proč jsem jen bral to peříčko! Kdybych je byl nechal, nestal bych se zlodějem a vyvrhelem lidstva!

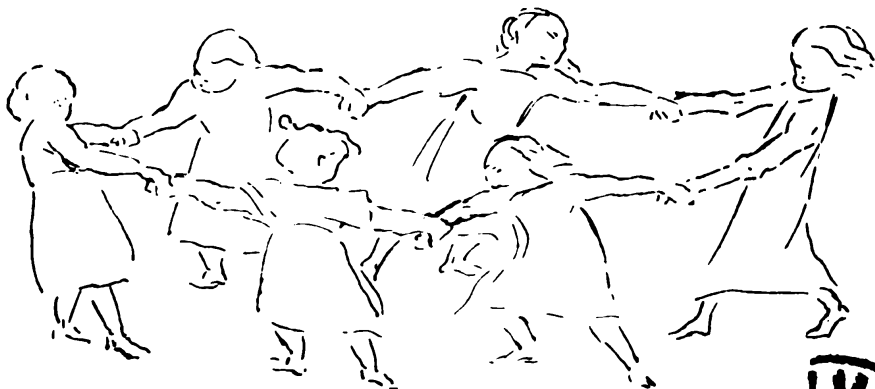
Právě tak se dětičky učí na opilce a darebáky. Napřed jenom líznou ze skleničky a křičí: brrr — to je ošklivé! Potom zase líznou, a již to není tak ošklivé. Pak si líznou dvakrát — pak se napijí — pak se napijí třikrát — pak jsou velké a pijí čtyřikrát denně velkou sklenicí nebo více skleniček — pak se opijí — pak se opíjejí — a jsou hanbou před lidmi a ohavností před Pánem Bohem. Nikdo se nestal najednou opilcem, ale učil se od malička. — Proto stále napomínám: Buďte hrdinnými — a nepijte lihových nápojů! Neboť:

1. Lihové nápoje jsou pro dívky jed! Kdo je nemírně pije, otravuje svoje tělo, otravuje svoji duši, otravuje život všem, kdo s ním jsou nuceni žít.

2. Dítka, které nikdy nepijí lihových nápojů, zůstanou snáze zdravým, hodným, lidem prospěšným dítkem.

3. Dítka hrdina jest ustavičným napomínáním — jest ustavičnou výčitkou svědomí pro pijáky; svým dobrým příkladem může mnohého zachránit!

Moji hrdinové a moje hrdinky — nedejte se! Strýček se také nedá! A těm velkým řekneme: „Pán přichází“ patří hodným dětičkám. Velcí také smějí čísti — ale jenom dokud budou hodnými jako dětičky a když nebudou strýčkovi skákat do řeči a kaziti naše hrdiny a hrdinky.

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Prosba.

Ó Pane, v ples a dík můj vroucí
hlas horoucí té prosby zní:
„Mou duši naplnil jsi zcela,
ó zůstaň nyní věčně v ní!“

Mně učedníků emauzských
ret úzkostí se zachvívá:
„Ó Pane, zůstaň, zůstaň s námi,
kdy hasne den a houstne tma!“

Ó zavři sám mé duše dveře
a zastrč pevně závorou —
neb co mi platno, svět-li získám,
však ztratím Boha s duší svou!

Ty radou jsi mi v těžkých chvílích
a světlo leješ do mých cest,
Ty vůli sílíš k dobrým činům,
svět bez Tebe mi pouští jest.

Ó zůstaň, Pane, kdy mě všichni
již opustili přátelé,
ať slunce třeba s nebe spadne —
jen Ty svíť věčně duši mé!

Uteč!

Byl jeden dům, a před tím domem stál strážník. Nikoho nepustil z domu ani do domu. Zvláště na dětičky volal z daleka: „Utíkejte pryč! Nechoďte sem!“ — Proč odháněl strážník zvláště dětičky? V tom domě byly dětičky nemocné osýpkami. Kdyby se jich dotekly jiné dětičky, dostaly by též osýpky, a možná, že by je uložili rodiče s pláčem do hrobečku.

Jsou dětičky zdravé jako malé doubky — a přece, když k nim jdeš, volá na tebe strážný andělíček: „Uteč! Nechoď k nim.“ — Proč? Ty dětičky mají sice zdravé tělo, ale dušička je zlá, zkažená. A to jest nejhorší nemoc. Neboť zlá, zkažená dušička ztratí nebe. Nepřijde nikdy k Pánu Ježíši. Bůh se rozhněvá, a velice ji potrestá. Strážný andělíček šeptá ti: „Uteč — nechoď s takovými dětmi!“ Neboť andělíček ví, že by tvoje dušička též onemocněla mezi nimi. Ví dobře andělíček strážný, že pravdu má přísloví: „Jeden člověk zlý deset jiných do pekla srazí!“ Že tě, dušinko, andělíček má rád, napomíná tě, aby tě nepotkalo neštěstí.

Jenom vždy poslechni, a utíkej před zlými dětičkami!

Ríkáme, že jest ve špatné společnosti dítě, jež se zdržuje mezi nehodnými soudruhy a družkami. Jak že poznáš takovou špatnou společnost?

Špatnou společnost tvoří takovéhle dětičky: velmi zarmucují své rodiče, kněze a představené — jsou neposlušny — klejí — posmívají se svatým věcem — v neděle a svátky nechodí na mši svatou — hašteří se a bijí se — dopouštějí se lži — kradou — a podobných a horších hříchů mají plno na sobě. Takové dětičky jsou zlí přátelé, špatná společnost, před kterou tě varuje Pán Bůh strážným andělíčkem, a před kterou tě varují všichni, kdož tě mají rádi!

Ó, dušinko zlatá — utíkej, utíkej před dětičkami, které se chovají jako špatná společnost, o které jsme právě mluvili! Neboť by snadno i tebe špatná společnost učinila zlým a nehodným dítětem. Eva v ráji dala se do řeči s ďáblem. Před rozmluvou byla miláčkem Božím. Kdyby nebyla zůstala státi u stromu, kdyby byla hned utekla od hada, mohla zůstat v ráji. Že však neutekla, zhřešila velmi těžce, věřila více ďáblu než Bohu. Byla vyhnána z ráje.

Nikdo neměl dětičky tak rád jako Pán Ježíš. A Pán Ježíš jednou řekl: Kdo zkaží dítě, tomu by lépe bylo, aby mu pověsili kámen na krk a utopili jej. Tak hrozně je potrestá Bůh, že ničím není proti tomu smrt ve hlubinách moře. Vidíš, dušinko, jak hroznou škodu si činí dítě, které neutíká před špatnou společností? Sám Pán Ježíš ti to praví.

I kdybys mělo snad samo v koutečku sedati a hráti si v odloučenosti — lépe ti bude v tom koutečku, než mezi roz-

pustilými a zlými přáteli. V tom koutečku bude s tebou Pán Ježíš a strážný andělíček. Mezi zlými dítkami by s tebou nebyl ani Pán Ježíš, ani strážný anděl. Tam by tvoji hodnou dušičku zničil ten, který první rodiče v ráji svedl ku hříchu. Víš, kdo to byl? — —

Uteč, dušinko, před špatnými druhy! I kdyby všechny hry na světě znali a kdyby nikde nebylo tak veselo, jako mezi nimi! Uteč, dušinko, neboť jinak by byl smuten Pán Ježíš, odešel by od tebe a plakal by strážný andělíček! A ty samo bys později plakalo nejvíce, dítko moje — až bylo by již pozdě!

Uteč, dítko milé, utíkej i před nedobrymi knihami a všelijakými sešity! Nikdy nečti, co čtou velcí! Popros velebného pána nebo pana učitele, nebo slečnu učitelku, aby ti půjčili pěknou knížku. Když bylo sv. Terezii asi dvanáct let, zemřela jí matička. Dosud matička opatrovala malou Terinku a starala

se, aby četla jen krásné knížky. Ale po smrti matčině dávali nesvědomití lidé dívence nedobré knihy. A Terince přestala se líbiti modlitba. Později však ji Bůh včas přivedl na pravou cestu. Ale zároveň jí zjevil, že bylo již pro její duši přichystáno místo v pekle, kdyby nebyla přestala čísti nebezpečné knihy.

Dušinko zlatá, hádej, proč ti tohle všechno vykládám! Víš, budou prázdniny. Nepůjdeš do školy, snad nebudeš mít mnoho práce. Snadno by malý synoveček a neteříčka mohli zabloudit mezi špatné děti. Po prázdninách by papírový přítelíček zase plakal. On si na tom velice zakládá, že patří hodným dětičkám, a zatím by jej držely v ruce dětičky nehodné! A což Pán Ježíš? Jak by byl zarmoucen! Vždyť On by všechno viděl!

V. Z.

Dětinná důvěra.

Dým kadidla vznášel se po odpoledních službách božích ve venkovském kostelíčku jako tajemný oblak nad svatostánkem. Svit věčné lampy červeným paprskem dopadal na bílý povlak oltáře. Ze svatostánku v té chvíli svátostný Ježíš patřil na malé, osmileté děvčátko, jež v hodině večerní sem přispěchalo, aby zde za pomoc vzývalo všemohoucího Přítele dětí. A byla již nouze nejvyšší; v skrovné, tmavé světelnice již po několik neděl zdlouhavou, bolestnou nemocí upoutána na lůžko ležela matka — chudá vdova.

Ubohé dítě modlilo se vroucně, očka jeho zářila posvátným ohněm modlitby a pevné důvěry v Pána Boha. Vtom zaráchotily klíče ve dveřích, zámek zapadl. Dítě sebou trhlo, chvatně učinilo křížek a spěchalo ke dveřím. Vystupující na špičky, zatáhlo za kliku, — ale dveře nepovolily; byly zavřeny pevně, pevněji, než aby je otevření mohla slabá ruka dětská. Hořké slzičky vyronily se z očí dívčích.

„Co řekne jen matinka, jak se poleká, nepřijdu-li domů?“ Zabědovalo dítě.

Pevná víra čisté dětské duše věděla si rady. Děvčátko se za chvíli utišilo, vrátilo se k oltáři, pokleklo a sepjalo ruce k nové modlitbě; vystupující potom na oltář, pronáší u svatostánku tuto úpěnlivou prosbu: „Ježíšku můj, obýváš-li stánek ten? Prosím Tě pěkně, uzdrav moji chudou, nemocnou matičku a potěš ji, by se dnes o mne nebála. Ráda zde u Tebe zůstanu, vždyť Ty jsi nyní mým dobrým, nebeským Otcem!“

V posvátném tichu kostela zněly pak modlitby chudého sirotka jako tichá píseň, kterou pějí andělští kůrové v nebesích před trůnem Beránka nejsvětějšího. Několikrát se již pomodlilo děvčátko zbožně všechny modlitby, jež znalo nazpaměť. Noční stíny padaly víc a více v prostory chrámové a uléhaly také na

víčka dětská, nezvyklá nočnímu bdění. Obrisy oltáře ztrácely se jejím zrakům vždy více, až zmizely docela. — — Však nikoliv.

Zdalo se jí pojednou, jako by vše prchalo jejím pohledu, jen svatostánek zůstal. A ten se šířil, rostl a měnil se, až podobal se posvátnému stáji betlemskému. Červená záře věčného světla padala dovnitř na malé jesličky, senem vystlané, v nichž dřímalo božské Jezulátko. A zdalo se jí, že je podivnou mocí přitahována, až přiblížila se k jesličkám, a na kolenou patřila na Ježíška, jenž se na ni usmíval a jí žehnal. Vtom již také přicházeli pastýřové a přinášeli dárky svému Spasiteli a Králi.

Ona však neměla daru. „Nemám ničeho,“ šeptala si, „jen to srdcečko svoje, a to jsem Ti již darovala!“ Božské Dítě znalo její myšlenky, usmálo se na ni tak mile a přívětivě, že zmizela hned bolest ze srdce jejího. I pokynulo jí přesvaté Dítě, aby přistoupila blíže, a sypalo jí do klína bohatý díl z dárek, jež přinesli dobří pastýřové. Slzy díky kanuly jí z očí a zarosily tvrdé lůžko Spasitele světa.

Chtěla děkovati: „Jak Ti děkuji, můj milý Ježíšku, za Tvoji lásku, jakou radost bude mítí nemocná matička, až všechno to uvidí!“ — Ale slova uvázla jí v hrdle, — někdo uchopil ji za ruku, procitla. Betlem zmizel, a před sebou viděla vlídnou tvář kostelníka, jenž přišel zvoniti klekání. Dívčinka vyprávěla mu, jak přišla z večera o pomoc poprosit Ježíška, jak byla v kostele zavřena, a neopomenula připojiti také krásný svůj sen.

Hluboce dojat vyslechl kostelník milouneké vypravování, a stařeček, pan farář, uslyšev o zvláštní příhodě, připojil: „Miluj tak vždycky Pána Ježíše, milé dítě. On tebe neopustí, ani tvoji matičky!“ A odváděje dítě do farní budovy, obdařil je penězi i pokrmy; také zbožní farníci, zvěděvše o události té, k slzám byli dojati dětskou zbožností a láskou a ujali se chudé, nemocné vdovy.

Tak vyplnilo božské Dítě dívčin krásný sen u stupňů oltářních. — Šťastné dítě, šťastná matka!

Nejdražší oběť.

Bůh dal každému člověku veliká dobrodiní. I tobě. Denně potřebujeme nových darů od Boha, pro tělo i pro duši. Proto chtěl Pán Ježíš, abychom se modlili: chléb náš vezdejší dej nám dnes; odpusť nám naše viny; zbav nás zlého!

Ach, jen kdybychom byli vždy tak hodnými, abychom zasloužili dary Boží! Ale často se Bůh odvrací od našich proseb. Nezasluhujeme, aby nám dal Bůh, co chceme. Vždyť jsme tak často učinili, co Bůh nechce a co zapovídá! Jest třeba, bychom prosili Boha takovým způsobem, aby Boha dojala prosba tak, že jistě dá, zač prosíme Dušinko, žádná prosba lidská tak nedojme

Pána Boha, jako modlitba při nejdražší oběti mše svaté. Neboť sám Pán Ježíš chtěl, aby mše svatá byla nám nejmocnější obětí prosebnou.

Vzpomeň si, jak to děláš, když chceš něco si vyprositi. My jsme to dělávali tak: Velmi skromně a vroucně jsme prosívali; na matičce jsme žadonili, aby se za nás přimluvila; také jsme nabízeli dárky, nebo jsme aspoň slibovali, že budeme hodnými. — A když se modlíš při mši svaté, máš nejlepšího přimluvce, jenž prosí za tebe u Božího trůnu; máš při mši sv. i dar, který můžeš nabídnouti Pánu Bohu.

Kdykoli Mojžíš vystoupil na horu, aby se modlil za lid Israelský, vždy byla pomoc Boží jistá. Jako by přimluva Mojžíšova nutila Boha ku pomoci. Jednou docela řekl Hospodin Mojžíšovi: „Přestaň se za ně modliti, ať je stihne můj trest!“ Mojžíš byl miláček Boží; proto byla jeho modlitba tak mocná. Při mši svaté se modlí za tebe Pán Ježíš — a jeho modlitba proniká nebesa. Pán Ježíš není jen miláček Boží jako Mojžíš. Pán Ježíš jest jednorozený Syn Boží. Svätý Pavel, když si vzpomněl na tuto moc Pána Ježíše, zvolal radostně: „Takového jsme potřebovali kněze (a přimluvce): svatého, nevinného, neposkvrněného, odděleného od hříšníků a vyššího než nebe — ten předstupuje za nás před tvář Boží.“

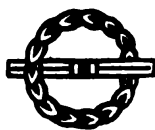
Připomíná nebeskému Otci vše, co pro nás vytrpěl. My se modlíme k Pánu Ježíši: „Pro své svaté, drahé rány, Ježíši ukřižovaný, smiluj se nad námi . . .“ Božský Spasitel zase při mši svaté prosí za nás: „Otče, smiluj se nad těmi, kteří se modlí nyní kolem oltáře. Vyslyš jejich prosby pro bolesti, které jsem za ně vytrpěl z lásky k Tobě!“ Sv. Pavel pak praví, že prosící Pán Ježíš bude vyslyšen pro svoji úctyhodnost; neboť jeho krev hlasitěji mluví než krev Abelova. Krev zabitého Abela volala k Bohu o pomstu nad vrahem Kainem. Ale krev Pána Ježíše volá o smilování. Jako slyšel Hospodin hlas krve Abelovy a potrestal Kaina — tak vyslyší Pána Ježíše, prosícího za nás.

Vidíš, dítě moje, jakého máš mocného přimluvce při mši svaté? Než, při mši svaté můžeš také Pánu Bohu nabídnouti vzácný dar, aby vyplnil tvoje prosby. Jaký dar? Patriarchovi Jakubovi přinesli synové zakrvácený šat. Jakub se velmi zarmoutil, že ztratil hodného syna. Kdyby tak byli bratři Josefovi řekli: „Otče, víme o tvém Josefovi. Co nám dáš, když ti jej přivedeme?“ Vid — všechno by jim byl otec dal, co by jen byli chtěli.

Při mši svaté jest Pán Ježíš na oltáři po pozdvihování. Pán Ježíš, Syn Boží nejmilejší. A my můžeme s jakousi svatou smělostí říci Otci nebeskému: „Otče náš, vezmi si tento dar! Otče náš, odpust mi hříchy moje za tento dar! Otče náš, za tento dar splň moji prosbu! Sv. Bonaventura napsal tak krásně: „Když upadl šlechtic do zajetí, není dříve propuštěn na svobodu, dokud nesložil veliké výkupné. Ježíš, nejurozenější Syn

nejbohatšího Krále — jest při mši svaté jako naším zajatcem. Kněz jej pozdvihuje do výše, ukazuje věřícím, jako by chtěl říci: „Hle Ten, jenž jest vznešenější nad veškerý svět, Ten jest naším zajatcem. Dáme Jej Bohu, aby nám (jako výkupné) dal, zač budeme prositi.“

Ó, dušinko moje, pilně choď na mši svatou, zvláště o prázdninách. Nikde se nemůžeš lépe modliti než při oběti mše svaté. Nikde tě Pán Bůh tak rád nevidí, jako před oltářem při mši svaté. A nikde tě nebeský Otec tak jistě nevyslyší, jako při prosebné nejlepší oběti mše svaté.

Zprávy z království Božího.

Milým synovečkům a neteříčkám přeje strýček hodně radosti o prázdninách.

Nebála se čtyřletá Miluška, když měla sama býti přes noc v odlehle světničce. Tetička se tázala: „Nebudeš se báti, Miluško, až bude tma?“ — „Proč bych se bála, tetinko? Vždy je tu andělíček!“ — Dětičky, pamatujte, že i s vámi je andělíček — ať jste kdekoli. Vždyť tak se chovejte, aby andělíček mohl na vás hleděti s radostí!

Vytahám trny. Ctihodná sestra vypravuje z klášterní školy: „Máme v naší první třídě hošíka šestiletého. Milý, černooký, bledý hošík a neobyčejně čiperný. Onehdy mělo býti napsáno na tabuli slovo „trny“.

Tázala jsem se: „Kdo již viděl trny?“ — Náš Toníček zdvihl ruku a odpovídá: „Pán Ježíš má trny na hlavě.“ — „A kdopak mu to udělal?“ táži se. — „Zlí lidé!“ — A já jsem dodala: „Vidíš, Toníčku: Když dětičky nejsou hodné, má Pán Ježíš takovou bolest, jako kdyby mu nový trn zabodly do svaté hlavy.“

Smutně se na mne zahleděla Toníčková moudrá očka. Seděl dlouho jako neživý. Pak se hlásil, že chce cosi říci. Dostal dovolení a pravil: „Ctihodná sestro, až přijdu do nebe, vytáhám Pánu Ježíši všechny trny ven — a pěkně pohladím jeho hlavu, aby ho to nebolelo.“

Z hodného dítky má Pán Ježíš takovou radost, že zapomíná na bolesti, jež zlí lidé jemu působí!

V pravý čas. Otec se těžce roznemohl. Jednoho dne vzkouzla jeho dceruška osmiletá do ložnice nemocného a přistoupila k lůžku. Políbila ruku nemocného s dětinnou láskou; hladíc ji, upřela vážně na nemocného jasná očka a pravila: „Tatíčku, pan doktor pravil, že brzy umřeš! Maminka vedle pláče a nikdo ti nechce povědět, že je s tebou tak špatně. Myslila jsem, že to tedy mám učiniti já. Neboť velebný pán řekl, že je to velký hřích, když děti nebo domácí nechají zemřít své rodiče bez svatých svátostí. — Vid, tatíčku, že ještě dnes dáš zavolati velebného pána, a vyzpovídáš se?“

Nemocný otec přijal tato slova dítky jako Boží výstrahu a řekl: „Ano, dítě moje — běž, zavolej hned pana faráře!“ Když po svaté zpovědi přijal Tělo Páně a svátost posledního pomazání, řekl se slzami v očích: „Jak to mohlo se mnou špatně dopadnouti, kdybych neměl své hodné Mařenky!“ Druhého dne zemřel!

Pro hrdiny.

Hodná Mařka. Všichni měli rádi malou Mařku. Vřak byla také hodná! Ochotně pomohla všude, kde bylo třeba její pomoci. Když paní vypadlo cosi z kabelky, hned přiskočila Mařka, zdvihla to a s úsměvem podala. I jiné dobré vlastnosti měla. Ve škole se pilně učila i doma. Vždy přišla včas do kostela, kde se vzorně chovala. Byla poslušnou na slovo.

A byla hrdinkou. Nepila nikdy piva, ani vína; kořalky dokonce ani viděti nechťěla. Její velká sestra Bořka jí totiž kdysi vykládala, že v lihových nápojích jest jed, jemuž se říká alkohol. — (Vidíte, zase začíná strýček o alkoholu!) — Že ten jed dětem jest zvláště zhoubným a dobře nedělá ani velkým a silným lidem. Bořka také neokusila lihovin od té doby, co četla, že si člověk docela nic neuškodí, nepije-li takových nápojů. Dále Bořka napomínala Mařku, aby nikdy s ostatními dětmi neběhala za opilými, aby se jim neposmívala. Ten opilý že také začal s jedinou sklenicí nebo skleničkou a tak se naučil pít. Stále více potřeboval a nyní si nemůže pomoci. Sám nad sebou jest nešťasten, že se opijí, ale nemá již síly, aby sám přestal. Teprve až bude viděti, že jiní dobrovolně se zřekli lihových nápojů, ačkoli se nikdy neopíjeli — potom teprve snad si dá říci. Zaslужuje, abychom ho litovali, abychom s ním měli soustrast. Bořka prý, když vidí opilého, vždy v duchu si řekne: „Pane Ježíši, také za tohoto opilého ti obětují svoje odřkání se lihovin.“

Mařka to všecko uznala a nepila lihových nápojů. A jednala dle rady své hodné sestry. Když jí říkali, že trochu piva nebo vína jí neuškodí, odpovídala: „Ale také mi to nepomůže!“ Když jí dávali pít, prosila o skleničku vody, nebo o skleničku mléka, když věděla, že v domácnosti mají ho dosti. Nebo krátce řekla: „Já jsem slíbila, že nebudu pít lihových nápojů.“ A každý slušný člověk jí řekl: „Co jsi slíbila, zachovávej.“

Tak vypadá hodná hrdinka. A když místo „Mařka“ řekneme „Jeníček“ víme hned, jak vypadá hodný hrdina.

Příští ročník vám přinese nový obrázek. Takový krásný obrázek, že se naň již nyní můžete těšiti. Zůstaňte hrdinami!

